DANIELLE STEEL

Nhà Xuất Bản VĂN HỌC

Table of Contents

CHƯƠNG MỘT
CHƯƠNG HAI
CHƯƠNG BA
CHƯƠNG BỐN
CHƯƠNG NĂM
CHƯƠNG SÁU
CHƯƠNG BẢY
CHƯƠNG TÁM
CHƯƠNG CHÍN
CHƯƠNG MƯỜI
CHƯƠNG MƯỜI MỘT

https://thuviensach.vn

LỐI VỀ

Nguyên tác: **Special Delivery**
Tác giả: **Danielle Steel**
Dịch giả: **Đào Đăng Trạch Thiên**
Nhà xuất bản: **Văn học**
Ngày xuất bản: **Quý 2/2000**
Số trang: **180**
Kích thước: **13 x 19cm**
Trọng lượng: **140g**

Đánh máy: **conguyen (C1+C2), tornad (C3+C4), picicrazy (C5~C7), ichono87 (C8~C11)**
Nguồn: **http://tve-4u.org – Dự án ebook cho thư viện**
Làm ebook: **thanhbt**

https://thuviensach.vn

Giới thiệu

Sau khi chồng mất, Amanda Robbins rơi vào tình trạng ưu phiền, khủng hoảng. Bà nhận được sự quan tâm, chia sẻ của ông thông gia góa vợ Jack Watson và dần dần bình tâm trở lại. Một tình yêu lại nảy sinh giữa hai người và kết quả của tình yêu đó là một bé trai đang tượng hình. Đây là một điều khá thú vị vì cả hai người đều không còn trẻ để làm cha làm mẹ. Họ gặp phải sự phản đối gay gắt từ phía các con nhưng cuối cùng sức mạnh tình yêu đã chiến thắng tất cả...

https://thuviensach.vn

Mục lục

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG MỘT

Chiếc Ferrari đỏ dạo quanh một vòng rồi đỗ xịch ngay trước cửa hiệu Julie's mang tên con gái của Jack Watson. Nó đã tồn tại được hai năm từ lúc Julie vừa chín tuổi. Sự nghiệp kinh doanh xem như trò tiêu khiển, chơi cho vui thôi, gã bỏ nghề sản xuất phim ảnh từ lâu rồi.

Làm được bảy tám bộ phim gì đó, rẻ tiền, không ăn khách, gã cũng một thời là diễn viên điện ảnh. Làm nghệ thuật không có ăn, gã lại gặp may, người chú ra đi để lại món gia tài nhỏ, gã bắt tay vào sự nghiệp kinh doanh hàng bách hóa, thời trang phụ nữ. Hai năm sau, gã giành quyền quản lý, vợ bất mãn, mấy bà ai cũng lắc đầu. Diễn viên, nghệ sĩ, các bà nhà giàu rủ nhau mua sắm ở cửa hiệu Julie's, một dịp để gặp mặt, để biết rõ Jack Watson. Gã là tay chơi có tiếng, chịu chơi, gã luôn được đàn bà săn đón. Gã khoái chí. Mấy bà cũng được dịp phiêu lưu.

Như một sự an bài, hai năm sau ngày khai trương, vợ chồng chia tay, gã từ huyênh hoang chẳng hề yêu đương gì vợ, dẫu trải qua mười tám năm chung sống. Lần đầu họ gặp nhau lúc khởi sự quay một bộ phim. Gã chộp ngay cơ hội, yêu như ngây như dại. Chuyện tình diễn ra tại khu nhà nghỉ mát ở bãi biển Malibu. Sáu tháng sau họ kết hôn, gã chấp nhận làm một cuộc hôn nhân chính thức, đó là lần đầu trong đời gã làm đám cưới. Rồi mười lăm năm, với hai đứa con, nhưng rồi cũng đến hồi kết thúc ngậm ngùi đắng cay như bao cuộc tình tan vỡ khác. Bảy năm sau gã đi bước nữa, với một người đàn bà Pháp, tài hoa, cao tay ấn, dạy cho gã bài học biết sống thủy chung dù chỉ là một lần mà thôi.

Jack bốn mươi, vợ ba mươi chín, sau hai năm chung sống, Dorianne Mathieu gặp nạn lúc đi đến nơi hẹn ở Palm Spring. Phút đau thương! Gã mất người đàn bà vui tính, lúc cười cợt khiếm nhã vẫn đẹp, quyến rũ, một

https://thuviensach.vn

cá tính mạnh mẽ, đã từng nói chỉ có những bà vợ mất trí mới lấy gã làm chồng. Người đàn bà không biết tha thứ dù chỉ một sơ suất nhỏ, gã thì tôn thờ hết mình, theo vợ đi khắp châu Âu đến Paris, qua châu Á, châu Phi, Nam Mỹ thăm bạn hữu, đó đây ngày tháng qua đi như chuyện thần tiên. Cái chết của Dorianne hiện ra trước mặt gã một khoảng trống sâu thẳm, nỗi ám ảnh chết chóc bao trùm. Khỏa lấp khoảng trống vô vị là những bóng dáng tình nhân nối tiếp ngày và đêm chờn *vờn* vây bủa quanh *gã.* Sáu năm sống độc thân nhưng không một ngày chịu cảnh lẻ loi, gã cũng chẳng hề yêu thương ai, năm mươi chín tuổi, gã có đủ tất cả, làm ăn hái ra bạc. Trước lúc Dorianne ra đi vĩnh viễn, gã tậu thêm một cửa hiệu ở Palm Spring; năm năm sau thêm một cửa hiệu *ở* New York. Cách nay hai năm, gã bành trướng cơ ngơi đến mãi San Francisco.

Giờ đây gã bận rộn, trăm thứ việc chờ chuyển giao cho thằng Paul nhưng thấy khó thuyết phục nó bỏ ngang nghề sản xuất phim có tiếng hơn cha mình thuộc lớp trước. Gã không mặn mòi sự nghiệp kinh doanh nghệ thuật cho lắm, cố thuyết phục con trai theo ngành nghề kinh doanh hàng bách hóa mà nó đã chịu nghe đâu.

Paul mải vùi đầu vào công việc, thương vợ không có được đứa con. Lấy vợ hai năm chưa thấy gì, gã lo cho con trai, còn Jan, cô con dâu càng trông ngóng hơn. Jan phục vụ ở một phòng triển lãm tranh nghệ thuật, công việc chỉ vớ vẩn thế thôi, nó chỉ lo đẻ một đứa con. Một người vợ dịu dàng, dễ thương, sống hòa thuận. Jan giống mẹ, rất đẹp, Amanda Robbins cựu diễn viên điện ảnh, dù đã năm mươi hãy còn vương lại nét đẹp thời son trẻ, dáng mảnh dẻ, dong dỏng cao, tóc hung đỏ. Sau khi bỏ nghề về làm vợ Matthew Kingston, chủ nhà băng, trầm lặng, lối ứng xử nhạt nhẽo đang sống chung với hai cô con gái đẹp, dễ thương trong ngôi nhà đồ sộ ở vùng Bel Air.

Ở Los Angeles chỉ có mỗi Amanda chẳng hề ghé mua sắm cửa hiệu Julie’s. Jack thường nhắc nhở luôn nếu có dịp may nào được chạm mặt người đẹp. Amanda có cuộc sống sung túc, không ưa Jack và cũng chẳng hề có ý định gả con gái cho Paul, con trai gã Jack, nghĩ rồi tên này sẽ cũng như cha, sống

https://thuviensach.vn

bê tha, bừa bãi. Song thực ra Paul chững chạc, bản lĩnh, xứng đôi với Jan, con gái Amanda, cho dù Paul hiểu ra bên vợ không mấy thiện cảm với cha mình, một tay chơi có tiếng ở vùng Los Angeles, lêu bêu khắp chốn, nếm trải đủ mùi, người mẫu, diễn viên tập tễnh mới vào nghề, gã quơ hết. Bọn này thích tâng bốc ca tụng gã lên tận mây xanh, một tay chơi từng trải không ai qua nổi. Gã chẳng thật thà, không hứa hẹn, chẳng ai muốn phiền lụy, và nhân tình không đếm hết được. Tuổi gần sáu mươi gã còn theo ra biển bơi lặn, luyện thể lực, xây một nhà nghỉ mát ở Malibu, Nam California. Sở thích của gã là chơi xe Ferrari đỏ, khoái đàn bà. Gã là người cha yêu thương con - Paul, Julie hai ngọn đèn thắp sáng đời gã, chúng nhớ về mẹ như cái bóng mờ, với Jack cuộc chia tay thật đúng Iúc. Cuộc sống vật chất quá dư thừa, sống trụy lạc, quyến rũ đàn bà, nhiều chuyện lạ nữa chỉ có gã nói ra mới dám tin. Một tay chơi sành sỏi không kiêu căng ngạo mạn; sống vui, yêu đời, đám đông vẫn gọi gã là một "nhân vật khả ái".

Gã đặt văn phòng trên tầng lầu bốn, trang trí nội thất theo phong cách Ý, một sáng tạo của người tình mới quen, bỏ chồng chạy theo gã. Jack từng bảo chỉ có kẻ điên rồ mới sống chung với gã, quả thật khi chia tay mới tin gã nói có lý. Nhìn vào cuộc sống riêng tư mới thấy cả một thế giới vui nhộn xen lẫn bàng hoàng lo lắng.

Ghé qua văn phòng buổi sáng trễ mất nửa tiếng đồng hồ, bỏ cả cà phê buổi ăn nhẹ, gã tranh thủ ra biển tha hồ bơi lặn, xong đến nghỉ mát tại nhà riêng ở bãi biển, tính toán công việc làm ăn, và điều hiển nhiên là đưa con gái Julie, một mắt xích không tách rời trong công cuộc làm ăn *của* gã. Một tay săn gái nhưng làm ăn đâu ra đấ*y.* Gã công khai chuyện này cho mọi người cũng chưa muốn cho ai thay, *gã đang* nắm trọn quyền hạn trong tay. Gã không còn ai để thăm dò bàn bạc, cũng không c*ó* ai kèo nài, lý lẽ giãi bày. Con gái gã, Julie mới thực là người trám vào khoảng trống đó.

Trong phòng làm việc trên bàn xếp hàng đống giấy tờ, hợp đồng làm ăn, gởi đến từ Paris.

https://thuviensach.vn

Mẫu mã nhiều kiểu đẹp Dori, người vợ quá cố có công dẫn dắt gã đến với nghệ thuật Paris, thời trang, món ăn ngon, rượu ngon và cả gái đẹp nữa. Gã say sưa hương vị Paris, mua sắm nhiều món đem về cửa hiệu Julie's toàn là hàng "xịn".

Vừa ngồi xuống chuông điện thoại reo, gã nói trên máy bộ đàm, mắt không rời mẫu hàng mang từ Pháp về: "Ê này'' vẫn là giọng nói suồng sã đụng chạm cánh phụ nữ, riêng với cô thư ký Gladdie thì chuyện đó là bình thường từ năm năm rồi. Chỉ những nhân viên nữ *ở* văn phòng là gã còn nể nang, nội quy gã đặt ra không được vi phạm. "Ai ở đầu máy?".

Thư ký đỡ lời: "Paul đang gọi, ông cần gặp, hay thôi, báo là ông đang bận, cậu ấy sẽ đến ngay''. "Bảo nó cứ đợi đấy". Gã đang tiếp khách thương lái chào hàng túi xách da cá sấu Milan, quay sang dặn thư ký: "Cô giữ khách lại chờ đó, tôi nói chuyện với thằng Paul vài phút trước đã". Gã không muốn sai hẹn với con, giọng vui vẻ: "Thằng Paul này khá lắm, nó vẫn thế", gã cưng nó. "À này, có việc gì không con?". Paul cho hay liệu nó có cần đến nơi đón ba về, còn không thì ba đi một mình cũng được, hôm nay hắn có vẻ buồn nhiều hơn vui khi ít nói hơn ba nó.

Gã buông một câu: "Về chỗ đó là chỗ nào?". Gã quên mất rồi. Gã không nhớ ra đã lỡ hẹn với con, thường mọi khi chờ con đến gã vẫn ghi nhớ hôm nay lại quên bẵng đi. Paul bực dọc: "Ba nhớ ra chưa?". Nó không yên tâm: "Việc này hệ trọng, ba đừng đùa chứ". Gã buông mấy mẫu vải hàng Pháp xuống bàn cố nhìn quanh xem có giấy tờ gì như thằng con trai vừa cho hay. "Để xem mình sẽ đi đâu đây", trong một thoáng luống cuống, gã chợt nhớ ra! "Trời đất ơi, tôi...''. Đám tang cha vợ của thằng Paul, sao tôi quên bẵng thế này? Gã không dặn dò nhắn nhủ cho thư ký, nếu có thì cô ấy đã nhắc cho hay từ hôm trước kia.

Paul chợt đổi giọng trách móc cha mình: "Ba đã quên rồi còn nói gì nữa".

https://thuviensach.vn

Gã tự nhủ mình không đến nỗi tệ. “Ba không ngờ sự thể...” Gã phân trần: “Ba có quên đâu, bất chợt mới nhớ, mới nghĩ ra được”.

“Thôi mà, ba đã quên. Lễ tang định vào buổi trưa, sau đó là một bữa tiệc ba không đến cũng được thôi, con nghĩ ba nên đi thì hay hơn”. Hai chị em Julie, Paul đều túc trực ngày hôm đó.

Chợt nhớ buổi tiếp khách chiều nay, gã không biết sắp xếp ra sao: “Độ bao nhiêu người dự lễ tang, con đoán ra được không?” Paul cố làm sao tổ chức cho khéo, không phải dễ. Nó báo ngay “Trong buổi ăn trưa, độ chừng hai đến ba trăm khách”. Nghĩ đến đây, Jack choáng ngợp nhớ lại số lượng khách mời đến năm trăm người trong ngày con trai gã lấy vợ. Khách mời khắp cả nước Mỹ, chủ yếu nhờ gia thế bên gia đình vợ là dòng họ Kingston.

Gã thản nhiên nói: “Mấy người khách đó chẳng còn ai nhớ ra mình nữa đâu. Ba cám ơn, nhớ đến đón ba. Hẹn gặp lại. Nhớ đi cùng mẹ, hai chị em Jan, ba chỉ đứng ở xa nhìn”. Paul còn dặn dò, “Ba đứng một chỗ, mẹ Amanda có thể nhìn ra được, còn vì lý do nào ba không đến, Jan khó mà ăn nói nếu mẹ hay chuyện đó”. Gã bật cười một mình tỉnh bơ, “Bà ấy càng mừng hơn nếu ba không đến”. Chẳng đếm xỉa đến mối hiềm khích hời hợt giữa hai họ sui gia, ngày con trai lấy vợ vài lần khiêu vũ với bà ta, bà ta chẳng hé răng nói ra mình không ưa gì gã đàn ông này, bà ta hiểu được gã qua mẩu tin trên báo sau khi bỏ nghề diễn viên điện ảnh, cách nghĩ nghiêm túc theo như ý chồng là chỉ được nêu tên trên báo những dịp quan hôn tang tế mà thôi. Còn gã luôn được nêu tên trên báo, gã giao du với các diễn viên khá nổi tiếng, các ngôi sao đang lên, tổ chức dạ hội ngay cửa hiệu Julie’s. Nơi đây vẫn thường chiêu đãi khách hàng kinh doanh. Ai nấy đều thích được mời một lần, nhưng gia đình Kingston chắc không bao giờ có tên. Gã có mời chăng nữa họ cũng chẳng đến.

Paul lại thúc: “Ba nhớ đi cho kịp kẻo không rồi đến lượt ba người ta cũng đến muộn”. “Không dám đâu, cám ơn!” gã chợt nghĩ vì một cơn đau tim kéo theo cái chết của Matthew Kingston trên sân tennis cách đây bốn hôm.

https://thuviensach.vn

Kém gã hai tuổi, Amanda, vợ y bước vào tuổi năm mươi. Mấy tay chơi tennis hôm đó cố cứu chữa cũng không giúp gì được. Gia đình, người thân, giới ngân hàng thương tiếc cái chết của Matthew ở tuổi năm mươi bảy. Với Jack, từ hồi nào đến giờ gã không ưa lão này kiêu căng, lập dị, chán phèo.

Paul dặn dò: "Hẹn gặp lại ba. Con phải đón Jan đêm qua ngủ lại nhà mẹ". Gã lại hỏi: "Nếu mẹ cần một bộ đồ, chiếc mũ, ba dặn để sẵn *ở* cửa hiệu, con ghé sang lấy mang đi".

Paul cười: "Vâng, tốt thôi!".

Dù trước đây gã là một tay quậy phá dữ nhưng vẫn được tiếng là người tử tế biết điều. Paul thương cha cũng vì một điểm đó. Paul cho ba hay là mẹ vợ không thiếu một món nào chỉ mỗi điều nay trông mẹ gầy guộc lắm, dù sao cùng còn giữ kẽ. Một người mẹ tuyệt vời.

Gã chợt buột miệng, "là bà hoàng băng giá". Nói điều này nghe không hay, người ta hoàn cảnh chồng mới mất, gã nói tiếp: "Thú thật ba có lỗi, ba không kịp nghĩ lại". Cũng chưa đến nỗi! Đối với Amanda, một người đàn bà biết tự kiềm chế, chỉ nhìn bà ta là gã đã có một ý nghĩ thèm khát kỳ quái vụt qua trong đầu, từ trước tới nay gã có khi nào mơ tưởng đến.

Gã thương xót sự mất mát Amanda phải chịu, hồi tưởng lại cái chết của Dori trước đây tuy hoàn cảnh có khác bởi Amanda sống cách biệt, lạnh lùng khó cảm thông. Trông bà ta thật tuyệt vời làm sao, chẳng khác gì lúc còn là diễn viên điện ảnh. Ngày đó Amanda Robbins hai mươi bốn tuổi, bỏ nghề về làm vợ Matthew Kingston. Một đám cưới lớn *ở* Hollywood, nhiều năm sau có người đánh cuộc rồi bà ta sẽ chán cảnh làm vợ quay lại nghề cũ. Không phải thế, bà ta vẫn đẹp như xưa, lạnh lùng, giã từ sự nghiệp điện ảnh. Cũng dễ hiểu Matthew Kingston không buông ra đâu, đó là của riêng của ông ta.

Jack soạn ra một bộ complet sẫm màu không bảnh lắm, thích hợp cho lúc

https://thuviensach.vn

này, cà vạt chỉ toàn màu đỏ, xanh, vàng. Gã vội chạy đến phòng phía trước gọi Gladdie, quát to sao không báo cho hay việc này. Gã không giận, cô ta hiểu tính ông chủ, hiểu ông chủ biết nhận trách nhiệm về phần mình với đội ngũ nhân viên, cộng tác lâu dài. Ông chủ có tiếng là người kém nhã nhặn, có lúc lơ là, thư ký hiểu rõ điều này. Vì ông biết quan tâm lo lắng, rộng rãi, có uy tín, làm việc *ở* đây vẫn thích hơn. Gladdie mỉm cười: "Tôi cứ nghĩ là ông lo liệu đâu ra đấy. Vậy là ông đã quên mất rồi". Gã nhe răng cười:

"Thật ra tôi lỡ lời. Tôi chẳng thích đi đám tang một người nhỏ hơn mình. Cô Gladdie à, thôi bỏ qua đi, cô ra cửa hàng mua giúp một chiếc cà vạt màu đậm hơn. Nhớ chọn cho kỹ, không lòe loẹt màu mè, thằng Paul nó khó chịu lắm. Một chiếc nền trơn". Gladdie nhìn ông chủ mỉm cười vội lấy ví tiền vừa lúc có khách đến văn phòng. Họ bàn bạc trao đổi nhanh chóng, xong ngay.

Hợp đồng một trăm túi xách, mười một giờ giao, Gladdie cũng vừa về tới, chọn được chiếc cà vạt màu xám nhạt kẻ sọc trắng, gã vui vẻ cầm lấy thử ngay không cần soi gương rất điệu nghệ. Gã chọn bộ complet đậm màu, sơ mi trắng vải xoa Pháp. Trông gã trẻ măng, tóc hoe điểm mấy sợi bạc, mắt nâu. Gã buông một câu "Cô nhìn tôi xem, chững chạc lắm chứ". "Chững chạc thì không dám nói, mà trông ông bảnh lắm thì đúng hơn". Gladdie chỉ mỉm cười nhìn ông chủ, biết rõ là gã cũng thích được khen như thế, cô ta cũng chẳng quan tâm đến thói ăn chơi bạt mạng của gã, với cô chỉ có việc làm và cơ ngơi của ông chủ là đáng quan tâm hơn cả. "Trông ông chủ oai quá, lịch sự lắm, con trai ông tha hồ vinh dự".

"Tôi cũng nghĩ thế. Mẹ vợ nó khỏi phải nhờ đội bảo vệ, đã có tôi đây rồi. Trời đất chứng giám, tôi chúa ghét đưa đám". Nhớ lại cái chết của Dori, gã như đang mặc đồ tang. Lạy Chúa, thật khủng khiếp quá, chịu sao cho thấu. Một nỗi đau thấm sâu khi hay tin Dori ra đi vĩnh viễn. Gã phải chịu đựng nhiều năm tháng mới nguôi, mặc cho bao nhiêu đàn bà, gã cố xua tan nỗi trống trải không ai hơn được Dori, ấm áp nồng nàn, quyến rũ mời gọi, tinh

https://thuviensach.vn

quái. Bước xuống cầu thang vừa đi vừa nghĩ đến Dori, gã càng thấy sầu khổ. Mười hai năm trôi qua gã vẫn nhớ mãi cái chết của Dori.

Jack rời khỏi văn phòng, bao nhiêu cặp mắt phụ nữ nhìn theo. Gã bước tới, ung dung mở cửa xe ngồi sau tay lái. Chiếc Ferrari đỏ phóng hết ga. Năm phút sau, xe bon bon trên xa lộ Santa Monica hướng về nhà thờ Tân giáo đang làm lễ. Đường sá buổi trưa đông nghẹt. Tháng Giêng California trời ấm áp, mọi người tranh thủ lái ô tô xuống phố. Gã đến muộn hai mươi phút, lặng lẽ lách qua đám đông tìm chỗ dãy cuối, gã không đoán ra có bao nhiêu người đến dự... Có thể là khoảng bảy tám trăm gì đó, từ chỗ ngồi có thể nhìn thấy hết, cũng khoảng từng đó mà thôi.

Gã cố tìm con gái, chắc là nó lẫn trong chỗ đông, ngay cả Paul ngồi cùng dãy ghế với người nhà bên vợ, gã cũng không nhìn ra được. Và cũng khó mà nhìn thấy bóng dáng người quả phụ bị che khuất hoàn toàn. Gã chỉ trông thấy và đoán ra được một cỗ quan tài đồ sộ bằng gỗ gụ tay nắm bằng đồng phủ lá xanh và hoa lan trắng; trang nghiêm mà vẫn đẹp xen lẫn dãy vòng hoa treo quanh tường; nơi nào cũng nhìn thấy hoa lan, gã biết rõ do tay ai tổ chức. Tỉ mỉ đến từng chi tiết dù đang gặp lúc bối rối vẫn khéo như ngày cưới trước đây. Gã không nghĩ chuyện đó nữa, đắm chìm vào những suy tư về thân phận mình trong giờ phút cử hành thánh lễ. Bạn bè rồi đến con rể đọc lời chia buồn. Thằng Paul chỉ nói ngắn gọn, giọng cảm động cũng đủ khiến gã rơi nước mắt, gã khen con sau giờ hành lễ.

Giọng khàn khàn gã nói với con trai: “Tuyệt lắm, con ạ, đến lượt ba con nhớ nói y như thế nhé!”. Thằng Paul cố vờ không nghe, lắc đầu ra vẻ khó chịu, nó choàng tay ngang vai gã bước trở ra.

“Ba chỉ lắm chuyện, con cũng chẳng nói gì ác ý về ba, mọi người đều nhắc tới. Ba cứ yên tâm”.

“Thế được rồi, ba nhớ mà. Rồi đây ba bỏ không chơi tennis nữa”.

https://thuviensach.vn

“Kìa ba...” Thằng Paul cảnh giác trách cứ. Amanda đang bước tới, lách qua đám đông chào người quen. Jack định quay đi nhưng rồi nhận ra mình đang đứng ngay trước mặt người quả phụ, thật tuyệt vời, rất lâu gã không gặp mà sao vẫn đẹp như xưa. Đội chiếc mũ đen có mạng che rộng thùng thình, bộ áo toàn màu đen, nổi bật hơn, gã nhìn ra bộ đồ do một tay thợ người Pháp thiết kế. “Chào Jack”, giọng êm ả, cố kiềm chế nỗi buồn còn vương lại trong đôi mắt xanh mở to. Gã thấy xót thương số phận bà ta.

“Xin thành thật chia buồn cùng Amanda”. Dù gã không thích vẫn phải nhận ra là nhan sắc Amanda có phần phai nhạt sau cái chết của người chồng. Gã không nói gì nữa, bà ta cúi mặt quay sang chỗ khác, đi tới trước. Vừa lúc đó Paul trở vô tìm Jan và chị.

Gã cố nán lại chờ thêm ít phút, nhìn quanh không thấy người quen, lặng lẽ ra về không cho thằng Paul đang loay hoay chuyện nhà hay.

Nửa giờ sau Jack trở lại văn phòng làm việc, im lặng suốt. Buổi chiều, gã suy nghĩ chuyện gia đình người quá cố. Dù gã không ưa lão, cũng nên chia buồn sâu sắc với người thân vừa mất đi một trụ cột gia đình. Thế là suốt buổi chiều gã như bị ám ảnh vì Dori. Gã lấy ảnh ra xem, chuyện hiếm có, gã vẫn giấu sau bàn giấy.

Chỉ nhìn nụ cười trong ảnh chụp ở biển St. Toopez cũng đủ khiến cho gã hồn xiêu phách lạc.

Gladdie đi lại lui tới dò la tình hình ông chủ, như đoán ra ý ông chủ không thích ai quấy rầy. Gã nhắc thư ký gác lại hai cuộc hẹn trước. Tuy rầu rĩ, trông gã vẫn oai trong bộ complet sẫm với chiếc cà vạt mới vừa mua. Gã không hay biết gì ngay lúc này gia đình Kingston đang bàn tán về gã tại nhà ở Bel Air.

Amanda gọi Paul lại: “Mẹ rất mừng ba con đến chia buồn”, lúc bà tiễn đưa

https://thuviensach.vn

khách ra về. Buổi chiều hôm ấy sao cứ kéo dài mãi, dù Amanda *cố* tự kiềm chế vẫn thấy mệt mỏi. Paul cầm tay an ủi: "Ba con thương tiếc cha lắm", bà khẽ gật đầu nhìn hai đứa con gái.

Hai đứa con hay tin cha mất thôi không còn xích mích xô xát nhau nữa. Louise hơn Jan mấy tuổi, mỗi đứa mỗi tính, lúc nhỏ đánh nhau suốt ngày. Giờ thì hai đứa làm hòa với nhau để mẹ yên tâm, an ủi mẹ. Paul lặng lẽ ra sau bếp tự tay pha cà phê. Những người lo mai táng ở lại dọn dẹp rửa chén bát phục vụ cho hơn ba trăm người đưa đám.

Amanda thở dài nhìn ra khu vườn chăm chút tỉa xén thật khéo, quay lưng về phía hai con gái, nói một mình: "Mẹ không thể nào ngờ được ba con đã ra đi".

Jan nước mắt ràn rụa: "Con cũng không ngờ được mẹ ạ!". Louise thở dài thành tiếng: "Con thương cha lắm!", dù nó không hợp tánh cha nó cứng cỏi. Jan thì nhỏ nhẹ, có thể trông nhờ Jan nhiều hơn.

Louise không nghe cha học hết chương trình luật, ông nổi giận, rồi nó lấy chồng sớm, bỏ học. Cuộc hôn nhân hạnh phúc, lấy nhau năm năm có ba mặt con. Còn chuyện Jan chưa có việc làm ổn định, ông bố không mấy quan tâm, chồng theo nghề điện ảnh sân khấu còn bố chồng chẳng khác gì tay lái buôn súc vật. Louise không ưa Paul ra mặt. Chồng Louise là thành viên Hiệp hội Ngân hàng Lock, là một luật sư của tổ hợp này môn đăng hộ đối với dòng họ Kingston.

Ngay buổi trưa cử hành lễ tang, Jan đã khóc nức nở, rồi Louise hiểu ra vì sao cha mình hay quở trách khó chịu, hay cấm đoán, và có bao giờ cha mình yêu thương mình như thế. Louise ấp ủ trong lòng chưa nói ra bao giờ, dù có nói chăng bố mẹ cũng không thấu hiểu được. Mẹ không bao giờ chấp nhận con gái phê phán cha mình. Đối với mẹ thì giờ đây bố đã hóa ông thánh rồi.

https://thuviensach.vn

Amanda quay lại nhìn hai con: “Mẹ muốn các con nên hiểu cha là một người tuyệt vời”. Môi miệng khẽ run, nước mắt lưng tròng. Tóc hung búi cao càng làm cho hai cô con gái trầm trồ vẻ đẹp của mẹ, chưa bao giờ nàng đẹp như ngày hôm nay. Amanda đẹp tuyệt vời, Louise ganh tỵ, so bì làm sao được, nàng vẫn mong cho con thành người. Louise không làm sao hiểu ra được con người thật của mẹ cũng có chỗ yếu; nỗi lo âu phập phồng đeo đẳng suốt một đời, ẩn núp đằng sau vỏ ngoài hào nhoáng. Jan là đứa con gần gũi mẹ nhiều hơn, vì thế sinh ra hiềm khích giữa hai chị em. Louise nói Jan là con cưng của bố mẹ. Jan không chịu, thế là cứ phớt lờ. Amanda vẫn một giọng: “Mẹ muốn hai con hiểu mẹ lúc nào cũng thương yêu hai con”, rồi khóc thút thít. “Cha các con không còn nữa và với mẹ, đây mới là một cơn ác mộng”. Người đàn bà không còn chỗ dựa, nàng không thể nào hiểu ra được từ nay sống mà thiếu vắng người chồng.

Jan ôm mẹ vào lòng như đứa trẻ, nhìn mẹ khóc, Louise lặng lẽ xuống bếp thấy Paul ở đó rồi, đang ngồi uống cà phê: “Jan dạo này ra sao?”. Paul có vẻ lo lắng. Louise nhún vai không nói, vẻ mặt buồn thiu càng thêm giận dữ. Mấy đứa con giao cho chị vú giữ còn chồng trở lại nhiệm *sở,* chỉ còn biết nói với Paul dù biết mình không ưa.

“Nó lộn xộn lắm, chỉ được ỷ lại bên chồng, ngủ cũng chờ nhắc, thức dậy phải gọi việc gì cũng phải nhờ vả; giao thiệp với ai cũng cậy bên chồng sắp đặt. Tôi chẳng thể nào nghĩ ra được vì sao nó cứ để cho chồng nó phải lo hết. Chán thật!” Paul thủng thỉnh nói: “Vì cô ấy muốn được như vậy”, anh cố dò xem bà chị vợ phản ứng ra sao, tính bà chị vợ lúc nào cũng cau có đay nghiến, anh cũng chẳng hiểu sao Louise lại sống thảnh thơi với chồng được. Cuộc sống riêng mỗi gia đình đều có những đợt sóng ngầm. Những điều các cô nói về mẹ như thế dễ khiến anh sa vào mê hồn trận. Mỗi người hiểu về mẹ một cách trái ngược cái vẻ phớt lờ lạnh lùng của mẹ. Đó là một người hoàn toàn bị khuất phục, bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi. Có lẽ vì thế mà mẹ không quay lại với nghề diễn viên. Ngoài chồng mình ra, mẹ lúc nào cũng

https://thuviensach.vn

run sợ phải làm điều trái ý mình. Paul rót rượu mời chị vợ uống một ly, anh an ủi: "Mẹ sẽ qua khỏi mà". "Hôm nay mẹ thật khổ sở".

Paul cố an ủi bà chị vợ: "Jan sẽ trông chừng mẹ" chỉ có thế mà khiến cho Louise giận lẫy.

"Phải rồi, nó sẽ lo hết, lúc nào nó cũng đeo dính mẹ, từ nhỏ đã như vậy rồi. Tôi lấy làm lạ sao cô cậu không về ở chung với mẹ, được như thế thì mẹ mừng lắm. Hai em cũng hiểu là mẹ đang cần người để giải quyết tài sản, chỉ có hai em sẵn lòng giúp mẹ thôi!"

"Thôi, chị chớ nên lo lắng nữa", Paul nói theo lối trẻ con. Jan gọi chị, Louise lườm em bằng nửa con mắt. Jan chẳng khác gì mẹ, trông Louise y hệt vẻ mặt của cha. Trong hai chị em, Jan đẹp hơn. "Cũng chẳng có ai quấy rầy chị đâu".

Muộn quá rồi, Louise rót thêm một ly: "Từ nhiều năm nay cả nhà đều như thế, may ra mẹ thay đổi vì ba không còn nữa. Rồi cả nhà cũng không còn cảnh lộn xộn như trước". Louise đặt ly rượu xuống bàn, bước ra sau vườn, Paul ngồi lại.

Từ trong phòng riêng của mẹ, Jan nhìn qua cửa sổ: "Louise vẫn còn giận con, lúc nào cũng có chuyện để mà hờn dỗi". Amanda nhìn đứa con gái út, buồn rầu nói nhỏ: "Thôi mẹ mong hai con đừng có tranh cãi nhau nữa. Một khi thành người lớn rồi tính tình phải khác đi, hai chị em sống hòa thuận, vì cả hai đều theo chồng ra riêng cả rồi". Những lời khuyên của mẹ đã định sẵn từ khi hai chị em hãy còn bé thơ bây giờ nói ra khiến Jan thấy xót xa.

"Vâng mẹ an tâm... từ nay con xin chừa". Amanda lúng túng một hồi, Jan nhìn theo mẹ lòng càng buồn thêm. "Con nói sao?", "Mẹ ơi con muốn có con", Jan vừa nói một câu khiến bà mẹ phải lắng nghe.

"Con lại muốn có con à?", nàng cảm động nhìn con, bây giờ nó khác trước,

https://thuviensach.vn

hồi trước lúc nào nó cũng nói không dám đẻ con.

Jan nhìn ra cửa sổ thấy chị mình ngoài sân buột miệng nói với mẹ: “Vâng, mẹ ạ”. Louise đẻ được ba đứa có sao đâu hễ muốn là đẻ. Nghe mẹ nói, Jan lại ghen tức chị mình.

“Thưa mẹ con mong lắm, thử một năm rồi chưa thấy gì hết”. “Có sao đâu con”, nàng nhìn con gái mỉm cười nói thêm “cũng có khi chậm, khi nhanh, con phải kiên nhẫn mới được”.

“Thế mà sao mẹ đẻ cũng nhanh. Ba mẹ lấy nhau hai năm, sinh hai chị em năm một”. Jan thở dài. Amanda nắm lấy tay con, nó ngước nhìn mẹ, lòng buồn rười rượi, vừa lo vừa sợ cùng nỗi bất mãn đắng cay: “Con đã bảo Paul đi bác sĩ, mà anh ấy không chịu, còn nói là con cứ lo vớ vẩn”.

Amanda thực sự lo lắng: “Con nói cho bác sĩ hay chưa, có thấy triệu chứng gì lạ không?”

“Paul chẳng biết gì, chỉ biết con có vấn đề rồi giới thiệu danh sách bác sĩ chuyên khoa, nghe con nói cho hay anh ấy giận lắm. Anh ấy nói mẹ và chị vẫn sinh con, Louise cũng thế. Như thế thì sao mình lại có vấn đề, có chắc lúc nào cũng như nhau? Đến đây Amanda chợt lo lắng, thực sự mình chưa nhớ ra lúc nhỏ nó có khuyết tật gì không, hay là nó giấu không cho biết, hay có nạo phá thai lần nào chưa, mình làm mẹ mà không dám hỏi con. Thôi, đã có bác sĩ lo rồi, cứ mặc nó.

“Mẹ bảo con cứ nghe theo thằng Paul thử một lần xem sao, đừng lo chi cho lắm”.

“Dạ, con đã lo đủ cả rồi, mẹ ạ”, nước mắt Jan chảy dài xuống vạt áo, bà mẹ thì cứ nhìn con đau xót. “Thật tình con muốn có con biết là chừng nào, con chỉ lo rồi đây không sinh đẻ được”.

https://thuviensach.vn

“Nhìn con khổ thì mẹ không cầm lòng được nữa, lại gặp lúc cha mới mất. Rồi con cũng được quyền nhận con nuôi nếu chẳng may sau này không sinh con được”.

“Paul không chịu, đúng là con của anh ấy mới được”. Amanda kịp giữ miệng không nói ra rằng Paul không những khó tính lại còn ích kỷ bướng bỉnh.

“Chuyện đến đó sẽ hay, con ạ, trước mắt chớ lo vớ vẩn, mẹ đánh cuộc nay mai chuyện sẽ đến con không ngờ được đâu”. Jan lắng nghe, nhìn ánh mắt mẹ chỉ biết chấp nhận. Suốt năm qua, Jan cứ lo nghĩ mãi đâm ra hoảng hốt, rồi chuyện phải đến sẽ đến, mẹ con sẽ thông cảm cho nhau hơn.

“Mẹ thấy trong người ra sao? Mẹ cứ yên tâm, dù ba không còn nữa”. Nàng nhìn con lắc đầu, rơm rớm nước mắt. “Mẹ không thể sống thiếu vắng cha của con. Phải rồi mẹ cứ ở vậy, mẹ nói thật đó Jan ạ. Mẹ không chịu nổi. Ba mẹ sống với nhau suốt hai mươi sáu năm, quá nửa đời người. Mẹ cũng chưa thể nghĩ ra cách xoay xở thế nào đây... Sáng sớm thức dậy rồi sao nữa”. Jan nắm tay để mẹ khóc cho đã, cho nguôi hết buồn phiền, “Mẹ không hiểu nổi mẹ sống ra sao đây. Cha con là trụ cột gia đình, che chở, đùm bọc mẹ như một người cha dù chỉ hơn mẹ bảy tuổi đời. Mẹ không sống nổi thiếu vắng cha con” Jan hiểu ý mẹ. Hai mẹ con bàn bạc nhiều chuyện đến hơn một giờ đồng hồ vừa lúc Paul trở vô phòng Louise lặng lẽ ra về không chào hỏi ai, chỉ nhìn vô cửa sổ thấy mọi người rồi bật khóc. Paul về nhà còn nhiều việc cần làm. Sáu giờ chiều rồi, ai nấy phải về nhà, tuy biết là mẹ khổ sở đấy. Mẹ phải ráng từ nay tự lo liệu.

Lúc ra về ai nấy đều nhìn mẹ cảm động, vẫy tay chào, nàng đứng trước thềm cửa vẫn mặc bộ áo màu đen. Đến khúc quanh, Jan lại khóc nữa. “Mẹ sẽ chết mất Paul ạ, không còn thấy ba bên cạnh”. Nghĩ đến đây Jan không cầm được nước mắt, cha mất, chị hay ganh tỵ, mẹ thật khổ sở lại thêm nỗi

https://thuviensach.vn

lo biết bao giờ sinh được một đứa con. Đầu óc cô rối bời chẳng biết gì nữa, Paul nắm tay vợ an ủi, đánh xe đưa vợ về nhà.

“Em sẽ thấy mẹ bình thường trở lại thôi. Em nên nhớ mẹ vẫn còn trẻ, đẹp nữa. Rồi độ chừng sáu tháng thôi khối gì kẻ quanh Los Angeles này tụ hội nhốn nháo xôn xao mỗi ngày, cũng có khi mẹ quay lại nghề cũ không chừng. Anh nói thật với em, mẹ còn có thể đứng vững với nghề cũ”.

“Không, chắc chắn không bao giờ vì mẹ có muốn cũng không được, ba không muốn chuyện này. Mẹ là của riêng ba, phải nghe theo vì tình nghĩa”. Paul chẳng muốn nói ra, Jan nghe được sẽ muốn giết anh ngay, rằng ông ta là một gã ích kỷ nhất đời, “Anh cứ nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu mẹ theo người khác”. “Chuyện bậy!”.

“Có chuyện gì bậy bạ đâu”, Paul nói khẽ. “Chuyện thật đấy. Mẹ năm mươi tuổi, mẹ hãy còn trẻ mà. Em chớ có mong chờ mẹ *ở* vậy hoài”. Paul mỉm cười, Jan thì hốt hoảng nhìn chồng.

“Mẹ chẳng theo ai đâu. Trời ơi! Mẹ đâu phải như ba của anh, cuộc hôn nhân của mẹ đẹp thế, mẹ yêu thương ba”. “Rồi mẹ sẽ tái giá, chắc thế thôi!”, Jan rút tay nói như trút hơi thở. “Em không tin chuyện đó”, cô nhìn anh chằm chặp. “Ý anh muốn nói mẹ cần giao du với đàn ông”. “Đầu óc anh lệch lạc rồi đó, anh coi người lớn chả ra gì. Anh không thể nào hiểu mẹ đâu, nói cho anh biết đấy!”. “Làm sao anh hiểu được ý mẹ”, Paul nói cho vợ yên tâm “Nhưng anh cũng hiểu đời lắm chứ”. Jan không nói thêm, nhìn ra ngoài xe giận dỗi cho đến lúc về đến nhà, cô hoàn toàn im lặng. Jan thề một câu là mẹ sẽ chung thủy với chồng suốt chặng đường đời còn lại.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG HAI

Qua tháng Sáu, Amanda Kingston cho hai con gái về ở tại Biltmore, vùng Santa Barbara. Paul ở lại New York thực hiện nốt phần còn lại của hợp đồng phim. Jerry, chồng của Louise bận tham dự hội nghị pháp lý tại Denver. Một dịp may để mẹ con sum họp. Vừa đến khách sạn hai chị em thấy mẹ thật buồn thảm mẹ vẫn mặc nguyên bộ đồ đen, tóc chải ngược sát da đầu không chút phấn son. Jan chưa kịp chào hỏi hết câu, mẹ đã òa ra khóc sướt mướt.

Cũng may sao gặp lúc gia đình bối rối, hai chị em làm hòa với nhau lo chăm mẹ, hai đứa xuống bếp tự làm lấy bữa ăn sáng chủ nhật, lặng yên cho mẹ ngủ trên lầu.

Louise vừa làm bánh vừa lên tiếng: “Mẹ phải đi khám bác sĩ ngay. Trông mẹ suy nhược lắm. Mẹ làm chị lo quá. Cho mẹ uống thuốc Prozac hay Valium hoặc loại thuốc gì khác cũng được”. “Uống mấy thuốc đó thì mẹ càng mệt hơn. Mẹ phải đi đây đó thăm người quen. Tuần rồi em ghé qua nhà bà Auberman, bà cho hay từ bữa đám tang đến nay không gặp lại mẹ. Mới đó mà đã năm tháng, mẹ chớ có ngồi một chỗ mà khóc lóc mãi”. Louise nói vô: “Cũng dám lắm!”. Cô có ý dò xét đứa em mình phản ứng ra sao như mọi khi, “Đó là ý nguyện của ba, giả sử ba dặn dò trên giấy tờ để lại biết đâu chừng mẹ sẽ y theo đó mà cùng lượt với ba”.

“Khiếp quá”, Jan vừa nói vừa nhìn theo vẻ giận dỗi “Chị nên nhớ ba ghét cay ghét đắng đến chừng nào khi thấy mẹ khổ sở như thế này”. Louise đốp chát lại ngay: “Rồi em hiểu ngay ba sẽ chán ghét đến cỡ nào khi mẹ phải cam chịu cuộc sống ngồi nhìn người ta múa balê hoặc chơi bài với các bà mệnh phụ có cặp có đôi với nhau cả. Tiềm thức mẹ cứ nghĩ là ba ép mẹ chịu cảnh khổ sở này mãi. Thôi được, mẹ nên đi khám bác sĩ tâm thần ngay”.

https://thuviensach.vn

Jan chợt nảy ra một sáng kiến: “Hay là đưa mẹ đi nghỉ mát cho khỏe xem sao?” nhân những ngày Jan được nghỉ phép, còn Louise thì phải bố trí thời gian, còn phải lo cho con nhỏ. “Thôi thì để sang tháng Chín cho mấy đứa nhỏ vô trường mình đưa mẹ đi du lịch sang Paris”.

“Thế cũng hay đấy”. Louise chịu liền, buổi trưa hai chị em bàn lại với mẹ, nàng lắc đầu không chịu.

“Mẹ chưa định đi đâu cả”, nàng nói chắc như đinh đóng cột. “Mẹ còn lo giải quyết tài sản, không để dùng dằng được”. Hai chị em đành chịu, mẹ lấy cớ từ chối khéo. Mẹ cắt đứt liên lạc với cuộc sống bên ngoài vì không còn ba trên đời.

Louise thì thực tế hơn: “Thôi để luật sư họ lo việc đó, mẹ ạ, họ lo liệu hết. Mẹ khỏe re!”

Nàng ngồi nghĩ do dự một hồi lâu, lắc đầu, lại khóc, bộc bạch. “Mẹ chả cần gì cả. Mẹ thấy tội lỗi quá!”

“Để làm gì hả con? Chi ra một mớ tiền? Các con có thể sang đến tận Paris? Thế rồi mọi người đều biết chuyện không đơn giản như thế đâu, nó còn kéo dài ra dây mơ, rễ má nữa”.

“Thật không phải như mình tưởng, mẹ chỉ... chỉ nghĩ mình không nên chơi cái trò này, vì ba con không còn nữa. Mẹ chưa cần phải thong thả vui chơi”. Nàng lại khóc, muốn thổ lộ hết trước mặt hai con: “Vì sao tôi còn sống đây mà ông lại bỏ đi. Bất công quá. Vì sao lại ra nông nỗi như thế này?”. Nàng còn vương vấn tội lỗi, con cái chẳng hay biết gì chuyện này.

Jan phân trần: “Đời là thế đó, mẹ ạ, chuyện đến phải đến, mẹ có tội tình gì cho cam, chẳng vì ba, chẳng tại ai cả, thôi thì đành, phận sao phận bạc như vôi thế này! Mẹ an tâm sống vui vì mẹ, vì tụi con nghĩ đến đó là mẹ vui rồi! Nếu mẹ không thích sang Paris thì đổi lại qua New York hoặc San

https://thuviensach.vn

Francisco. Mẹ nên vận động đi chứ! Mẹ chán sống lắm sao. Ba đâu có buộc mẹ phải sống như thế này!" Rồi chuyện đâu lại vào đấy; suốt quãng đường trên xe về nhà mẹ cũng chưa chịu nghe vẫn cứ trầm ngâm vì nỗi đau mất chồng đến nỗi không còn thiết sống, không thể nghĩ được lối ra cho thoáng.

Tôi chủ nhật, Paul từ New York về đến nhà, Jan lái xe ra đón, anh vội hỏi thăm: "Mẹ ra sao rồi".

"Chả sao cả, mẹ rối như bòng bong. Louise nghi là mẹ uống thuốc Prozac. Em chẳng hiểu gì cả. Có vẻ như mẹ muốn theo ba thì phải".

"Biết đâu được, cũng có khi mẹ lại muốn được chết".

Jan nhìn ra ngoài rồi quay lại: "Anh nói nghe giống giọng điệu chị hai quá! Em muốn hỏi anh một câu", vẻ mặt cô nghiêm túc khiến Paul phì cười, về đến nơi gặp lại vợ, anh thấy mừng.

"Được rồi. Anh muốn thu xếp cho ba mẹ gần một chỗ. Dễ thôi, để đó. Ba càng thích", ý tưởng táo bạo khiến Jan cười phá lên, rồi nghiêm sắc mặt lại, dù sao Paul cũng hiểu ra một việc hệ trọng. Jan bồn chồn ngập ngừng: "Em lại có một ý nghĩ khác nữa" cô do dự không biết nói thế nào cho Paul hiểu ra được, khó mà thuyết phục Paul.

"Em cứ nói hết, anh ráng nghe".

"Em muốn vợ chồng mình nên đi đến bác sĩ chuyên khoa. Bữa đó đến nay sáu tháng rồi, cũng chưa thấy gì". Jan nhìn ra vẻ sốt ruột, còn Paul thì chả đả động gì.

"Chúa ơi, cũng chuyện đó nữa. Thôi dẹp đi, được không. Mình đang bù đầu vào bộ phim ưng ý nhất, được sáu tháng rồi, em thì cứ lo chuyện con. Đừng lo hão, Jan ạ. Anh đã lỡ cưỡi lưng cọp. Thôi quên đi, chả có việc gì". Anh ta

https://thuviensach.vn

chỉ khéo đánh trống lảng. Lúc nào cũng viện cớ thoái thác, này nọ; còn một chuyện cần bàn đến là Jan vẫn chưa có thai dù thử đủ cách rồi.

“Anh cần biết liệu mình có thiếu sót gì không? Cả hai không có việc gì, hoặc là tại anh, ta phải tìm cách giải quyết”. Chỉ có thế thôi, hỏi như thế đủ rồi. Hai vợ chồng nhìn nhau, Jan lại khóc. Paul thở dài.

“Sao em không đến bác sĩ kiểm tra định kỳ, biết đâu lúc đó em có thai thì sao”. Jan không thiết nghĩ đến chuyện đó nữa. Hơn một năm rồi chờ gì nữa. Bác sĩ phụ khoa cũng theo dõi khuyến khích Jan ráng thử nữa xem sao nếu còn trông mong đẻ một đứa. Cách nay ba tuần, Jan một mình đến khám bác sĩ phụ khoa. Không thấy có vấn đề gì sai sót, vậy thì đến lượt Paul cũng nên đi khám ngay.

Jan gợi ý Paul: “Anh đến cho bác sĩ khám”.

“Thủng thỉnh đã”, Paul chỉ nói vỏn vẹn một câu tay vặn máy thu thanh to hơn. Jan nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ buồn bực. Thế là chẳng mảy may hy vọng, nhất là thái độ cư xử của Paul.

Đến tháng Tám, bác sĩ cho hay Jan không có vấn đề gì, có khả năng tinh trùng không thụ trứng vào một thời điểm nào đó, nếu có trục trặc gì thì nên khám lại phần Paul. Jan đem chuyện kể lại, Paul tỏ vẻ giận dỗi, không muốn nghe, dồn cô vào thế bí. Thời gian cấp bách, trễ thì hỏng cả việc, gần vợ phải đúng ngày, thật chán, phải chờ hai tuần lễ xem ra sao càng nhức đầu thêm, Jan vẫn chưa thấy gì.

Paul lại gắt gỏng “Thôi, bỏ qua chuyện đó đi”. Chuyện xảy ra chỉ một đêm đúng thời điểm vợ chồng gần nhau mới hạp. Jan nhắc nhở chồng. Paul bỏ đi uống rượu với cha mình. Gần đây báo chí thường xuyên đăng tải hình ảnh gã Jack lại cặp kè bồ bịch mới nữa. Gã khuyên con theo nghề kinh doanh, nó vẫn phớt lờ. Gã nghĩ mọi người thân đều phải nhờ vả đến mình.

https://thuviensach.vn

Louise và Jan lại thuyết phục mẹ đến tháng Chín đi du lịch, mẹ chẳng trả lời trả vốn gì cả, sụt mất bảy kílô trông người gầy nhom, đuối sức, chưa chịu đi đâu cả. Qua đến tháng Mười Hai, cả hai đứa con hoảng hốt la om sòm.

Jan gọi điện thoại đến nhà Louise. "Tụi mình lo cứu mẹ" nó hoảng hốt báo cho hay hai tuần lề sau kỳ nghỉ lễ Tạ Ơn, thật khủng khiếp. Suốt bữa ăn mẹ cứ la khóc sùi sụt, mặt mũi tiều tụy thảm não luôn tay phá phách con cái: "Mẹ không chịu nổi".

Louise trấn an: "Cứ để cho mẹ yên". "Cũng có khi mẹ muốn được yên một mình từ ngày ba mất. Hai chị em cũng không tài nào xoay chuyển tình thế khác được".

"Mình là phận con cái, không thể nhìn mẹ như thế được, chị không yên tâm chút nào cả. Em thử nghĩ coi. Mẹ không thèm nghe chị từ hồi nào đến giờ. Em là con cưng của mẹ mỗi ngày ghé qua nhà pha thuốc với nước cam giúp mẹ. Chị cũng nghĩ mẹ muốn sống riêng theo ý mẹ".

Jan nhìn chị, vẻ khổ sở: "Mẹ sẽ chết mất, lạy Chúa, chị còn nhận ra mẹ được nữa không? Mẹ chẳng thiết sống nữa, rồi sẽ theo ba mà thôi".

"Chị chẳng biết ăn nói làm sao đây. Mẹ đã luống tuổi, chị có phải chuyên gia tâm lý đâu. Chị muốn nói hết cho em rõ, trông mẹ như thế đó chị rầu muốn chết. Chị không còn muốn nghe, muốn nhìn mẹ nữa. Mẹ thích mang cái vỏ bệnh hoạn. Mẹ cứ ám ảnh còn sống là còn tội lỗi, chết là hết. Thôi để cho mẹ được vừa lòng".

Jan nài nỉ: "Không được đâu!".

"Em không thể giúp mẹ hồi tỉnh lại được, Jan ạ. Đấy là chuyện của mẹ, số trời đã định thế, không cưỡng lại được. Cứ phó mặc! Đời mẹ chỉ có một lần, mẹ tự làm chủ, số còn nặng nợ phải sống trọn vẹn như thế đó. Dù sao ba

https://thuviensach.vn

cũng không còn tồn tại để bảo mẹ thế này thế nọ được nữa rồi! Jan trách: "Chị tưởng như ba là con quái vật".

"Có lúc chị mộng mị ra như thế"

Thế là xong chuyện, hai chị em nói mãi cũng không đi đến đâu.

Trước Noel một tuần, Paul và Jan nhận được thiệp mời riêng của bố chồng đến dự dạ hội tại cửa hiệu Julie's. Năm nay Jan không thích lui tới hội hè. Paul không chịu khám bác sĩ chuyên khoa, Jan bực bội lắm phần lại lo lắng cho mẹ. Paul cho hay bên phía ba chồng giận nếu hai đứa mình không dành chút thì giờ ghé qua nhà.

Buổi sáng trước giờ dự dạ hội, Jan gọi Paul: "Anh đi một mình có được không?" Jan chả thích thú chút nào: "Chiều nay em còn ghé nhà thăm mẹ, gặp mẹ chắc em mệt lắm". Mẹ làm như người sắp chết. Jan muốn phát điên mà không làm sao giúp mẹ được.

"Em đi theo với mẹ, được không?" Paul thản nhiên nói, rồi đi làm, Jan nhìn theo tức tối.

"Bộ anh không nhớ em đã nói hồi năm rồi hay sao? Mẹ suy nhược, gầy hẳn, chả thèm gặp ai hết. Lạy Chúa, mẹ chỉ ngồi đó chờ chết. Bộ anh cứ tưởng mẹ cần phải đến chỗ tiệc tùng rình rang ở nhà ba anh hay sao? Anh có mơ không đấy".

Paul cười vui: "Em thử hỏi ý mẹ xem sao, biết đâu cũng hay đấy", Jan muốn ném vào mặt chồng một cái gì.

"Anh không hiểu nổi mẹ đâu".

"Em cứ hỏi thử xem".

https://thuviensach.vn

“Rồi em sẽ đề nghị với mẹ cởi hết quần áo trần truồng chạy khắp đường phố ở Bel Air, ôi lạy Chúa”.

Kể ra hàng tháng cũng có một dịp vui cười ngất. Dù sức khỏe hao mòn, đuối đừ, trông mẹ vẫn đẹp như xưa. Paul định liều bảo mẹ tham gia bộ phim sắp tới, anh ngại không dám hội ý Jan xem mẹ phản ứng thế nào. Anh cũng đoán ra câu trả lời: “Thôi em về nói với mẹ, ba anh rất vui nếu mẹ đến họp mặt, cửa hiệu sẽ được thêm phần long trọng”. Anh nói nửa đùa nửa thật hôn vợ một cái rồi đi làm ngay. Jan bực bội, cho đến giờ này anh cũng chưa chịu khám bác sĩ xem tình hình ra sao, chợt nghĩ chắc rồi đây cả hai vợ chồng chẳng được một mụn con. Không chừng cũng khủng hoảng như mẹ, giờ thì chưa hay đâu mà sao cứ thấy uể oải như mẹ.

Chiều hôm đó, Jan gặp lại mẹ, trông mẹ gầy và thảm thương lắm, người xanh xao chán đời. Tuổi năm mươi đã hết muốn sống cơ chứ! Jan xoay xở đủ mọi cách, nói ra nói vào đủ điều, khuyên nhủ có, dỗ dành van nài có, rồi dọa nếu không chịu nghe hai chị em dọn vào ở, cho mẹ ra khỏi nhà luôn.

“Mấy con khôn lớn cả rồi, cứ tự lo liệu được, đừng lo cho mẹ nữa. Còn bộ phim sắp tới của thằng Paul tới đâu rồi”. Mẹ hay ở chỗ biết lái câu chuyện sang hướng khác, đến chiều thì Jan tỏ vẻ bực mình lắm.

“Mẹ làm con muốn phát điên, mẹ may mắn có cuộc sống sung túc, nhà cao cửa rộng, con cái biết yêu thương mẹ, sao mẹ cứ ngồi một chỗ khóc than suốt ngày thế con hỏi mẹ còn thương tụi con không? Mẹ nghĩ lại có đúng không? Mẹ biết tụi con lo cho mẹ đến chừng nào? Lạy Chúa, con đã nghĩ hết cách, chẳng bao giờ dám mong có con”. Khỏi phải kể lể, Jan phát khóc, mẹ vội ôm Jan: “Con bỏ qua cho mẹ, vì mẹ các con phải lo”. Mẹ con ôm nhau khóc chợt nhớ những điều con vừa nói, bà hồi tỉnh lại: “Mẹ quên hết, quên cả điểm phấn tô son, quần áo lôi thôi, tóc tai biếng chải”. Bà bộc bạch nỗi niềm, nụ cười ướt át cả đôi mắt, soi gương nhìn lại mình, thấy coi bộ không đeo kính khó coi quá. Mẹ con ra đứng trước gương nhìn hình bóng

https://thuviensach.vn

người đàn bà nhan sắc một thời nay xanh xao, u buồn phấn son biến sắc. Bất chợt Jan nghe theo cách sắp xếp khéo léo của Paul. Jan đến cho mẹ hay tối nay tại cửa hiệu Julie's có tổ chức dạ hội.

"Tới chỗ cửa hiệu đó hả?" Jan đoán chừng mẹ sẽ nhận lời, bất ngờ mẹ giận lẫy: "Mày có điên không?"

"Dạ cũng y như mẹ năm rồi. Thôi này, mẹ nghe con nhận lời cho vui. Chẳng dòm ngó đến ai cả. Phải ăn mặc cho đàng hoàng, phấn son qua loa rồi đi với tụi con. Paul sẽ vui mừng lắm!"

"Thôi bữa khác, mẹ sẽ đi ăn tối với các con. Ba con muốn thế. Mẹ con mình đến nhà hàng Spago".

"Thôi mẹ đi ngay với tụi con, chần chờ gì nữa! Năm phút sửa soạn là xong ngay. Ráng đi mẹ, cho hai chị em con vui, và cả ba nữa... Ba nào muốn thấy tình cảnh như thế này đâu. Tụi con cũng mong lắm. Jan đang nói như nín thở nhìn theo mẹ. Cô biết chắc là đừng có mong mẹ nhận lời. Nàng đứng lặng yên nhìn con lưỡng lự hồi lâu.

"Con có nghĩ là ba khiến mẹ làm như thế không?" Jan chỉ biết cúi đầu, hoảng hốt.

"Vâng đúng thế mẹ ạ", cô chỉ bịa ra thôi, cố để cho mẹ tin, cô im lặng gật đầu. Amanda quay vào phòng ngay, Jan theo mẹ hoảng sợ không dám hỏi han. Nàng đi ng*ay* vào bên trong, Jan chỉ còn nghe tiếng sột soạt quần áo. Chỉ đủ năm phút nàng quay trở ra, mặc nguyên bộ đồ đen.

Jan trố mắt nhìn, nàng hiểu ý: "Con thấy thế nào?" Có phải người thật không đây? Mẹ lột xác hoàn toàn, như từ dưới đất chui lên. Không thể nào tưởng tượng ra được.

"Mặc đồ này thật quá đơn giản đấy"! Jan đi theo mẹ trở vô nhà, lo mẹ đổi ý.

https://thuviensach.vn

Cái màu sao mà trông u buồn quá! Nàng chỉ bộ đồ màu hoa cà: "Còn bộ này?" Jan hiểu ý mẹ thích lắm, Amanda lắc đầu mẹ chọn màu xanh lơ bó sát người, trông mẹ lại đẹp ra, trẻ hơn. Phải nói là đẹp như minh tinh màn bạc. Nàng đứng trước gương mặc thử. Diện thêm một đôi giày cao gót mũi nhọn đồng màu xanh lơ. Một đôi bông tai nạm saphia, tóc chải ngược theo kiểu môđen trong ảnh chụp trước đây. Jan cố nhìn mà vẫn khó nhận ra "Mẹ nhồi thêm một lớp phấn mỏng nữa, được không?" Amanda nhìn lại:

"Chỉ thêm chút xíu thôi, phấn dày quá trông như bọn trẻ!"

Jan tủm tỉm cười thích thú nhìn mẹ: "Coi thế mà cũng được, chả phí công bao nhiêu". Trông mẹ đẹp như tạc, đúng là mẹ thật của mình, không phải như người mất hồn những ngày còn để tang.

Nàng hỏi con, hơi bối rối: "Con thấy thế nào? Có giống thật như mẹ chút nào không hay như bà già mặc đồ tang hôm nào?" Đôi mắt mẹ long lanh, mẹ đang khóc thầm! Jan bật khóc theo, nhờ ơn trên phù hộ, cô cảm thấy an tâm.

"Lạy Chúa, con thương mẹ", cô ôm chầm lấy mẹ. Amanda lấy khăn tay khéo che mũi nghẹn ngào, tô lại môi son, xếp gọn mấy món cần dùng vào xắc cầm tay, âu yếm nhìn đứa con gái. Jan mặc bộ đồ vải len đỏ như những dịp lễ Giáng sinh, hai màu xanh đỏ xen lẫn hòa hợp, trông như hai chị em.

"Con ngoan, mẹ thương con", hai mẹ con bước ra cổng. Amanda không ngờ con gái đã lèo lái mình vào cuộc hay đến thế; dù sao thì mình cũng đã nhập cuộc rồi. "Mẹ con mình chỉ ghé lại một hồi thôi, không nán lại lâu hơn". Vừa nói nàng vừa với tay lấy chiếc áo khoác lông chồn ngang qua tủ áo nhà trước. Từ lúc để tang đến nay nàng mới mặc lại, quên bẵng không nghĩ đến. Nhìn con gái, nàng bỗng nhớ lấy ra mặc. "Mẹ chỉ ghé lại ít phút thôi". "Mẹ yên chí, con đưa mẹ về nhà khi nào mẹ cần".

"Thôi thế được rồi!", Jan nhìn mẹ trẻ hẳn ra đang bám theo gót cô, ngoái

https://thuviensach.vn

nhìn lại như muốn chào ai đó không có ở đây, rồi ngập ngừng đưa tay khép nhẹ cánh cửa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG BA

Sáng sớm, cửa hiệu chỉ lo chuẩn bị buổi dạ tiệc. Cửa lớn, cửa sổ kết đầy vòng hoa, giăng kéo dây hoa. Đúng bốn giờ, cửa hiệu đóng cửa, một cây Noel rực rỡ ánh sáng bạc, Jack thích thú ngắm nghía.

Thật ra thì không hợp kiểu cách. Cũng thích đấy, đẹp tuyệt. Đèn sáng choang quanh cửa hiệu. Ba quầy rượu, mấy két champagne ướp lạnh để sẵn dưới bếp. Một dàn nhạc sống bốn người chơi phục vụ, không có khiêu vũ. Khách mời có đến hai trăm người. Buổi dạ tiệc độc đáo chỉ mời khách quý, những tay có máu mặt về tụ hội đêm nay. Các tay này ít giao du ngoại trừ những dịp do Jack tổ chức, họ thích đến chơi họp mặt ở cửa hiệu Julie's.

"Sao, Gladdie, thấy được không", gã nhìn quanh lần nữa xem có gì cần thêm bớt. Gã vừa sắm bộ complet Armani mới cáu cạnh.

"Trông đẹp lắm, rất đẹp", Gladdie vừa khen vừa nhìn từng đường may sợi chỉ thích thú với không khí của buổi tiệc hào hứng, sôi nổi.

Jack nhắc nhở Gladdie. "Trông họ giùm chốc lát, tôi lên lầu thay áo. Đúng hai mươi phút, gã trở lại bảnh bao như người mẫu hình bìa báo G.G. Bộ complet xanh sẫm trông cũng bình thường thôi mà, sao lối ăn mặc của gã lại y hệt một người mẫu thời trang. "Lịch sự quá". Gladdie nói nhỏ, nhìn thấy gã trên lầu đi xuống. "Trông ông bảnh quá. Ông có hẹn tối nay?", Gladdie hỏi thiệt. Cách nay vài tuần, gã lại cặp kè một diễn viên trẻ, cô biết gã đang tìm một người mẫu.

"Kể ra vừa đến một chục", gã cười ngất. "Rất tiếc cho Starr vừa sang Paris sáng nay, Gladdie mời bà chị dự thế".

https://thuviensach.vn

“Tuyệt lắm... mà cũng thật điên rồ đấy...” Gladdie pha trò cười ran:

Jack tươi cười: “Cô ấy hẹn bồ bịch ở Paris rồi!”.

Thật thoải mái, chẳng vướng bận chuyện thế gian thêm phiền.

Gladdie tự phục vụ một ly champagne hỏi chuyện Jack: “Tối nay mấy cô cậu có đến dự?”. Vừa nhìn ra cửa đã thấy khách đến. Đầu tiên là Elizabeth Taylor cùng đi với Michael Jackson. Rồi đến Basbara Streissand với một bạn trai tiếp theo sau.

Jack ra tận cửa đón khách vừa nói lơ đễnh: “Mấy đứa nhỏ sẽ đến đông đủ”. Nửa giờ sau, khách đến đông nghẹt. Ban nhạc hòa vào không khí buổi tiệc, người đông chen nhau, những tay săn ảnh chờ chực sẵn bên ngoài theo lệnh chủ nhà. Gã muốn mọi người được thoải mái, không bị mấy tay nhà báo săn ảnh quấy rầy.

Gần bảy giờ tối, Jan, Amanda mới đến, Jan dừng xe có người phục vụ trông giúp, đưa mẹ vào trong cửa hiệu Julie’s, vẫn ngại mẹ đổi ý, sợ các tay săn ảnh làm hỏng việc. Jan nhanh nhẹn bám theo mẹ bước vào phía trong, nàng như đang nín thở, hốt hoảng khi đặt chân đến đây. Một không khí hào nhoáng, tưng bừng như ngày hội. Cũng những gương mặt quen thuộc tiếng tăm... Trong số đông nàng nhìn ra hai đồng nghiệp cựu ngôi sao, vồn vã nắm tay ôm chầm lấy nhau. Bạn bè cũ gặp lại vui mừng khó tả, Amanda định kể chuyện từ hôm đó đến nay mới ra khỏi nhà. Từ xa, Jan nhìn theo mẹ tự hào, bước tới ngang qua khẽ chào cô em chồng Julie.

Từ bên kia gian phòng, Jack đang tiếp chuyện một bạn cố tri, chợt gã trố mắt nhìn, miệng lẩm bẩm: “Không thể ngờ được... Chào Jan”, gã nói khẽ rồi liếc sang nhìn Amanda: “Mấy người làm tôi hoa cả mắt, nói hơi quá một chút phải không?” Jan chỉ cười đáp khẽ lại.

https://thuviensach.vn

“Dạ thưa không, con cô thuyết phục mẹ đi đây đi đó cả năm nay mới được đó.Từ ngày ba con mất nay mẹ con mới ra khôi nhà, lần đầu được dự dạ tiệc từ lúc bỏ nghề điện ảnh”.

“Rất vinh dự”, gã thành thật nán lại chờ Amanda đến chào cám ơn. Gã mỉm cười đáp lễ: “Lỡ lần này thôi, lần sau không dám mời đâu. Chị đã có lòng ưu ái đến với gia đình chúng tôi, nhờ vậy mà buổi dạ tiệc được thêm phần long trọng”. Gã pha trò, “Không dám, rất hân hạnh được gặp anh, buổi tiệc tổ chức chu đáo quá. Tôi gặp lại vài người đồng nghiệp cũ. Hy vọng sẽ gặp nhau lại bữa khác. Hôm nào chị đến mua sắm ở cửa hiệu, tôi sẽ làm tiệc ăn mừng”. Gã hớn hở ra mặt, người hầu bàn phục vụ Amanda một ly champagne. Nâng ly chúc mừng, gã để mắt nhìn thấy bàn tay của Amanda hơi run. Không phải vì xúc động. Amanda là con nhà nòi, đẹp vẫn vượt xa những đồng nghiệp cũ, một tính cách trội hẳn. “Amanda đẹp tuyệt trần”, gã thành thật khen. Không lẫn giữa những bộ độ bóng láng, Amanda mặc bộ đồ len xanh biển đúng mốt, đôi bông tai nạm saphia đẹp như tạc, nổi bật buổi tiệc. Gã đến gần Amanda: “Nay chị đã khỏe hẳn chưa?” Amanda ngập ngừng: “Cũng đỡ, khá hơn nhiều”, nàng trả lời thật thà, đượm một nụ cười buồn: “Tôi đã qua hết một năm xấu, nhìn lại tưởng chừng như thoát khỏi cái hạn, sống thêm một kiếp nữa”.

“Tôi cũng đã qua cái hạn đó trước đây”, gã lại nghĩ miên man về Dori, người vợ đã quá cố. Nhìn thấy Amanda càng gợi cho gã thương nhớ người vợ cũ, giữa hai người giống nhau vì hoàn cảnh hơn là vì nhan sắc, có chăng nữa cũng thoáng qua thôi.

“Mấy lâu nay tôi cứ tưởng anh đã tục huyền”, Amanda nhìn quanh gian phòng, lúng túng trước nhiều cặp mắt soi mói đổ dồn về một phía, ai cũng xầm xì chỉ trỏ... Nhìn kìa, Amanda Robbins... có lẽ đang đóng phim... lâu lắm không gặp... Ồ sao mà đẹp quá... Có lẽ Amanda căng da mặt?... Vẫn còn đẹp chán... Amanda vẻ bình thán trong không khí lao xao quanh những bàn tiệc, lộng lẫy tự tin.

https://thuviensach.vn

Jack nói giọng nhỏ nhẹ: “Một mình từ lâu rồi”, gã cố giãi bày. Gã mặc bộ complet sẫm màu đứng sát bên như một vệ sĩ. “Người bạn đời đã mất mười ba năm rồi, tình cảnh này có khác với chị, thế mà cũng gay cấn lắm, chị là một phụ nữ thật kỳ diệu”.

Amanda chỉ nói nhỏ nhẹ: “Tiếc thật”, ánh mắt nhìn như khêu gợi cảm giác khiến gã rùng mình. Khuất sau cái vẻ lạnh lùng đó vẫn còn tỏa ra được sức lôi cuốn mãnh liệt. Quái lạ thật, sau những ngày tháng khổ đau, giờ đây Amanda lại sống động hơn lúc còn chung sống với Matthew. Gã phải cắt ngang câu chuyện, tranh thủ tiếp khách khứa bạn bè đợi chờ. Hai ngôi sao điện ảnh cũng vừa đến ngoài cửa, chưa thấy người ta tiếp đón. Gã bảo gác cửa cho vào. Gã cùng đi với Gladdie có chút việc cần. Ngay tức thì Jan cũng vừa tới, hỏi thăm xem mẹ còn ở đây không. “Mẹ thấy thế nào, khỏe chứ?” Jan thì muốn mẹ ở nán lại thêm chút nữa, cũng chả sao, vả lại buổi tối nay thật tuyệt vời.

“Mẹ cũng bình thường, cám ơn con bỏ thì giờ đưa đón. Mẹ cô nhìn lại một số bạn hữu mấy năm qua không hề gặp. Jack lúc nào cũng vui đùa”. Nhận xét của nàng đã xóa đi hết những đàm tiếu về gã suốt ba năm qua, giờ đây đáng nể nang hơn, gã sống thoải mái, tự tin trên cơ ngơi bề thế do mình gây dựng. Nhìn bề ngoài thấy không hạp, nhưng gặp lại Jack, nàng lại chịu hơn. “Bao giờ Paul quay lại?” “Nó đến chứ, tôi đang chờ. Nó bận họp”. Gladdie chuyển điện thoại đến Jan. Paul cho hay cuộc họp kéo dài chưa xong, nó sẽ tranh thủ đến sau. Jan báo cho Paul: “Có biết ai đang chờ tại đây không?”. Jan vui mừng, vẻ mặt tinh nghịch. Paul cũng cười theo. Anh nhận thấy bữa nay Jan coi bộ khá hơn mấy tuần trước, anh mừng lắm. Hai vợ chồng đã qua một thời rất căng. “Ai mà chẳng biết cha tôi. Tom Cruise này, Madonna... chẳng hạn”.

Amanda Robbins nghe được, chêm vào: “Và còn nhiều người nữa!”.

“Em thật khéo mời mẹ đi dự. Em khá lắm đấy. Anh mừng cho em. Sao? Mẹ

https://thuviensach.vn

có khỏe không?”.

“Mẹ nhớ ra đủ hết những khách mời, tối nay mẹ trông thật lộng lẫy. Mái tóc chải gọn, phấn son đánh nhạt, thoáng hiện lại hình ảnh minh tinh màn bạc năm xưa”.

“Em thuyết phục được mẹ, đáng khen lắm! Hãy gắng lên!”

“Rất thương anh”. Jan cảm động nghe những lời thăm hỏi mẹ từ bên kia đầu dây.

“Khéo tránh chớ để ba anh xáp lại gần, mẹ hấp dẫn lắm đó, chớ để anh phải lo. Mẹ chẳng nói năng gì với anh đâu, em cũng thế”.

Jan cười theo: “Em hiểu ra chẳng việc gì phải lo cả. Có điều ba rất lịch sự, cái đó còn do mẹ. Khách khứa dồn dập, ba lúng túng dữ lắm. Họ chỉ lo tán tụng thôi”. ‘

“Ôi chuyện của mấy bà. Khổ cho ba quá, mấy bà ăn tươi nuốt sống ông ngay bây giờ... Mọi người ai cũng phải vật lộn với cuộc sống. Ba anh là thế đó. Em hãy cố chờ anh sẽ đến ngay. Nhớ giữ máy, khi nào xong việc anh sẽ gọi”.

“Chút nữa gặp lại”. Suốt mấy tuần rồi, hai vợ chồng chưa có lúc nào nói chuyện vui vẻ như hôm nay. Jan quay lại tìm mẹ, nàng vẫn còn nói chuyện với Jack, cứ để yên, mặc họ. Hai bên thân thiết trở lại cũng chẳng sao. Không ai còn phiền trách ai nữa. Từ xa, Jan nhìn thấy mẹ cười nói, Jack ra vẻ nghiêm trang.

Sau đó, gã kể cho Amanda nghe chuyến đi mua hàng ở châu Âu về, gã còn kể thành phố Milan nước Ý thua xa Paris, trao đổi kinh nghiệm làm ăn tại cửa hiệu Claridfe ở Luân Đôn. Trông lúc này hai người như đôi bạn già, còn Jan cứ thong thả chuyện trò cùng bạn bè suốt cả giờ cho đến khi Paul

https://thuviensach.vn

gọi lại. Anh có vẻ uể oải lắm, xong cuộc họp chẳng được gì, ra đến nơi xe bị kéo đi đâu mất, trễ hẹn đến dự tiệc, phải gọi taxi. Anh đổi ý muốn Jan đến đón, bù lại phải đãi một chầu ăn tối. Suy nghĩ một hồi, cô bảo trễ quá rồi đến làm gì.

“Thôi em còn phải theo mẹ không để mẹ một mình ở đây được”. Jan lúng túng không biết nói sao cho xuôi.

“Sao em không nhắn ba anh gọi taxi giùm, ở đó lúc nào cũng có một, hai chiếc xe nhà đặt sẵn chỉ dành riêng cho ngôi sao màn bạc cần dạo quanh đâu đó. Em hỏi ba thử xem”.

“Thôi được rồi, để em hỏi thử xem. Nếu mẹ có trở chứng em sẽ báo. Em đưa mẹ về đến nhà, chỉ nán ở lại thêm chừng mười phút, mười phút nữa em sẽ đến.”

“Nhớ đến ngay”, Paul thúc giục, “chiều nay nhiều việc mệt quá, em phải về ngay”. Jan nghĩ đến buổi ăn tối ngon lành ở nhà hàng nào đó yên tĩnh, rồi mẹ sẽ theo xe Jack đến đó.

Jan quay lại chỗ cũ, mẹ cô đứng ở cuối gian phòng, thuật cho Jan hay mọi chuyện, vẻ mặt lo âu, Amanda chưa kịp nói đã nhìn thấy Jack quay trở lại. Gã nói to: “Thằng Paul nói đúng, đã có sẵn hai xe trước sân. Nếu mẹ con cần, ba sẽ lái một chiếc chở về. Con thấy được không?”, gã nói xong quay lại nhìn Amanda đang sững sờ như sắp bị Jan bỏ rơi vì ngại không muốn làm phiền con gái.

“Tôi... thấy cũng hay đấy... Thật ra anh khỏi phiền, Jack ạ, tôi gọi taxi. Từ đây về đến Bel Air có bao xa. Tôi gọi taxi ngay”.

Gã không chịu, nói như ra lệnh: “Chị phải đi xe nhà, giờ này đón taxi không tiện”. Nghe gã ra lệnh Amanda bật cười vì sự quá ưu ái của gã, đành chịu đi xe nhà. Thực ra Amanda chưa muốn về ngay, Jack chỉ bất bình vì Amanda

https://thuviensach.vn

cứ bồn chồn muốn nán lại thêm chút nữa. Hôm nay là ngày vui nhất, Matthew chẳng bao giờ tham dự tiệc tùng nên có mấy khi đến những nơi này.

Jan hôn chào mẹ rồi đi tìm xe ô tô đón Paul. Jack nhìn Amanda ra vẻ thương hại, gã lo lắng vì không biết nàng có ăn uống gì được không. Được gặp lại người quen cũ vui vẻ thoải mái, Amanda xúc động nhận ra mình là người ra về cuối cùng. Lúc này là tám giờ rưỡi tối, "Anh làm gì cuống quít muốn đuổi tôi ra về ngay thế". Amanda tự biện minh, nói xong bắt tay chào, còn gã thì cố nằn nì đòi chở về bằng xe nhà.

"Amanda, đừng nên thế, với tôi chả phiền gì cả. Chúng ta là sui gia, vả lại mấy năm rồi mới có dịp gặp nhau'', để Amanda ra về một mình gã không yên tâm, lái xe ra, gã còn dặn dò thư ký riêng một số việc. Xong buổi tiệc nhẹ, gã quên nhắc bạn hữu cùng mời ăn tối, tất cả bỏ ra về trước. Gã nhắc họ sẽ gặp lại nếu rảnh còn không thì bỏ qua. Xe chạy hướng về Odeo Drive, gã chợt hỏi Amanda có muốn dừng xe ăn thêm bánh mì hamburger, hay dùng thêm món gỏi trộn xà lách, sẵn dịp nói chuyện con cái luôn. Amanda do dự muốn trở về ngay không biết nhờ ai đây, lại đói bụng nữa. Gã đoán hay thật. Những lúc sau này Amanda thường nghĩ ngợi chuyện con cái, Jan và Paul, liệu Jack có biết gì chuyện học hặc của hai đứa. Vì thế khi gã có lời mời sui gia dùng cơm tối, Amamda cũng đoán chừng rồi đồng ý ngay.

Gã gọi xe đến nhà hàng Ivy on North Robertson, một địa chỉ quen thuộc luôn dành sẵn cho gã một bàn cuối, yên tĩnh hơn. Geoye Christy nhận ra Jack vẫy tay chào, chợt gã tròn xoe mắt nhìn ra người quen cùng đi là Amanda Robbins.

Hai người cùng gọi món mì xào, Jack bắt chuyện thoải mái tự nhiên như đang ở cửa hiệu, nào là mỹ phẩm, tranh, nghệ thuật, du lịch văn học, ca múa... Gã tỏ ra một tay sành điệu, biết đủ chuyện, nói huyên thuyên. Amanda nhận ra được gã không phải tay chuyên săn gái như đã tưởng. Khi món ăn mang đến bàn, gã chuyển sang chuyện con cái.

https://thuviensach.vn

Gã lo cho con mình: “Hai đứa sống có yên ổn không chị?”, nhìn Amanda, gã thấy yên tâm. Hai người nói chuyện. “Tôi chẳng hiểu hai đứa ăn ở ra sao, thật tình mà nói, tôi chỉ lo cho tụi nó một lần thôi, con Jan thì tôi chẳng giúp cho được bao nhiêu. Mấy năm qua tôi chỉ cho mình, tôi chưa làm hết bổn phận người mẹ”. “Chả sao cả”, gã an ủi, “chị nên dành thì giờ cho mình đã. Có phải lúc nào cũng gánh hết mọi việc vì mọi người đâu”. “Con cái phải hiểu cho cha mẹ, Jan là đứa con ngoan... chỉ mong sao thằng Paul lo cho nó... Dạo này con Jan nó không được vui”.

Amanda thở dài, bà không thể quên lời hứa vả lại cũng không thích chia sẻ nỗi niềm riêng tư với gã Jack. Đây là cơ hội tốt cho hai bậc cha mẹ cùng lo cho con mình, Amanda thổ lộ, “Tôi chẳng muốn giấu giếm, anh hiểu cho. Tôi cứ nghĩ chúng đang lo lắng chuyện con cái”.

Gã nói thêm: “Chuyện đó là thực tế”, rồi gã đăm chiêu nhìn Amanda. “Hai vợ chồng nó đi thử chưa. Thằng Paul chẳng cho tôi hay biết gì cả”.

“Đã hai năm rồi, cũng phải lo chứ”. “Còn nhiều chuyện vui nữa, muốn nghĩ ra sao cũng được”, gã nói nghe coi bộ không xuôi tai chút nào. Amanda bật cười, hai người lại trầm ngâm.

“Hai đứa nó chẳng có gì vui, kể ra thì tối nay thấy con Jan khá hơn dạo trước, thấy nó lái xe đón thằng Paul trông như con gái mới lớn”.

“Con cái nhìn thấy chị khỏe nó cũng bớt được gánh nặng”, gã nói chậm rãi, Amanda khẽ gật đầu.

“Dạ phải, hồi mới đây Jan cho tôi hay đã bảo thằng Paul phải đi khám bác sĩ chuyên khoa ngay từ hồi đầu năm, nhưng nó không chịu nghe”.

“Bậy bạ thật, như thế này không hay. “Theo chị biết thì nó đã đi khám chưa?”.

https://thuviensach.vn

“Tôi không tin nó nghe lời, nhưng Jan thì có”.

“Rồi sao nữa?”.

“Tôi cũng chưa rõ hết mọi chuyện, có điều tôi biết chắc là tụi nó chưa thấy gì cả”.

“Tôi cũng nghĩ là không, chưa có gì đâu”.

Gã trầm ngâm một hồi. “Lẽ ra tụi nó phải cho cha mẹ hay, có hay chưa. Rõ là chuyện rắc rối đấy. Thỉnh thoảng, tôi cũng hay đùa bảo với nó, tôi như thằng ngố chẳng hiểu gì... mà rồi thôi tôi nghĩ là không nên. Mình tự hỏi không biết có nên bàn với nó việc này không”.

Amanda thật thà hơn: “Tôi cứ nghĩ nó mải lo làm ăn” - Mấy năm gần đây bà ta tỏ ra dễ chịu với Paul, gã cũng đối xử tử tế với con dâu. Hai họ bên nào cũng dễ chịu.

Jack cau mày suy tư: Thằng Paul thì lúc nào cũng lăng xăng công việc rối bù. Nó thuộc mẫu người thích quán xuyến mọi việc, trong tương lai nó còn lo điều hành việc sản xuất phim ảnh. Paul khá hơn nhiều, khác xa cha nó chỉ làm được vài phim rẻ tiền. Chỉ có những phim hay trong đó vai chính là tôi. Nay chuyển sang ngành thời trang phụ nữ thấy khá hơn”.

Amanda cười ồ: “Tôi nghĩ anh nói khiêm nhường về những bộ phim ấy, tôi thích thú hơn khi thấy cửa hiệu bách hóa này. Nhiều mặt hàng đẹp quá, có buổi chiều nào rảnh tôi ghé lại mua sắm”. Hàng hóa trưng bày tràn ngập, Amanda nhìn thích mắt, và lạ hơn nữa giờ lại khoái Jack, gã thật thông minh.

Làm quen với gã cũng thích. Một buổi tối qua nhanh. Rời khỏi nhà hàng gã nhắn lại là sẽ bảo Paul và Jan cùng đi khám bác sĩ.

https://thuviensach.vn

“Nó chẳng ưa gì chuyện này, tôi sẽ nói lại cho nó nghe”.

Ngay lúc bước lên xe ra về, Amanda còn nhắc nhở: “Tôi đồng ý với anh việc này” bà hứa sẽ cho gã biết sau. “Mình cứ nghĩ là nếu tính đúng đường đi nước bước, biết đâu qua sang năm sẽ lên chức nội ngoại. Nói ra vậy biết đâu có thật. Qua lễ Giáng sinh, mình bước sang tuổi lục tuần rồi. Bằng nấy tuổi mà chưa thấy cháu nội, ngoại cũng bị mang tiếng.” Amanda thích lối ăn nói tuồn tuột của gã nghe không nhịn cười được, trong một phút suy tư, gã cố nhắc tên Dori người vợ quá cố in sâu trong tâm trí; từ lúc đó gã chẳng muốn dính dấp tình cảm quá mức với bất kỳ người đàn bà nào. Gã bộc bạch: “Một nỗi đau dai dẳng. Từ đó đến nay mải lo cho hai đứa quên bẵng đi những chuyện dan díu, hai năm ròng tôi không than thở giữ kín mãi một nồi đau dằng dặc. Thật tình không tài nào chịu nổi”.

Amanda lại nhớ về Matthew; buông một câu chậm rải: “Vì chưa gặp nhằm người đó thôi Jack ạ”, nói xong, Amanda cũng không nghĩ ra được mình sẽ yêu ai hay lấy ai một lần nữa. Gã tiếp lời thực tế hơn: “Hoàn cảnh của tôi có khác, chị lập gia đình đã hai mươi sáu năm, và cũng chưa từng trải như tôi. Tôi chỉ tìm vui cho khuây khỏa mà thôi. Chị cũng nên làm lại cuộc đời nếu có ước nguyện, cứ tìm quanh rồi cũng gặp thôi, chẳng phải mất công. Rồi mình sẽ được toại nguyện”.

“Tôi ngại lắm”, Amanda nói thật, “tôi không nghĩ đến chuyện hẹn hò yêu đương gì nữa và những năm gần đây, chuyện đó tôi hầu như quên lãng”.

“Chị hiểu chưa hết đâu, đời lắm chuyện éo le đấy. Cuộc sống mang lại những điều thú vị đầy bất ngờ thảng hoặc như từ đâu trên trời rớt xuống. Được cái này mất cái kia. Nhưng rõ mọi sự không êm xuôi như mình tưởng”.

Amanda gật đầu mỉm cười hồ nghi: “Mẹ của Paul có khỏe không?”.

https://thuviensach.vn

Amanda chỉ gặp một lần trong ngày cưới thật ngắn ngủi rồi bao nhiêu việc trôi qua, nào là khách khứa, chuyện này chuyện nọ thật khó nói quá.

“Còn Barbara thì sao?”, nghe hỏi gã ngơ ngác tròn xoe mắt: - “Trời đất, đồ quỉ ám đó mà. Thật ra cô ả này từng khuyên tôi lấy vợ, rồi lặp lại với chị y như thế gặp lúc chị hỏi, chỉ trừ khi ả khùng điên đổi ý muốn tái giá. Hoặc tôi mà lấy cô ả làm vợ thì chẳng biết sẽ ra sao đây. Tôi chia tay mười chín năm rồi. Năm nay tôi định tổ chức hai mươi năm mừng được sống độc thân”. Gã nói xong, hai người cùng phá ra cười.

“Này Jack Watson, anh lạ lùng quá, cũng hơi khiếm nhã đấy, tôi dám cuộc là anh chớp lấy cô nào lọt vào mắt xanh ngay tức khắc. Cũng chỉ tại anh lo chạy theo mấy cô đào xinê người mẫu thời trang mà quên tìm vợ”

“Chị đã biết hết rồi!”, gã cứ giả vờ mà qua mặt được, nhất là với Amanda.

Amanda nói ngay: “Nhờ đọc báo tôi mới biết”, gã luống cuống một hồi, “Hay đấy, dù sao chăng nữa tôi dám chắc là nếu tôi vớ được một cô hay bà nào tôi sẽ leo đến tận lầu cao nhảy xuống đất cho mà coi. Tôi đã vấp nhiều vố rồi. Không dám đâu. Tôi hiểu ra rồi, dù có nói gì cũng thế thôi. Thế đấy, không nên bàn tán thêm rầy rà”, Amanda thở dài, đi thẳng một mạch ra cửa, rồi quay lại chào: “Gặp gỡ hôm nay thật thú vị, cảm ơn sự ưu ái anh đã dành cho tôi, được mời ăn cơm tối, kể chuyện con cái”.

Cười vui gật đầu chào, gã nhắc nhở: “Tôi sẽ gọi cho chị biết thêm chuyện thằng Paul”, Amanda cảm ơn một lần nữa, mở cửa đi thẳng vào nhà không ngoái nhìn lại... Đèn bật sáng trưng mà tai còn nghe rõ tiếng xe lao vút đi. Ngoài sân, chợt Amanda nghĩ lại, vừa rồi mình hiểu sai về gã. Gã được mọi người dành cho nhiều thiện cảm lạ lùng, gã giống như đứa trẻ chạy nhảy tung tăng.

Bất chợt trong đầu Amanda văng vẳng hồi chuông cảnh tỉnh: Phải thận trọng hơn với gã Jack này dù cho là một góa phụ tuổi ngũ tuần, và lại tự

https://thuviensach.vn

trấn an, thôi chẳng có gì phải lo cả. Gã có hàng lô đàn bà, còn bạn bè gã ai cũng nặng gánh thê tử. Quay xe về lại đường Rodeo Ride kiểm tra lại cửa hiệu xong xuôi, gã dựa lưng vào thành ghế nhắm nghiền mắt và chỉ còn có mỗi hình bóng Amanda hiện ra chờn vờn.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG BỐN

Mấy hôm rồi, Amanda chẳng hay biết gì về Jan. Một tuần sau Jack gọi điện cho hay có việc phải mời nàng đến tại cửa hiệu kể chuyện gì đó, luôn tiện mời ở lại ăn trưa tại văn phòng. Amanda nhận lời ngay, biết tỏng cả rồi, gã muốn bàn chuyện mấy đứa nhỏ.

Gã đứng chờ sẵn ở sân nhà dưới, mời Amanda lên văn phòng, bữa ăn trưa đã dọn sẵn bên ngoài phòng họp dành riêng hai người, món ăn gồm tôm hùm, gỏi tôm, trứng cá caviar, rượu champagne. Một bữa ăn trưa thật thịnh soạn, gọn nhẹ.

Sau bữa cơm, Amanda hỏi đùa: "Ngày nào anh cũng dùng bữa như thế này?". "Không, chỉ khi nào mời khách mới đãi một chầu, họ nhớ hoài". Ô thế thì coi như tôi đã nhớ anh lâu rồi đấy. Tôi thì ngày nào cũng sữa chua có cả thùng để sẵn ở nhà.

"Thảo nào nhìn chị còn giữ được dáng người tuyệt đẹp". Nghe gã khen, da mặt Amanda ánh sắc hồng tươi, hai người lại nói chuyện con cái. Gã kể lại một bữa ăn trưa với thằng Paul tình cờ nhắc đến chuyện này, thật ra cũng là chuyện bình thường. Ban đầu gã thắc mắc vì sao hai vợ chồng tụi nó không nghĩ đến chuyện con cái, gã hiểu rõ tính con mình, nó hay giả vờ lắm và thường kể lại với cha những chuyện như mẹ vợ thường nói. Rồi đến việc đi bác sĩ, nó than phiền rắc rối, không chịu đi, chẳng cần thiết phải xét nghiệm thăm chừng có khả năng sinh con không. Hai cha con chuyện trò hồi lâu nó đổi thái độ tỏ ra mình biết điều dù thâm tâm nó không muốn. Nó hứa sau ngày nghỉ lễ Noel sẽ đến bác sĩ chuyên khoa. Vào dịp này bác sĩ chuyên khoa cũng vừa nghỉ lễ xong.

Bây giờ có thể nói mọi việc chuẩn bị xong đâu vào đó. Mới khởi sự coi bộ

https://thuviensach.vn

êm xuôi. Còn chuyện trông có cháu nội thì còn phải chờ. Amanda ngỡ ngàng không ngờ gã Jack này có ý sắp xếp công việc tài tình đến thế, chị tựa lưng vào thành ghế nhìn gã Jack mỉm cười kinh ngạc: "Này anh Jack Watson, tôi không ngờ anh là một người cha thật khéo! Tội nghiệp con Jan nó nài nỉ thằng Paul hai đứa cùng đi bác sĩ từ năm ngoái rồi nó chẳng chịu nghe". "Là nó nể sợ tôi vì tôi dọa truất không cho hưởng gia tài". Nói vừa xong gã nhìn Amanda cười ra vẻ thích thú trước phản ứng của người đàn bà. Hẳn nhiên là bà ta mang ơn gã.

"Còn nếu như tụi nó không thể có con với nhau được". Nỗi âu lo thoáng hiện trong ánh mắt gã. Người đàn bà cũng tỏ ra xao xuyến, khi Jan cho hay Paul không muốn nhận một đứa làm con nuôi. Nếu không có con, tụi nó sẽ nhận con nuôi lúc nào chả được. Phương pháp y học hiện nay giải quyết chuyện hiếm muộn không khó khăn mấy, điều duy nhất là mình ráng chờ đợi kết quả, phải kiên nhẫn.

"Thời đại ngày nay lắm chuyện phiền, chị cứ nghĩ phải thế không? Thời của tôi nếu gặp ngày lành tháng tốt, hẹn hò với bồ bịch ở hàng ghế sau trong xe ôtô, của bố mình hoặc có khi ghê gớm hơn nữa chỉ cần nắm tay nhau chào hỏi cũng có con được. Bây giờ thì ai cũng chữa được hiếm muộn, sinh con theo cách nuôi cấy tinh trùng, chuyện nghĩ mà tức cười!"

Nghe gã nói xong, Amanda không nhịn cười được, nghĩ cùng đúng, nàng nhớ lại lúc mới lấy chồng, mình thường mơ đến chuyện sinh đẻ, cũng cầu cho tụi nó mau sớm có đứa con. Gã hứa sẽ báo cho hay nếu có việc gì mới lạ hơn.

"Tôi cũng sẽ báo cho anh hay". Gã đề nghị hai người đi dạo quanh cửa hiệu. Amanda muốn xem thử một vài món hàng, gã dành thời gian để người quản lý và nhân viên tiếp đón, hai tiếng đồng hồ sau Amanda mới trở lại văn phòng chào ra về.

Gã bước ra tiền khách: "Vui vẻ nhé!". Amanda thích thú có dịp một mình

https://thuviensach.vn

thoải mái dạo quanh mua sắm.

“Tôi thích lắm, mua được nhiều món vừa ý, tôi đã mua một lô quần áo tắm dành cho vụ nghỉ hè kỳ tới”. Thật ra Amanda còn mua thêm một bộ đồ ngủ loại sang, một bộ đồ đầm mới tinh, một túi xách da cá sấu đen tuyệt đẹp. Amanda ngập ngừng nhắc lại: “Mua được nhiều món ưng ý, từ trước đến nay chưa có dịp sắm đủ thứ như hôm nay, phải nói là tôi thích lắm”. Câu nói vui khiến gã trố mắt nhìn thấy hết vẻ đẹp của người đàn bà, gã nghĩ cách làm sao mời cho được cùng đi ăn một bữa cơm tối.

Gã nói bâng quơ: “Chị có thích món ăn Thái không?”

“Chà, tại đây có bán cả món ăn Thái nữa sao? Quanh đây có cả nhà hàng ăn đặc sản? Thế mà tôi không hay”. Amanda nhìn gã cười to, vẻ mặt hớn hở cộng thêm nét quyến rũ.

“Có chứ, tôi sẽ mời chị đến đó ngay”, gã nói như thật. “Chỗ đó cách đây khá xa nên phải đi xe ôtô”.

“Ôi chà, cái ông Jack Watson này bậy thật, ông định bắt cóc tôi đòi chuộc mạng, tôi biết rồi!

“Đúng quá”. Gã cười vang. “Đây mới là cơ hội ngàn năm một thuở”. “Mời tôi ngay bây giờ hay tối nay”.

Giờ thì mới ba giờ rưỡi chiều, những dịp lễ Giáng sinh cửa hiệu phục vụ khách hàng đến chín giờ tối.

“Anh đãi tôi bữa cơm trưa, khỏi phiền anh lo bữa cơm tối. Thế thì anh hãy quá bước đến nhà khi nào xong việc, tôi sẽ thết anh một bữa cây nhà lá vườn chẳng có sơn hào hải vị, xem trong tủ lạnh còn món gì thì nấu đãi anh món đó, để gọi là nhớ công anh lôi kéo được thằng Paul chịu nghe lời đi bác sĩ”.

https://thuviensach.vn

“Tôi thích lắm chứ”, gã nhận lời ngay, “sẽ đến đúng bảy giờ tối, cần thì phụ nấu ăn”. Amanda vừa ra về gã nhấc điện thoại gác lại buổi hẹn tối nay đã sắp xếp mấy tuần trước, viện cớ bị cảm nhẹ. Từ đầu dây nói có tiếng cười vang của một cô ả nào đó, biết tỏng cả rồi, khổ thế!

Giọng đùa cợt mỉa mai từ phía cô ả: “Này cho biết tên người đẹp đi!”

“Đã biết anh có hẹn, còn hỏi nữa!”.

“Anh có phải là ‘gay’ đâu, tôi có bao giờ nghe anh nói cảm cúm xổ mũi gì đâu, khỏe như cọp ấy mà. Này Jack... Chúc may mắn nhé! Ai chẳng biết, thôi cho qua đi!”.

Thế là cô ả quay sang hẹn mối khác, gã mừng thầm ả này cũng biết điều đấy. Đúng hẹn, bảy giờ tối gã đến nhà. Amanda chờ sẵn, một chiếc quần xám, áo len xanh nhạt đeo xâu chuỗi hạt trai nhìn thoáng tưởng nhầm là người thừa kế nhè đâu lại đeo chiếc tạp dề. “Nhìn chị tôi cứ tưởng ai thân thuộc trong nhà” gã bước vô mang theo chai rượu ngon dành cho bà chủ. Amanda vui cười đáp lễ. “Tôi cũng thích đấy, hai mươi sáu năm làm vợ qua rồi”.

Gả thành khẩn hơn. “Chị biết đó, có bao giờ ai nghĩ là chị như ngày hôm nay”, gã bước theo sau đi xuống nhà bếp còn nghe khen chai rượu ngon, đây là loại rượu vang hảo hạng “Tôi vẫn nghĩ chị là một minh tinh màn bạc như thuở nào, thật khó quên nhìn chẳng khác xưa. Tôi còn nhớ mãi hình anh ngôi sao màn bạc Amanda Robbins, nên nhớ không phải là Amanda Kingston đâu”.

Câu trả lời thật thà: “Matthew không thích chuyện đó”. Mọi người ai cùng muôn gọi đúng tên mình, gã tò mò: “Vì lý do đó mà chị bỏ nghề luôn?”. “Cũng đúng”. “Matthew không muốn tôi theo đuổi sự nghiệp. Tôi và ông ấy đã tính đến chuyện này từ trước khi lấy nhau. Tôi bước vào nghề cũng

https://thuviensach.vn

khá lâu, nay thì từ giã rồi..., có được một cơ ngơi đẹp... trong tình thương yêu của chồng con".

Gã nhìn theo, dò hỏi: "Nay chị có một cuộc sống êm ấm. Hạnh phúc lắm rồi!"

"Tôi vẫn thích cuộc sống gần gũi chồng con, một cuộc sống thật đúng nghĩa". Một thoáng suy tư khi chợt nghĩ chuyện chồng con: "Thật quá đỗi bàng hoàng, hết rồi, sụp đổ hoàn toàn". Gã Jack: "Nói vậy ông nhà đau đớn dằn vặt". "Thế đấy, mọi người ai cũng đâu trở tay không kịp, ông nhà tôi đâu đã già, ai dám nghĩ đến chuyện chết chóc, ra đi hay là thế này thế nọ...". Nước mắt nàng lại ứa ra.

Gã Jack đứng sau lưng, tay đặt lên vai nàng "... Tôi thấu hiểu chuyện buồn này... đã qua một thời đau khổ vì Dori, tai nạn xe đã cướp mất người vợ thân yêu, chính ra mình phải gánh chịu, chớ không phải số vợ, mình thật đáng tội chết!". "Tôi chia sẻ với anh, nói xong Amanda quay lại bắt gặp cái nhìn trìu mến, đôi mắt nâu ấm áp tình người, mái tóc hoe điểm muối tiêu tăng thêm nét hào hoa nơi gã. Amanda chậm rãi nói:

"Từ hồi năm ngoái tôi cứ ngờ là mình chết phắt cho rồi, nhưng chỉ hai tuần mới đây thôi, thấy mừng là mình chưa chết. Sống gần con cái, có việc mà làm, việc đời có lúc này có lúc khác". Nghe xong gã tự tay với lấy chiếc tạp dề mặc vào, che bộ đồ mặc bên trong.

"Xong rồi, món ăn đã sẵn sàng dọn ra. Tối nay định ăn theo kiểu nào đây? Ăn món xắt mỏng, hay tán nhuyễn, hay cứ ngồi nhìn tôi uống rượu cho tới lúc say khướt, tại nhà bếp luôn. Tôi làm được tất!" Cả hai vui cười, gần gã cũng dễ chịu.

"Anh nghỉ cho khỏe, xong cả rồi" Amanda rót rượu, xuống bếp làm thêm vài món, ba mươi phút dã xong món khoai tây chiên bít-tết, xà lách trộn. Đúng là tay nấu ăn cừ khôi. Bữa ăn dọn ở nhà bếp, hai người ngồi ăn bàn

https://thuviensach.vn

chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ. Cả hai bước ra phòng khách, gã ngước nhìn mấy bức ảnh. Những người chung một gia đình nề nếp, tư thế Matthew lúc nào cũng cứng đờ, còn ảnh chụp Amanda trông lúc nào cũng đẹp duyên dáng.

“Nếu cả hai đứa con và cả mẹ đều xấu xí thì biết ăn nói làm sao đây hả chị!”.

“Con cái anh như mấy đứa ở nhà cũng đẹp”. Nghe khen, gã cười trừ.

“Chúng ta đều cùng dòng giống sinh ra những người khả ái dễ nhìn. Phần đông ở Los Angeles đều thế cả, còn những người xấu xí phải dời đi nơi khác mà ở, có khi họ bị tống khứ qua biên giới lúc nửa đêm, tất cả tập trung lại rồi thả cho đi từ đấy không còn thấy họ nữa.” Gã chỉ thích đùa. Cũng dễ hiểu vì sao phụ nữ lại ưa gần gũi với gã.

“Chuyện đời là thế, anh có chán không?” Amanda vừa ngồi vào bàn mới thốt một câu chân tình. Xong nghĩ lại hỏi như thế không nên. Giờ đây hai bên là bạn tâm giao.

“Tôi muốn nói đến thân phận đàn bà. Họ đã bỏ phí đời mình qua hết người này đến kẻ khác xa lạ hoàn toàn. Tôi cũng chẳng hiểu ra sao cả, cứ suy đi nghĩ lại, hỏi những điều vớ vẩn thế đó...”

“Thôi đừng nói nữa” gã đưa tay ra hiệu, “chị làm hỏng lối sống thường ngày của tôi. Nếu buộc phải đặt thành vấn đề, tôi sẽ từ bỏ ngay. Chỉ có thế thôi. Đó là chuyện cần phải làm kể từ lúc Dori ra đi”.

Amanda tiếp lời nhã nhặn: “Thà ngồi nhà xem TV, đọc sách còn hơn”, nghe xong gã chỉ cười.

“Phải đấy, mấy ông mấy bà chỉ khác nhau chỗ đó, cội nguồn của bản chất người là chỗ đó. Nói cho ngay nếu phải chọn lựa giữa mớ sách báo, xem

https://thuviensach.vn

tivi và đàn bà tôi cũng chọn đàn bà, còn giả sử phải răm rắp tuân theo đúng các yêu cầu mà chị đề ra thì nội trong ngày mai tôi sắm ngay dàn máy, TV mới tinh cho mà xem".

"Anh không còn lối thoát?"

"Đừng vì mình đã lỡ mắc nợ, phải chịu cả gánh nặng thôi, chẳng nên bàn thêm chuyện đó nữa".

Họ lại bàn sang đến chuyện khác, nhớ lại thời tuổi trẻ, những ước mơ khát vọng, sự nghiệp, xoay trở lại chuyện con. chuyện qua lại đến nửa đêm, đến lúc này gã mới chịu ra về. Sáng hôm sau chưa tới chín giờ, gã gọi đến ngỏ lời cám ơn. Amanda hãy còn ngủ.

Gã lấy làm lạ: "Tôi ngỡ chị dậy rồi!". Amanda vẫn tỉnh táo như mọi ngày, dậy muộn thực tình vì ham coi sách, suy nghĩ vẩn vơ đến quá nửa đêm mới đi ngủ.

Liếc nhìn đồng hồ, nàng mới hay mình dậy trễ vẫn giả vờ: "Chẳng sao cả, tôi thức lâu rồi", không khéo sáng nay lại trễ giờ đi nha sĩ khám tẩy răng.

Ở bên kia đầu dây gã cười ngất: "Chị nói dóc cũng có hạng. Chứ không phải đang ngủ say bị tôi dựng dậy đó sao, thói nhà giàu lười, thức trễ. Mỗi buổi sáng tám rưỡi, tôi phải đến văn phòng cho đúng giờ". Gã đang bận phải gọi đi khắp Âu châu, giờ giấc bên đó muộn hơn. Tâm trí bị ám ảnh nên gã lo gọi đến chỗ Amanda thăm hỏi trước đã. Nghe được giọng nói từ bên kia đầu dây, gã luống cuống: "Thế còn bữa cơm tối nay tính sao đây?". Gã hỏi suông khiến Amanda ngẩn ngơ không hiểu mình có nghe nhầm không.

"Tối nay?" dù tối nay nàng rảnh rỗi, còn ngày mai thì phải đến dự lễ Giáng sinh đã ghi trong thiệp mời. "Tôi thì... chỉ ngại làm phiền anh đó thôi?"

"Không dám đâu, còn nhiều chuyện để nói, biết chừng nào cho hết".

https://thuviensach.vn

“Cụ thể?” Nằm dài ra trên giường mà nói chuyện, Amanda cô nhớ lại gương mặt gã Jack.

“Cụ thể giữa tôi và chị. Hai cuộc sống gộp lại vừa được một trăm lẻ mười tuổi, y như một giấc mơ thoáng qua, nên khởi sự ngay là vừa; cả buổi tôi hôm qua mình đã đánh mất vô số thời gian”.

Amanda chỉ cười “Vì thế anh phải lo đối phó”. “Hay thật đấy! Một trăm lẻ mười năm cả một chặng đường. Thôi thế này, nếu anh đã có ý định thì nên bắt tay ngay. Anh đã tính chương trình gì chưa?” “Tối nay đến nhà hàng L’Oranperie, bảy giờ rưỡi tôi sẽ đón”.

“Hay lắm, tôi chờ anh”, vừa gác máy Amanda lại hoảng hốt ngồi bật dậy nhìn khắp gian phòng, nơi đã sống qua hai mươi sáu năm hạnh phúc chăn gối. Lạy Chúa! Đố ai biết người đàn bà đang nghĩ gì? Tính đến chuyện cặp bồ với Jack Watson? Điên thật đấv chứ?

Thoát ra khỏi giường, Amanda gọi điện hủy buổi hẹn chiều nay. Ở đầu bên kia, Gladdie trả lời gã bận đi họp xa, nếu yêu cầu thì sẽ nhắn lại. Thế là hỏng cả, thôi chả cần phải nhắn với nhủ.

Buổi trưa gã gọi lại, nghe được tiếng nói ở đầu dây bên kia giọng lúng túng, gã hỏi: “Có chuyện gì không ổn hay sao? Em vẫn bình thường chứ?” Một cảm giác như hụt hẫng chới với lại đến với gã.

“Em chả sao cả... Em chỉ nghĩ là... ôi, tôi cũng chẳng hiểu thế nào! Nghĩ vớ vẩn thế thôi. Tôi chẳng phải là người tình một mùa cho kẻ khác, tôi có chồng con đàng hoàng; mình vẫn là mình và tự hỏi mình đang chơi trò gì đây? Tôi cũng không thể nào dám quẳng nhẫn cưới đi, thế mà mỗi đêm tôi và anh cùng đến nhà hàng ăn cơm tối, thôi cứ mặc cho chuyện đời nó trôi đi!”. Vừa nói hết câu nàng đã mệt lả người, bên kia đầu dây gã vẫn thản nhiên không hề hay biết.

https://thuviensach.vn

“Tôi cũng chẳng hiểu đời sẽ đi về đâu. Giá mà tôi có thể giúp được gì cho em, hẳn nhiên là phải sắm cho em một nhẫn cưới, rồi chúng mình sánh vai bên nhau. Mọi người sẽ nhìn chúng mình những kẻ sống thiếu thủy chung. Tôi đã gắn bó mặn nồng với em hơn ai hết như chưa bao giờ và mãi mãi không còn có gì hơn được nữa. Thế rồi cuộc sống vẫn êm xuôi qua hai mươi năm tưởng như là câu chuyện khôi hài đăng ở trang bìa sau tờ Playboy. Tôi cũng lắm phen bối rối, muốn thoát đi cho xong, xin trời cao chứng giám cho mình đã từng ước mơ được làm chồng tử tế và em đã cho tôi niềm kiêu hãnh tột cùng đó”. Giọng phiền muộn, Amanda nói: “Tôi chưa hề nói gì về mối quan hệ giữa anh và tôi kia mà, tôi cũng chăng nghĩ đến chuyện hẹn hò. Mới đó mà đã qua một năm, Matt không còn nữa, biết ăn nói với anh ra sao đây, thôi cứ để mặc. Anh nghĩ sao nếu ta bỏ qua buổi hẹn ăn cơm tối nay? Thế có được không?”. Gã định dang tay ôm ghì lấy người đàn bà, một cảm giác khó chịu vờn quanh thân thể. “Mọi chuyện êm xuôi”, gã ôn tồn nói “mình không nên làm điều gì phật ý nhau. Ta chỉ nói chuyện con cái, rồi nghỉ ngơi thư giãn cho khỏe, tranh thủ lấy thời gian, kẻo lỡ đi mất”. Gay go lắm gã mới nói ra được điều này, tránh không để cho người đàn bà phải lo ngại, ít ra cũng phải làm cho được như thế, kẻo không thì mọi chuyện sẽ vuột khỏi tầm tay. Rồi gã chợt nghĩ ra điều gì đó hệ trọng lắm. “Thôi thế này, ta nên chọn một nơi vắng vẻ để dùng cơm tối...”, ở L.A. chỉ có nhà hàng L’Oranperie là tốt nhất, họ đã chọn đúng chỗ. “Hay là đến chỗ quán ăn nhỏ quen thuộc, rồi dùng bánh pizza cũng được nhé?”

“Tuyệt quá Jack ơi. Thật đáng trách là mình cũng có tật ngang chướng. Có ngờ đâu hôm nay mình lại thân mật với nhau thế này...” Người đàn bà lại cười, gã tìm cách để trấn an lại.

“Anh sẽ đến đón em. Em có thể mặc jeans cũng được”.

“Thế thì tuyệt quá”, nàng nhận lời ngay. Gã đến nơi nhìn thấy nàng mặc quần jeans bạc bó sát thân hình tuyệt mĩ, một chiếc áo vải anfora màu hồng

https://thuviensach.vn

cỡ rộng. Gã ngây người đứng như trời trồng, muốn khen một câu nhưng lại e làm nàng phật ý.

Họ đi xe đến vùng La Cienega, dừng lại trước một nhà hàng nhỏ từ khi nào đến giờ nàng chưa hề đến một lần. Hai người nói cười rộn rã khi họ đi về phía trong, bất chợt nàng giật tay gã quay ra chỗ khác, vẻ sợ hãi.

"Có chuyện gì thế nhỉ?". Nếu là một phụ nữ có chồng chắc hẳn gã sẽ nhìn ra ông ta đang ngồi cùng bàn với một phụ nữ khác ở một góc.

Đằng này gã chỉ nhìn, thấy một cặp tình nhân trẻ đang dùng cơm tối, rồi Amanda lẩn đâu mất ra ngoài, trống ngực đánh thình thịch. "Ai đấy nhỉ?".

"Con Louise với chồng nó, Jerry".

"Trời đất! Chẳng hề gì. Mình cũng đến đây ăn cơm tối có sao đâu? Ăn mặc đàng hoàng nữa". Gã cố trấn tĩnh, nhưng nàng lại muốn thoát chạy, gã chẳng muốn có sự như thế này. Họ trở lại xe, khi ngồi trong xe, họ mới nói chuyện.

"Con gái em nó chẳng hiểu gì đâu".

"Con nó đã lớn khôn rồi, chỉ có trời biết. Mấy đứa nhỏ còn trông chờ gì nữa? Muốn mẹ nó quanh quẩn ở nhà suốt đời sao? Anh là bố chồng của con Jan. Mình vô can". Gã cố giữ thái độ vô tư lự, nhưng lần này Amanda lại cười vào mũi gã.

"Anh thì chẳng can cớ gì, anh biết đấy. Còn bọn nhỏ cho anh là gã mồi chài đàn bà".

"Tốt thôi. Miễn là con Jan nó đừng nghĩ bậy là được... biết đâu nó lại nghĩ như thế. Giờ đây anh mới nghĩ ra là thế đời luôn tạo cơ hội cho ta cải tà quy chính. Thế cũng ổn đấy chứ?"

https://thuviensach.vn

“Không. Tối nay không được đâu. Thôi chắc em phải về thôi”.

“Lại đây anh nói, thôi mình tới quán Johnny Rocket”. Nàng nghe và cười. Bọn trẻ thường đến quán này ăn bánh hamburger, uống sirô kem sữa.

Khi đến quán ăn. họ tìm chỗ ngồi ngay quầy gọi bánh mì xúc xích cay, đồ chiên, uống sirô kem sữa. Amanda cười một mình rồi gọi thêm cà phê.

“Anh cứ thử nhìn em như người mất trí chạy ra khỏi chỗ này”. Nàng trông như đứa trẻ thơ lỡ trượt chân mà không hay, gã Jack thì lại thích điều đó.

“Không đâu. Trông em như bà vợ có hẹn ăn cơm ngoài thấy chồng mình tại đây”.

“Thật đúng là tâm trạng đó”, nàng thú thật, khẽ thở dài liếc về phía gã. “Này Jack, không phải thế đâu. Thành thật mà nói, không phải. Em nghĩ anh nên quay về vị trí cũ của mình, anh đi lố quá đà rồi đấy, hãy trở về ngay, nghe lời em đi”.

“Em hãy để anh quyết định”. Gã hỏi bâng quơ ngày lễ Giáng sinh sắp tới nàng định tổ chức thế nào đây.

“Kỳ lễ Giáng sinh nào tụi nhỏ cũng về nhà em. Năm nay thì tổ chức tại nhà con Louise. Thế nào rồi? Anh định làm gì đây?”

“Ngủ như mọi năm... Cứ ngủ khò ra chán thật... Ngày lễ cứ như là một tai họa, phải lo buôn bán, tiếp khách hàng đến mãi chín giờ tối, người mua phần đông là mấy ông đực rựa. Mấy tay này chẳng cần xem lịch cứ đúng sáu giờ chiều trước hôm lễ là đến đây... Lạy Chúa, lễ Giáng sinh là thế đó! Mình phải bao ca chót, về đến nhà ngủ li bì suốt hai ngày sau. Thế cũng xong, này liệu em có muốn đi chơi trượt nước với anh sau ngày lễ. Mình ở riêng, coi như bạn thế thôi”.

https://thuviensach.vn

“Em chưa liệu được. Nhỡ có ai bắt gặp thì sao? Em mới vừa chịu tang chưa hết một năm”.

“Thì có sao đâu?”. Mà thật ra gã chẳng còn nhớ ra nữa.

“Hãy chờ cho đến mùng 4 tháng Giêng”, câu trả lời nghiêm chỉnh. “Nên nhớ là em không phải tay trượt nước cừ khôi đâu nhé”.

“Em thật quá khiêm nhường, em chơi khá đấy chứ, thay đổi không khí cho nó thoải mái. Mình ra tới hồ Tachoe hay có thể ghé qua San Francisco”.

“Ráng chờ một ngày đẹp trời sẽ tới”, câu trả lời mơ hồ, nàng gật đầu ưng thuận. Còn gã thì đang háo hức chờ đợi, biết lắm chứ. Cá chưa cắn câu.

“Thôi nhé. Em có muốn ghé qua cửa hiệu lúc này không. Suốt tuần này anh ở đó, mình cùng ăn chung món trứng cá caviar dọn ra tại văn phòng”. Nàng chỉ mỉm cười. Gã thì ai cũng biết tẩy, còn nàng thì cứ lượn lờ. Bên trong thì chịu lắm rồi. Gã biết tỏng cả. Nàng thấy được gần gũi gắn bó bên gã, rồi chợt giật mình hoàn toàn quên mất cảnh giác. Gã trẻ hơn Matt, đầy sức sống, hạnh phúc tràn trề bên nàng không chỉ bằng cảm nhận mà nàng ham muốn được gần gũi gắn bó hơn với gã.

Họ nói chuyện trên xe suốt chặng đường về đến nhà. Đêm ấy, gã thổ lộ tâm tình, một khi đã hiểu được, nàng chẳng có gì thắc mắc nữa. Nàng thật tuyệt vời, nồng nàn say đắm, đáng thương hơn. Mỗi lời nói, cử động đều khiến gã thấy nàng cần được che chở.

Nàng đã từng nói với gã: “Chúng ta chỉ dừng lại ở mức độ tình bạn mà thôi, dù có kéo dài bao lâu nữa. Em rất ngại phải đi thêm bước nữa, và cũng không chắc là mình có đạt được điều đó chăng”.

Gã đáp lại rất chân tình: “Chẳng có ai buộc em phải lao vào cuộc chơi”, đến

https://thuviensach.vn

đây thì nàng cảm thấy yên tâm, không vướng bận gì nữa. Gã đi vào trong nhà, xuống bếp uống một ly trà bạc hà, rồi bật đèn sáng trong phòng khách, họ trao đổi với nhau nhiều chuyện hệ trọng rất lâu.

Gã ra về lúc hai giờ sáng, nàng không còn ý thức về thời gian nữa khi họ được gần bên nhau. Buổi sáng hôm sau gã bận rộn ở cửa hiệu, nàng ở nhà làm nốt vài việc cho xong đón lễ Giáng sinh, ở nhà có mua một cây Giáng sinh đang trang trí, nàng nghe chuông điện thoại reo.

“Em đang làm gì đó?” Gã gọi lại, giọng uể oải. Gã đã ở cửa hiệu suốt mười hai tiếng, tất bật cả ngày.

“Đang còn trang trí cây Noel”, có tiếng nàng trả lời, giọng buồn bã. Bài nhạc hát mừng Noel nghe sao lại càng buồn hơn. Ngày lễ này vắng Matt, đó là mùa Noel thứ nhất của người góa phụ.

“Nếu em cần, anh sẽ đến nhé? Chỉ nửa giờ là có mặt ngay, anh mong gặp em”.

“Thôi chả cần”, giọng nàng thành khẩn. Hãy dành thời gian để tưởng nhớ chuyện lòng mình, những giây phút riêng tư nhất. Họ chỉ trao đổi một thoáng, sau đó nàng thấy nhẹ hẳn người, còn gã lại chán nản cảm thấy mình cô đơn thất vọng, không còn mong đợi gì nữa. Gã suy nghĩ vẩn vơ, sao nàng không bỏ qua đi chuyện của Matt. Có khi là đang mong chờ ai đó không chừng. Gã biết chắc là nàng đã cắn câu, lại còn giở trò tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Trên đường về, gã cho xe chạy chậm ngang qua nhà nàng, nhìn rõ ánh đèn trên cây Noel nhưng không thấy nàng đâu cả. Giờ này nàng ngồi khóc thầm trong phòng ngủ với nỗi khiếp sợ phải lấy gã, nàng không muốn. Thật quá phũ phàng với Matt, xa hơn nữa, không nên phản bội người đã ra đi. Nàng đã mắc nợ suốt hai mươi sáu năm, hơn cả những ai đến với nàng dù có gắn bó đến mấy chăng nữa. Hậu quả ra sao nếu giờ đây nàng tiếp bước theo

https://thuviensach.vn

chân những người đàn bà từng đến với gã? Như thế hóa ra mình tự hạ phẩm giá, chẳng được gì. Nàng phải quyết theo Matt, giữ cho mình, đừng để chuyện đó xảy ra.

Khi về đến nhà, gã gọi lại, không có tiếng trả lời. Nàng biết là gã gọi đến, nên không muốn nói chuyện, muốn thôi ngay bây giờ.

Đêm đã khuya, nàng tắt đèn vào giường ngủ, cứ để cho tiếng nhạc réo rắt, bài hát "Đêm tĩnh lặng" còn nàng thì đang khóc thầm cho hai con người, một người mình đã yêu mãi mãi còn một người chưa hề biết đến. Thật không thể nào nói cho đúng vào lúc này nỗi đau nào xót xa hơn, sâu sắc hơn.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG NĂM

Mấy ngày qua thỉnh thoảng gã có gọi đến nhà nàng. Gã cũng mường tượng ra được điều gì sẽ xảy đến, nhất là nỗi đau nàng phải gánh chịu trong mùa lễ Noel. Lúc vợ gã là Dori mất đi vào thời gian tháng Một, suốt cả tuần từ ngày lễ Noel sang đến năm mới gã uống rượu say khướt.

Với Amanda, gã thừa hiểu là nên để cho nàng được yên, thế mà ngay buổi sáng trước ngày lễ, gã lại gởi một món quà. Đó là bức tranh thiên thần thuộc thế kỷ mười tám trưng bày ở cửa hiệu, nàng đã có lần thích thú ngắm nhìn. Gã viết kèm theo đó một câu nhắn gửi, nhờ thiên thần phù hộ qua mùa Giáng sinh và suốt đời. Ký tên "Jack", nàng xúc động khi nhìn thấy gói quà, mãi lâu sau mới gọi điện cám ơn gã. Giờ đây nàng cảm nhận mình thờ ơ hơn dạo trước, dù sao cũng thấy yên tâm hơn. Và hẳn nhiên nàng cảm nhận ra được điều mình đang nghĩ ngợi. Còn gã dù rất vui mừng mỗi lần nghe giọng nàng, cũng phải e dè tránh không làm phật ý, không tỏ ra quá thân mật sỗ sàng.

Giờ đây gã lo bù đầu cho công việc làm ăn ở cửa hiệu. Khi thì bị mất trộm vặt, khi thì bị một cú sốc tim mạch làm cho điêu đứng và còn phải lo dòm ngó đám trẻ lang thang. Đó là chuyện thường ngày mỗi kỳ nghỉ lễ Noel. Vừa mới mất trộm bộ đồ sequin do một ngôi sao danh tiếng để lại rất may mắn tìm lại được, rồi nhờ hai người phụ nữ tốt bụng giành lại hộ mấy món mỹ phẩm. Những ngày nghỉ lễ diễn ra quá sôi động.

"Chúc em một đêm vui với gia đình các con, vẫn biết là em cũng thật khổ sở khi thiếu vắng Matt."

Nàng nói buồn rầu: "Ông ấy luôn dành phần xắt thịt gà tây". Bỗng chốc gã thấy nàng nhỏ lại, gã muốn ôm chầm lấy nàng.

https://thuviensach.vn

“Em có thể nhờ Paul làm giúp.” Gã ôn tồn dặn dò “Anh đã chỉ bảo nó mọi việc. Khó là cách làm thịt gà tây, không phải chuyện đàn bà đâu”. Nàng nghe và chỉ cười, hỏi thăm Paul dạo này ra sao. Gã cho hay Paul sẽ đi khám chuyên khoa từ khoản gngày lễ này đến đầu năm mới. Gã tin tưởng mọi việc tốt đẹp.

“Em cũng đồng ý”, bất chợt nàng muốn mời gã đến ăn cơm tối tại nhà, chỉ e một điều bọn nhỏ sẽ thắc mắc sao ông ta lại có mặt hôm nay, còn gã thì không thể bỏ bê công việc ở cửa hiệu, thế thì nên nói như thế nào đây? Nàng nghĩ mình không nên giao du thân thiết với gã nữa. Nàng đã quyết, ở bên kia đầu dây gã chẳng thể nghe từng lời nói của nàng. Nàng đã chọn đúng thời điểm tỏ thái độ lạnh nhạt với gã. Gã nghĩ mình nên cặp kè với ai đây để vui vẻ trong đêm giao thừa, nhưng từ nào đến giờ gã chẳng hề nghĩ chuyện đó. Gã đã đặt chỗ trước đi nghỉ ở Tahoe ngay sau ngày lễ Noel, vẫn đi một mình.

Trước khi gác máy gã không quên chúc Amanda một kỳ nghỉ lễ vui tươi, gã ngồi thừ người trong văn phòng, nghĩ miên man đến nàng. Từ khi nào đến giờ, gã chưa quen biết ai như nàng.

Tối hôm đó, gã đi dạo quanh cửa hiệu phụ giúp nhân viên một tay, gã liên tưởng đến buổi tiệc đón mừng Noel có đông đủ mọi người tại nhà nàng, bất chợt gã thấy cuộc sống của mình hiện tại thật vô vị tẻ nhạt. Gã bỏ phí mất mười năm chạy theo gái chuyên mặc đồ Jean, cũng chẳng được gì. Hoàn toàn vô vị.

Lúc Gladdie ra về, đêm hôm ấy có nói với ông chủ là chẳng thấy không khí của ngày lễ Noel, gã tặng cô thư ký chiếc áo Cashemir tuyệt đẹp và một số tiền thưởng. Cô lại quan tâm lo lắng hơn: “Các cô cậu vẫn khỏe chứ? Hay là có điều gì không ổn?”. Cô lo lắng cho gã và rồi hiểu ra là lúc này không có đàn bà bên cạnh gã. Cô biết là gã đã gọi đến nhà mẹ vợ của Paul mấy lượt, cô lo gã có ốm đau gì không, hay là có điều gì không may. Cô có nghe

https://thuviensach.vn

phong thanh đến chuyện họ lấy nhau nhưng gã không đề cập gì đến chuyện đó.

Gã tự dối mình:" Tôi vẫn bình thường. Có điều tôi muốn nói ra là mình sống phí cả đời. Người mà tôi yêu thương nhất, đã ra đi mãi mãi từ mười ba năm qua, còn một người có thể nói tôi chưa bao giờ thấy như hiện tại, người ta muốn tự chôn mình theo với người chồng quá cố. Không có chuyện gì ầm ĩ, Gladdie ạ. Chúc cô một mùa Noel vui tươi. Tôi mệt lắm. Làm nghề này phải chịu vất vả trong mấy ngày lễ."

Cô chỉ cười: "Mọi năm tôi cứ nghĩ chắc ta không vượt qua nổi, nhưng rồi đâu vào đấy. Về mặt lợi tức mà nói, những năm đó cửa hiệu làm ăn khấm khá."

"Tối nay cô định đi đâu?". Gã nhìn cô ta mỉm cười khoác lên người cô chiếc áo mới. Chiếc áo màu lá cây Lavande, cô thích thú ngắm nghía.

"Về nhà với chồng. Chỉ có thế thôi, tội nghiệp cho anh chàng cứ trông vợ mòn mỏi sáu tuần lễ, chắc không chịu nổi thêm tuần nữa."

"Thế thì cô phải nghỉ bồi dưỡng vài hôm. Đấy là quyền lợi của cô."

"Cô có thể đi nghỉ ở Tahoe." Gã nói tiếp dù biết chắc là cô không thể đến đó. Cô là một người cộng sự rất đắc lực, chịu khó chịu khổ hơn gã tưởng.

Gã làm việc đến quá nửa đêm, đều đều năm này qua năm khác, thức cùng với bảo vệ cho đến mãi một giờ sáng.

"Chúc ông một mùa Giáng sinh vui vẻ, ông Watson."

"Cám ơn anh, Harry, tôi cũng chúc anh được vui vẻ." Gã vẫy chào rồi chậm rãi leo vô chiếc xe Ferrari đỏ. Về đến nhà, gã mệt quá không chợp mắt được. Ngồi xem truyền hình một lúc, cố nghĩ ra nên gọi cho ai giờ này,

https://thuviensach.vn

đồng hồ điểm ba giờ sáng. Gã nghĩ vớ vẩn đến những ngày này trôi qua vô bổ, gã bất cần. Không còn cái cảnh quyến rũ mời mọc, những cặp đùi dài, ngực căng phồng, da dẻ mịn màng của các cô gái.

Bỗng chốc gã kêu to: "Lạy Chúa, con chết mất" rồi tự cười một mình, lên giường đi ngủ. Có thể đến tuổi lục tuần người ta làm như thế, nhưng với Amanda thì không. Người già điên rồ không ai giống ai, gã cũng thế thôi.

Gã đánh một giấc say nồng đến trưa hôm sau nghĩ chuyện gọi đến nhà nàng, vừa lúc lại vắng nhà. Giờ này gia đình sum họp tại nhà Louise, chiêu đãi thêm một con gà tây nữa. Gã đánh xe ra hướng Bắc L.A kiếm món ăn Tàu rồi về nhà nằm kềnh trên giường không dọn dẹp, vừa ăn vừa xem trận bóng đá trên tivi. Gã gọi rủ thêm mấy cô nàng đi ăn cơm tối nay, chẳng gặp được ai, thế là khỏe cho gã.

Dù biết tối nay là Amanda có nhà, gã không thể gọi. Biết gọi để nói gì đây? Em đã quên hẳn chồng em chưa? Rồi gã cảm thấy như một kẻ mất trí lại đi quấy rầy đàn bà, trằn trọc suốt đêm suy nghĩ. Mãi cho đến hôm sau, gã thấy không thể chịu nổi. Trưa đó gã định đến Tahoe thì điện thoại reo, nghe giọng nàng gã mới hỏi đến nhà nàng uống cà phê được không?

Dù ngạc nhiên và có vẻ hơi lúng túng nàng cũng mời gã ghé qua nhà. Dù sao gã cũng muốn có dịp để nói chuyện của Paul và Jan, nàng không nghĩ là chuyện đó có thực. Lúc một giờ sáng nàng mở cửa nhìn thấy gã, còn mấy đứa nhỏ thì chẳng có chuyện gì.

"Trông anh không được khỏe," nàng nhìn gã lo lắng.

"Tôi mệt lắm... mất ngủ. Con người ta đến tuổi lục tuần cũng đã thấm mệt," gã gắng gượng nói cười. "Tôi không còn biết trời đất là gì nữa."

"Sao thế hả?" gã theo nàng vô trong đi thẳng xuống nhà bếp. Đã có sẵn bình cà phê nàng rót gã mời gã một ly rồi họ cùng ngồi vào bàn.

https://thuviensach.vn

Gã nhìn nàng qua ly cà phê, thẳng thắn nói: “Xin lỗi hơi phiền em, phải thế không?”

“Mặt mày rửa không kỹ, một phần vì anh hơi chếnh choáng. Rất tiếc làm em khó chịu ngoài ý muốn.” Trông gã thật khổ sở, nhìn như ông già chưa tới sáu mươi. Chẳng khác đứa trẻ thơ một thời đến chơi nhà bạn gái bị từ chối không đi chơi chung. “Anh vẫn biết là bây giờ em đang khổ sở. Anh thấy ân hận nếu phải làm điều gì khiến em khổ hơn.”

“Anh đừng nghĩ thế, Jack,” nàng thong thả nói đôi mắt rầu rĩ nhìn gã, cũng khổ sở không kém; nàng cảm thấy chán nản không lối thoát. “Lẽ ra thì không gọi cho anh đâu, vì nhớ anh quá đấy thôi.” Gã cố trấn an nhưng vừa nghe xong tim gã muốn nhảy thót ra ngoài.

“Em nhớ anh? Từ bao giờ?”

“Mới mấy hôm. Vì không kịp nói, vì không gặp được anh. Em nói thật có trời cao chứng giám em không đang nghĩ gì chẳng biết.”

“Anh cũng chẳng biết ra sao. Một sự ngu xuẩn điên rồ làm anh cứ đau đáu như chưa từng thấy bao giờ. Anh cố quên em, không dám quấy rầy, vì đó là ý muốn của em.”

“Em muốn được như thế,” giọng nàng nghẹn ngào.

“Còn bây giờ thì sao?”, gã cố nín thở chờ câu trả lời.

“Em chẳng biết ra sao,” nàng ngước nhìn gã, đôi mắt màu đá Cameo, gã muốn ôm chầm lấy nàng nhưng lại thôi.

“Thong thả nào. Em chớ quyết định vội. Thong thả. Có anh đây, anh sẽ

https://thuviensach.vn

không rời xa em...". Gã chợt nhớ lại, cười vang: "chỉ trừ lúc đi về Lake Tahoe."

"Anh đi ngay bây giờ?", nàng nhìn gã mỉm cười, thực tình nàng muốn được gần bên gã.

"Chưa đi đâu. Anh còn phải về nhà sắp xếp đồ trượt tuyết. Định là hôm qua nhưng mệt lử." Nàng hiểu ra, hai người cùng nói chuyện một hồi, không khí ấm cúng dễ chịu, nàng nhìn gã mỉm cười.

Gã kể lại chuyện cãi cọ giữa hai người đàn bà ở cửa hiệu giành giật bồ bịch gì đó.

"Em thử tưởng tượng mấy tờ báo lá cải sẽ loan tin ra sao? Tất nhiên họ vin vào cớ đó cho rằng ta chỉ điểm bọn xấu quấy rối." Gã không tiết lộ tên tuổi bọn này làm như thế không nên. Làm nghề này phải rất thận trọng. "Thôi thì tuần này em có chuẩn bị gì chưa?"

"Cũng không có gì phải bận bịu. Em định đi thăm mấy đứa nhỏ, xem có đứa nào rảnh rỗi không." Gã quên không nhắc chuyến đi Lake Tahoe. Gã biết nàng chưa chuẩn bị chu đáo. "Em sẽ đi xem phim?". "Còn anh định đi đâu? Anh có đi với ai không?". Vẫn giữ nguyên tình bạn, nàng sẽ không thắc mắc nếu gã có rủ thêm một ả nào đi theo, mà cũng có thể lắm, nàng hiểu được điều đó.

"Không, anh đi một mình. Trượt tuyết một mình dễ hơn." Lúc này gã nhận ra kiểu cách vờn nhau hoài thế này chán lắm, gã nắm lấy tay nàng siết chặt. "Anh sợ mất em lắm." Nàng gật gù không nói năng gì, nhìn vào mắt gã như hớp hồn. "Đêm giao thừa em làm gì?" gã hỏi bất chợt, nàng chỉ nhìn gã mỉm cười.

"Như mọi năm. Thuở sinh thời, Matthew không thích đêm giao thừa. Mười giờ là lên giường ngủ, sáng hôm sau mới chúc Tết mọi người."

https://thuviensach.vn

Gã cười nói: “Thế cũng hay đấy.”

“Còn anh thì sao?”, nàng muốn biết thêm.

“Năm nay anh sống như em. Anh sẽ ở lại Tahoe.” Nói xong nhìn nàng, gã cảm thấy mình thật ngu xuẩn. “Này Amanda, xem ra mình có thể xoay xở cách khác. Mình đi dạo quanh đây. Như là bạn bè, đi xem phim, xem tivi. Anh không cần phải đi làm, không có quy định nào ngăn cản chúng ta là bạn bè, có đúng không?”

“Còn chuyến đi trượt tuyết của anh?”

“Anh đang bị nhức đầu gối”. Nói xong gã cười to. “Bác sĩ chỉnh hình phải cám ơn em.”

“Thế rồi sao nữa? Em muốn nói, sau đó thì... cái chỗ đau đó làm em phát sợ.” Cũng lạ thật nàng cảm thấy mình ăn nói tự nhiên, thật thà.

“Ta cũng không nên quan tâm chuyện đó, ở đây không có ai ghi điểm. Ta được sống tự do chung với nhau mấy ngày lễ. Ta có cần phải báo cho ai biết chuyện đó? Em? Anh? Mấy đứa nhỏ? Matt? Một năm đã trôi qua. Em đã rũ sạch nợ. Nếu có chuyện gì khác lạ thì đó là ta được hưởng thời gian thoải mái trong tình bạn”. Gã nói cũng có lý. “Còn với em? Điều đó hơn tất cả những gì anh dám mơ ước.”

“Em sẽ lùi lại đằng sau, ngồi một mình. Chả thèm gần anh.”

“Điên thật.” Nàng lắc đầu nhìn gã, cương quyết nói không với gã, phải tránh ra xa, phải làm như thế, nhưng mọi thứ nơi gã sao cứ cuốn hút.

“Anh cũng cảm thấy đúng thật là mình điên rồ, mới hôm qua thôi mà, quả nhiên anh cũng hơi lo.”

https://thuviensach.vn

“Em cũng thế.” Nàng lại mỉm cười. “Anh làm phiền em đủ chuyện. Nếu em nghĩ không sai, thì em chẳng muốn gặp lại, chờ cho đến khi nào làm lễ rửa tội cho đứa con đầu lòng của hai vợ chồng Paul và Jan.”

“Cũng phải chờ. Ít ra là phải đủ chín tháng. Không xem phim nữa. Thế em có ý kiến gì không?”

“Ta nên đi về Lake Tahoe, nghỉ ngơi cho thoải mái. Anh gọi điện cho em hay sau cũng được.”

“Được rồi,” thói đời và kinh nghiệm dạy cho gã biết đến lúc phải giành bằng được về phần mình. Xa nàng gã đau khổ lắm, gã phải gắng đeo đuổi mong thuyết phục được nàng. Gã hôn tóc nàng, chúc nàng vui mấy ngày tết, khỏi vào nhà bếp. Đến trước cửa nhà định bước ra, gã chợt nghe tiếng nói, quay lại nhìn thấy nàng đang đứng ở cửa bếp. “Em vừa mới nói gì đó?”. Ánh mắt nàng nhìn như muốn chôn chân gã. Nàng hoảng sợ, nhưng vững tâm, đăm đăm nhìn gã.

“Em nói định đi xem phim tại khu Beverly Center, chiều nay lúc bốn giờ, anh có muốn đi theo không?”

“Em nói thật chứ?”. Giọng nói của gã như hơi thở thì thầm trong hành lang lạnh lẽo.

“Em thích thế... Còn muốn hơn nữa... Mà để xem đã.”

“Ba giờ rưỡi anh sẽ đến đón. Ăn mặc jeans. Tối đi ăn ở nhà hàng Thái. Được chứ?”

Nàng gật đầu, gã chớp mắt cười thoáng qua. Và không còn chần chờ gì nữa, gã đánh xe về nhà thông báo hủy chuyến đi nghỉ mát ở Tahoe.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG SÁU

Năm ngày kế tiếp, cuộc sống đầy cám dỗ. Chàng và nàng đang ở trên mây không còn biết trời đất gì nữa. Hết xem phim, đi tản bộ quanh công viên, nói đủ thứ chuyện, có lúc chỉ nhìn nhau không nói. Không có ai quấy rầy họ. Gã tạt nhanh qua cửa hiệu nhưng không hề bước vào, chỉ có cô thư ký Gladdie ở lại mà thôi.

Gladdie không còn thời gian nghỉ ngơi. Lần đầu tiên từ nhiều năm gã chẳng ngó ngàng gì đến con gái Julie. Gã chỉ muốn xích lại gần Amanda. Không nói một lời, không ai hỏi han gì đến ai, chẳng có ai trả lời, không hứa hẹn. Chàng và nàng để mặc thời gian trôi đi. Họ chỉ muốn có thế thôi.

Rồi ngày lại ngày, vết thương trong lòng nơi Amanda được hàn gắn. Gã hồi tưởng lúc còn sống chung với Dori, giờ đây mới thật tuyệt vời hơn bao giờ hết. Gã lõi đời hơn. Ngay lúc này gã đang sống một cuộc sống mới khác lạ, quãng đời cũ không còn ý nghĩa gì nữa.

Đôi lúc nàng còn nhắc đến Matt, mỗi khi khóc vì ông ta, nàng cảm thấy được thanh thản nhẹ nhàng lần hồi nàng nhận ra là ông ta đã chết thật, nàng vẫn còn sống. Không có gì tội lỗi cả. Nàng không muốn Jack hay biết chuyện đó, âm thầm tháo bỏ nhẫn cưới cất vào hộp nữ trang. Nàng lại khóc, bởi thấy không cần phải đeo trên tay nữa.

Thoạt tiên, khi tháo nó ra lòng nàng đau như cắt. Nàng không nghĩ đó là vì Jack. Đến lúc đi ăn cơm tối gã mới nhận ra, nàng đã đổi thay thật sự, gã lịch sự không đề cập đến chuyện đã rồi.

Hai người gọi những món ăn thật ngon, đến tất cả các nhà hàng quanh thành phố nơi ít ai lui tới; nếu có xem phim chỉ là những phim tồi, rồi nhìn nhau

https://thuviensach.vn

mà cười, đến tối gã mới quay về cửa hiệu, chàng và nàng lưu luyến chờn vờn ngay trước bậc thềm một hồi lâu rồi mới từ giã. Không phải chờ đến đêm giao thừa đón năm mới, lúc đang chuẩn bị bữa cơm tối, gã không dằn lòng được gã nhào đến ôm chầm lấy nàng hôn cho bằng được.

Gã chờ đợi đã lâu, bây giờ gã hoảng sợ vì đã xúc phạm đến nàng, gã chỉ còn là một cái thân xác run rẩy còn nàng chỉ mỉm cười nhìn gã, gã cảm thấy xót xa. Gã không mất gì cả. Hai kẻ đang yêu nhìn nhau im lặng và rồi đêm đó gã lại hôn nàng lần nữa ngay tại phòng khách, bóng tối bao trùm, tay nắm tay, chỉ nhìn thấy mảng sáng của bàn tay gã, nàng thấy mình thật hoàn toàn dễ chịu ở bên gã.

Lúc nửa đêm gã mới quay về nhà, về đến nơi gã đã gọi lại cho nàng.

“Amanda ạ, anh cảm thấy mình như đứa trẻ”, gã nói, giọng đầy vẻ kích thích.

“Em cũng như anh,” nàng đáp lại, mỉm cười. “Cám ơn anh đã gọi cho em.” Một tuần lễ trôi qua tuyệt vời. Mình cần được sống như thế này. Mình muốn được gần bên nhau một thời gian... Một món quà tuyệt vời... hơn cả giá trị món quà ngày lễ Noel.”

Đêm ấy chuông điện thoại réo từng chặp, chàng và nàng biết là các con gọi, và cả hai cùng không trả lời.

Nàng muốn giữ lấy thời gian cho mình, cho gã. Lũ trẻ đã hưởng phần của chúng từ bao năm qua, rồi đến Matt, và lúc này đến lượt nàng. Đã rất lâu nàng mới giành lại thời gian để sống mà không ai hay biết, đó là cuộc sống ngoài khuôn khổ một gia đình. Nàng được hưởng phần mình, nàng hiểu điều đó.

Chàng và nàng dự định đi trượt băng ngày mai, và có thể đi xem phim, đi

https://thuviensach.vn

dạo quanh khắp thành phố, đêm giao thừa còn định nấu ăn chung, có sẵn rượu champagne, gã nán lại ở chơi tới tận nửa đêm mới ra về.

“Em tiếc là anh bỏ chuyến đi chơi trượt tuyết,” nàng gọi lại, giọng cởi mở.

Gã chỉ cười, đáp lại “Chả sao. Thế càng hay... Cả đời anh đến bây giờ mới hưởng được những giờ phút thần tiên bên em, đừng để nó vuột mất, phải giữ lấy.”

Gã chúc nàng ngủ ngon, thèm muốn hôn nàng lần nữa, hôm sau đi chơi trượt băng vui đùa như trẻ con. Đó là những khoảnh khắc đẹp nhất. Đêm nay là đêm giao thừa, nàng chuẩn bị đãi khách món ngỗng quay, tráng miệng với món bánh phồng ngọt, một bữa ăn tối thật thịnh soạn.

Đã mười giờ tối đến bên lò sưởi, một lần nữa gã ôm hôn, nàng đáp lại say đắm. Gã rót rượu champagne mời nàng, cả hai uống cạn rất nhanh. Hơi ấm lò sưởi, men nồng bốc say, gã lại ôm hôn nàng ngất ngây hơn bao giờ, nàng không nhớ đến thời gian nữa chỉ còn nghe giọng khàn đục đầy vẻ gợi dục, gã muốn dìu nàng vào giường. Tuyệt nhiên không nói một lời, nàng bấu chặt lấy gã gật đầu. Nàng muốn giành được gã, còn gã ngỡ ngàng, liệu nàng có hối tiếc vì chuyện đó. Gã muốn chiếm đoạt lấy nàng, theo nàng đến bên giường. Gã hoa mắt trước tấm thân mĩ miều như thiếu nữ, còn đẹp hơn là đằng khác. Thân hình thon dài, bộ ngực căng phồng làm gã choáng ngợp. Gã sững sờ cho đến lúc nàng giục gã, hai thân xác nhập vào nhau, hơi thở dồn dập. Một cảm giác nàng chưa từng biết, đó không phải là của chồng nàng, cũng không phải của hai người tình trước kia. Có một thời ở kinh đô Hollywood, nàng đã làm mê hoặc mọi người lúc còn là một trinh nữ, chuyện ấy đã qua rồi. Hai tâm hồn hòa quyện trong thú vui thể xác, hối hả vội vàng đến mức nàng cảm thấy trời đất như đang vỡ tung trong đầu, thân thể im lìm bất động. Nàng ngủ thiếp đi trước lúc nửa đêm. Chẳng có gì hối tiếc. Không phiền muộn. Cho đến lúc trời rạng sáng.

Nàng tỉnh giấc trong vòng tay gã đang vuốt ve, nàng chỉ cười, ánh nắng trải

https://thuviensach.vn

dài khắp căn phòng nơi nàng đã từng chung sống với chồng. Nàng nằm đó yên lặng một hồi lâu, bất chợt nhìn gã không biết mình nên khóc hay cười, hay lại cùng nhau ân ái nữa. Nàng bước nhẹ xuống giường ra khỏi buồng ngủ, ngoái lại nhìn gã đang vui sướng đắc thắng.

Gã im lặng nhìn nàng, "Em khỏe chứ", vẫn còn thèm muốn nữa, bất chợt gã luống cuống. Nàng đã đổi khác.

"Em không được khỏe," giọng nói trầm lắng, nàng ngồi dựa ghế, vẫn còn khỏa thân nhìn gã, ngẫm nghĩ có phải mình đang điên hay là quá vui sướng. "Những gì xảy ra đêm qua em không tưởng tượng nổi." Gã cũng không nghĩ gì được dù đó là giây phút sung sướng nhất đời, gã chưa muốn buông tha. Gã nắm được nàng và ham muốn giành lấy nàng mãnh liệt. Nàng từng nói là đã yêu gã từ lâu rồi.

"Chớ nói là anh đã ép em uống nhiều rượu..., cái đó chỉ làm hại anh thôi."

"Không phải tại anh", nàng nhìn gã bối rối nhướng mắt, "thế thì tại em?" Nàng hoảng sợ.

"Anh chẳng hiểu ra sao... Em chỉ uống có hai ly..."

"Cũng tại vì hơi ấm của lò sưởi... và anh hôn em... rồi sau đó..."

"Này Amanda, đừng nói như thế, chớ nên tự dằn vặt mình." Gã bước đến chỗ nàng rồi quỳ xuống, thân hình cân đối không kém gì nàng.

"Em đã ân ái với anh ngay trên chiếc giường từng chung chăn gối với chồng em." Gã nhìn nàng khóc, không hề hối tiếc việc đã qua. "Chúa ơi, em không ngờ được việc này, Jack ạ, tôi là hạng đàn bà nào đây? Tôi đã chung sống vợ chồng với một người hai mươi sáu năm sau lại có chuyện ân ái ngay trên chiếc giường này". Nàng đứng phắt dậy đi qua đi lại trong gian phòng. Gã cố nén giận.

https://thuviensach.vn

“Amanda, em chớ nghĩ đó là một hình phạt, anh và em cùng nhau ân ái... Mình yêu nhau mà em... Có trời cao chứng giám, chúng ta đều là người lớn cả. Ôi lạy Chúa, em vẫn sống đây... em vẫn còn sống đấy chứ và anh đã sống như chưa bao giờ từng được sống từ hai, ba năm qua và trọn đời một mình nữa.” Chuông điện thoại reo, gã nhấc máy, nàng không buồn trả lời, không màng đến ai đã gọi. Nàng đang quay cuồng với ý nghĩ đã phản bội chồng mình.

“Đây là chiếc giường của *ông ấy*. Hay là *của chúng ta*.” Nàng vừa đi vừa khóc lóc, gã trông theo.

Gã nói toạc ra “Thế thì phải mua ngay một chiếc giường khác. *Giường của anh*, ôi lạy Chúa, lần sau ta sẽ cùng ân ái dưới sàn... hoặc chỗ riêng của em...”

“Anh phải về tẩy uế chiếc giường của anh đi.” Nàng nói trong nước mắt, gã chỉ nhìn nàng cười.

“Em yêu, hãy bình tĩnh đã nào... do mặc cảm thôi mà. Đây là lần đầu anh thấy vậy. Lạy Chúa, anh đã trải qua một cuộc ân ái tuyệt diệu... Chúng ta yêu nhau... trải qua một tuần sống bên nhau, như ngây như dại. Ta còn chờ gì nữa? Ôi lạy Chúa, ta đã xem quá nhiều những bộ phim tồi tệ, ta có cần gì nữa không? Ta lại hẹn nhau hai năm sau?”

“Cũng có thể lắm. Anh ấy ra đi chưa đầy một năm”, nàng lại ngồi đó khóc như một đứa trẻ, gã rụt rè đưa cho nàng chiếc khăn tay.

“Ba hôm nữa đến ngày giỗ đầu. Ta sẽ chờ. Và sẽ quên đi.”

“Thế là xong. Ta lại làm bạn với nhau, lại đi xem phim và không nói chuyện ái ân nữa. Chẳng bao giờ.” Ý nghĩ đó là riêng của nàng còn gã lại muốn tiến xa hơn. Gã yêu nàng mãnh liệt, sao lại để mất niềm vui thể xác

https://thuviensach.vn

đó, cái mà gã tìm thấy được đêm hôm trước. Đó là những cảm giác thiêng liêng, thần thánh.

“Chớ có điên rồ như thế, phải không em? Ta uống một tách cà phê, tắm rửa sạch sẽ đi cuốc bộ một vòng, em sẽ thấy khỏe ra.”

“Này Jac, hãy gọi em là con điếm, cũng như những gái làng chơi anh đã từng qua đêm”. Tiếng chuông điện thoại lại reo, chẳng ai thèm nghe.

“Em *không phải* con điếm. Anh chỉ ân ái với em mà thôi. Em hiểu chứ? Kể từ lúc em đến dự buổi tiệc tại cửa hiệu, anh không còn của ai nữa. Em đã làm anh hạnh phúc, và anh không muốn em hủy hoại cả hai chúng mình. Mình yêu nhau, em có quyền được yêu. Em hiểu ý anh nói chứ?”

“Em không thể nào ăn nằm với người khác ngay trên giường của chồng mình”. Nàng nói như hôn mê, gã cáu tiết, bực tức. Gã xấn tới, nắm tay nàng vực nàng dậy.

“Thôi đến đây uống với anh một tách cà phê.” Cả hai thân thể trần truồng, còn nàng thì chưa bao giờ cảm thấy tự nhiên thoải mái như lúc này. Cả hai quấn quýt lấy nhau không rời ra được.

Gã đang pha cho nàng một tách cà phê trong tư thế khỏa thân ở dưới nhà bếp. Nàng uống cà phê đen từ từ để cho nguôi, nàng cảm thấy lúc này dễ chịu hơn khi ngồi vào bàn cùng với gã. Không khí trong gian bếp ấm cúng làm sao, cả hai ngồi tại bàn uống cà phê nóng hổi.

“Anh muốn coi báo hôm nay?” Nàng thản nhiên hỏi, bất chợt tự cảm thấy như bị tâm thần. Lúc thì đang ở nhà với gã, lúc thì thấy xót xa tội lỗi. Gã gật đầu, nàng cảm thấy dễ chịu hơn là nghe gã trả lời.

“À. Anh cần xem báo hôm nay.”

https://thuviensach.vn

“Để em ra lấy báo.”

Nàng bước ra cửa trước, tay cầm tách cà phê đi tới mở cửa cúi xuống lấy tờ báo. Cửa trước có che chắn, có lẽ không ai nhìn thấy bên trong. Lúc cúi xuống lấy tờ báo, nàng nhìn thấy Jan đang lái xe đi tới, cả Jan và Paul đều há hốc mồm nhìn nàng. Nàng vội nhặt lấy tờ báo, chạy vào trong, đóng sầm cửa lại phóng thẳng xuống nhà bếp, quẳng tờ báo xuống đất, tách cà phê văng tung tóe. Gã Jack nhìn nàng kinh ngạc.

“Anh đi ngay đi.” Nàng chăm chăm nhìn gã, khiếp sợ.

“Ngay bây giờ?”

“Thật đấy... Ôi đồ khỉ... Thôi anh không nên... có bọn trẻ ngoài sân... đi lối cửa sau... phía sau chiếc máy giặt.” Nàng chỉ tứ phía, ra dấu cuống quýt.

“Để anh ra khỏi đây như vậy sao? Chờ một chút để mặc quần áo được không?” Gã nói vừa xong chuông cửa reo, Amanda thót cả người.

“Ô lạy Chúa... Mấy đứa nhỏ... lạy Chúa... này Jack, ta phải thế nào đây?” Nàng lại khóc lóc, gã chỉ phì cười.

“Ai đấy? Ông kẹ nào đó? Hôm nay ngày tốt, lạy Chúa, bỏ qua chuyện đó đi.”

“*Mấy đứa nhỏ* đó, Chúa ơi. Tụi nó *trông thấy* em... lúc đi ra trước cửa lấy tờ báo.”

“Mấy đứa nhỏ nào?”

“Trời ơi! Ta có mấy đứa con, anh không còn nhớ sao. Con Jan và thằng Paul đó. Tụi nó nhìn thấy em tưởng đâu em đang hóa điên.”

https://thuviensach.vn

“À, mà cũng đúng đấy. Để anh ra cửa nói chuyện rồi cho tụi nó vô nhà.”

“Không được... Anh phải rời khỏi chỗ này... Không được đâu... núp sau buồng ngủ đi.”

“Hãy thong thả nào, cưng ơi, cứ nói là mẹ đang bận, chốc nữa con quay lại, thế thôi.”

“Được chưa.” Gã bước vào buồng, nàng luống cuống đưa tay đóng cửa lại. Amanda đi lại kéo cửa để hở chút xíu, nói vọng ra phía ngoài, “Chào con”, nàng mỉm cười rất tươi, từ phía sau cánh cửa, nàng nói thêm một câu: “Chúc mừng năm mới.”

“Mẹ, mẹ vẫn bình thường chứ?”

“À không, thực tình... à phải... mẹ vẫn khỏe. Mẹ bận quá... đang nhức đầu... mẹ bị choáng. Mà không sao. Tối qua mẹ có uống hai ly champagne, mẹ không quen uống rượu.”

“Mẹ ạ, sao con thấy mẹ đi ra cửa ăn mặc như thế. Nhỡ hàng xóm họ thấy thì sao?”

“Có ai thấy đâu?”

“Con trông thấy mà.”

“Mẹ xin lỗi. Mẹ mừng con ghé thăm mẹ. Chốc nữa con ghé lại nhé. Tối nay cũng được. Nếu không thì ngày mai, càng hay.” Nàng nói một hơi nhanh như gió.

“Sao mẹ không để cho tụi con vào nhà?”. Jan tỏ vẻ cực kỳ bối rối, Paul

https://thuviensach.vn

chẳng muốn dùng dằng kéo dài. Hôm nay đi nhằm giờ xấu, đã gọi trước rồi mới ghé lại, nhưng chẳng thấy ai trả lời. Paul không ngờ mẹ lại ra thế.

“Con không thể vào nhà được, mẹ... đang nhức đầu... buồn ngủ nữa.”

“Mẹ đã tỉnh táo, con thấy mẹ đi ra cửa lấy tờ báo. Mẹ ạ, có chuyện gì thế?”

“Chả sao cả, mẹ vẫn bình thường, lần sau con ghé nhớ gọi cho mẹ hay. Nên thế, con ạ... Con chớ có bao giờ ghé đột xuất... mẹ muốn con làm như vậy... bữa khác mẹ nói nhiều hơn...” Nàng vẫy tay chào, quay vào nhà đóng sầm cửa lại. Hai vợ chồng đứng đó hồi lâu rồi quay xe ra chẳng hiểu cớ sự. Ngồi trong xe, Jan nhìn chồng, lòng không yên.

“Anh có nghĩ là mẹ bị say rượu?”

“Không phải đâu. Mẹ không muốn ai đến thăm không đúng lúc. Đó là quyền của mẹ. Khổ thật, biết đâu mẹ có hẹn hò với ai trong đó, mẹ còn trẻ chán khi nghĩ đến cuộc đời mình, em biết chứ... Ba em đã ra đi một năm rồi còn gì...” Anh tỏ vẻ vui thích với ý nghĩ vừa nói ra. Jan nhìn anh, nét mặt giận dữ.

“Anh có điên không?” Anh nói là... Mẹ em... Anh có chắc là mẹ có chuyện đó? Anh nói quá đấy, cũng vì ba anh như vậy nên mẹ em cũng giống thế hay sao? Này Paul, nghe nói không chịu nổi.”

“Ở đời này lắm lúc cũng có nhiều chuyện lạ!” Xe đang chạy về hướng Bel Air, lúc này Amanda đã trở vô lại buồng ngủ. Gã Jack đang tắm rửa, nhe răng cười nhìn thấy nàng đóng sập cửa buồng ngủ đứng tựa vào đó, như đang đi trốn cảnh sát Interpol ở nước ngoài.

“Em đã nói gì với bọn trẻ? Em có chuyển lời anh?” Gã nhìn, giễu cợt thái độ của nàng.

https://thuviensach.vn

“Đây là việc rắc rối chưa bao giờ em mắc phải như lần này. Bọn trẻ không bỏ qua cho em việc này đâu.”

“Sao, có phải vì không cho bọn trẻ vô nhà? Chúng nó phải báo trước chứ.”

“Có. Nhưng không ai thèm trả lời điện thoại.”

“Nếu thế thì bọn trẻ không nên ghé lại. Chuyện đơn giản. Bây giờ em đi tắm cho mát mẻ nhé?”

“Thôi khỏi. Em muốn chết.” nàng vật ra giường nằm, gã đến ngồi gần bên nàng âu yếm.

“Em tự hành hạ vì những việc chả ra sao cả. Em biết chứ?”

“Anh nói phải,” nước mắt nàng ràn rụa, “Em thật đáng tội, rồi bọn trẻ chúng nó sẽ hiểu hết.” Nàng nước nhìn gã Jack còn ngồi đó, khiếp sợ. “Anh chớ có cho thằng Paul hay việc này. Ôi lạy Chúa... rồi nó sẽ lại báo cho con Jan, con Jan nói lại cho Louise...”

“Rồi còn nữa, em biết không, đó là báo chí sẽ làm rùm beng. Khổ thật, em ơi, anh thường kể hết cho thằng Paul chuyện lăng nhăng của mình. Em không thể cho qua chuyện này được đâu. Thằng Paul nó cứ nghĩ anh già rồi còn làm gì được nữa...”

“Ôi lạy Chúa, anh giết em chết đi cho xong.”

Nàng nằm sấp trên giường úp mặt xuống gối, gã lại nhìn nàng nhe răng cười, cúi xuống hôn dọc theo sống lưng từng quãng từng quãng, gã hôn dài từ cổ xuống đến vùng mông. Gã lại xoa lưng nàng, nàng trở mình chầm chậm, mắt nhìn đắm đuối như cố nhớ lại việc đêm trước, gã thấy hiệu quả

https://thuviensach.vn

ngay tức thì. Nàng vươn dài tay níu lấy gã, im lìm, gã trườn mình sát xuống ôm lấy nàng hôn, cơn thèm khát giục giã.

“Anh yêu em, em thật là kỳ diệu...”. Một buổi sáng thật trọn vẹn.

“Em cũng yêu anh.” Giọng nàng khàn đục muốn kéo gã lại, gã nhìn nàng thắc mắc.

“Chờ anh đã, trước khi em dìu anh vào cái cối xay ấy một lần nữa, anh yêu cầu em qua buồng bên kia, em có thể bước ra khỏi giường... hoặc nằm trên ghế bành hay trong bồn tắm”, gã vừa đề nghị vừa chậm rãi đưa tay vuốt ve nàng.

“Anh muốn sao cũng được... mặc kệ...” Nàng mỉm cười, gã âu yếm cười đáp lại.

“Anh muốn ngay... không chần chờ nữa,” gã thì thầm bên tai nàng.

“Anh yêu em thêm lần nữa, em mới chịu nổi... để xoa dịu... giống như một phép trị liệu thôi mà!”

“Anh cũng yêu em, em yêu dấu,” gã đáp lại. Nỗi đam mê rã rời qua đi, cơn thác loạn của buổi sáng như tan biến hết.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG BẢY

Những ngày nghỉ cuối tuần dịp tết êm ả trôi qua. Jan gọi điện hỏi thăm mẹ, Amanda cố trấn an con gái. Nó cũng đến nhà Louise. Gã Jack hỏi thăm con gái Julie, Jan và Paul, chúc các con ăn tết vui vẻ.

Chàng và nàng ở lại nhà Amanda mấy ngày tết, hai người ân ái lần nữa trưa hôm đó, tối đến rủ nhau về Malibu ghé lại nhà của gã. Đây là một căn nhà nhỏ đủ điện nghi nơi gã thường ghé lại ở mấy năm vừa rồi, căn nhà trang trí đẹp mắt, hấp dẫn. Những bộ ghế bọc da sậm màu, sách đầy bàn, vài tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp. Nàng cảm thấy ấm áp như đang được ở nhà mình.

Sáng hôm sau, hai người cùng nhau đi dạo ở bờ biển, nắm tay nhau nhắc chuyện con cái. Nàng vẫn còn lo lắng cho con Jan, hy vọng nó sớm có con. "Nó mà không có được đứa con thì thật đáng tội", Amanda buồn bã nói. "Nó mong có con hơn cả mọi thứ trên đời, và nó sẽ đau đớn biết dường nào khi biết rằng mình không có được khả năng đó." "Còn chuyện của em," gã hỏi nàng trong buổi trưa trên đường đánh xe về nhà.

"Chuyện của em hả!" nàng hiểu ý gã muốn hỏi.

"Anh không muốn em có con," gã thành thật nói. "Đó là cả một vấn đề." Ở tuổi năm mươi nàng vẫn còn sáng giá, còn vương lại nhiều đường nét trẻ trung, thân hình chắc nịch như tuổi thanh xuân. Chàng và nàng phải giữ mình cẩn thận, gã còn lo đối phó với nguy cơ về AIDS, bởi có một thời gã từng ăn chơi phóng đãng. Có một lúc gã quên hẳn chuyện đó do hoàn cảnh đẩy đưa. Công việc làm ăn buôn bán những dịp lễ Noel ở cửa hiệu Julie's thật bề bộn. Và đến khi trùng phùng với Amanda, gã chẳng còn chạy theo ai

https://thuviensach.vn

nữa. Cho đến vài ngày nữa chờ kết quả xét nghiệm AIDS, gã thôi không dùng bao cao su nữa. Còn một việc nữa, đó là gã không muốn nàng có con.

Nàng đưa mắt liếc nhìn gã: "Em chẳng bao giờ nghĩ chuyện đó." Nàng sống chung thủy với chồng suốt hai mươi bảy năm, thêm một năm nữa từ khi chồng nàng qua đời. "Đến bằng tuổi này còn lo chuyện đó thì không thể tưởng được." Nàng không sinh đẻ nữa từ hơn hai mươi năm nay, từ sau vụ sẩy thai lúc Jan vừa vào lớp mẫu giáo. Nàng nhớ lại lúc đó mình thấy bất mãn làm sao, đau đớn lắm. Còn bây giờ lỡ mà có thai thì thật quá ngu xuẩn, nàng nói ra hết.

"Cũng chưa ngu bằng nếu như anh sang tận nước Braxin hoặc đăng ký làm thủy thủ viễn dương." Còn chuyện có mang bây giờ rõ ràng thật quá ngu rồi còn gì để nói.

"Thế này, chờ em nói đã" nàng cười. "Từ giờ phút này đối với em chuyện đó không thành vấn đề". Nàng muốn có một sự thay đổi, nhưng ý tưởng chưa hình thành. Bác sĩ riêng cho nàng hay hai ba năm nữa thì chắc không có mang được. Đối với nàng chuyện mang thai dễ ợt, không phải như Jan.

"Anh nôn dữ lắm," gã cười khì, nhất trí với nàng chuyện đó. Dù biết chắc có mang được, ở tuổi năm mươi cũng hiếm thấy lắm.

Tối nay gã nấu ăn đãi nàng, ngồi đối diện bên lò sưởi hai người ngắm ánh trăng rằm vắt ngang mặt biển mênh mông. Nàng được hưởng một không khí êm dịu, cảm thấy thảnh thơi không vướng bận hình ảnh về Matt.

Chợt đâu giờ phút này Tạo hóa ban cho gã Jack Watson một cuộc đời mới khác lạ. Riêng nàng cảm thấy sững sờ, trải qua bao khổ đau một thời giờ đây mới nhận ra tưởng đâu là mình đã chết rồi lại được sống lại trẻ trung, sôi nổi và tưởng như gã và nàng sinh ra trên cõi đời này để mà hẹn ước với nhau. Nàng tự hỏi mình sống như thế này có gì đáng trách, rồi nàng tự trả

https://thuviensach.vn

lời câu hỏi đó cho dù thế nào chăng nữa đã lỡ làng rồi thì phải theo cho trọn vẹn. Nàng quyết theo gã mà thôi.

Trở lại sinh hoạt thường ngày, hai kẻ cảm thấy lạc loài như hai đứa trẻ côi cút. Nàng chẳng có việc gì làm, còn gã thì mỗi ngày gã đến nhà nàng cả chục lần, trưa đến nhà ăn cơm rồi họ lại ân ái với nhau, có khi đến chỉ cho có đến. Lúc gã ra về trở lại cửa hiệu nàng có một nghìn lẻ một lý do gọi đến gã, hoặc chỉ hỏi vu vơ vài chuyện vặt.

Một hôm, nàng gọi điện nói với gã hai lần. Mới từ nhà ra chừng nửa tiếng nàng đã gọi lại gã. Rủ nhau cùng đi ăn tối ở nhà hàng vắng vẻ ít có ai tò mò dòm ngó. Nàng không muốn nhắc đến chuyện con cái nữa. Từ giờ phút nay chàng và nàng muốn giữ kín chuyện tình lén lút.

“Em có quấy rầy ai đâu. Anh thích nói với em mà.” Gã mỉm cười gác chân trên bàn giấy. Gladdie mang cà phê sáng đi vào, gã ngỏ lời cám ơn. Chợt gã nghĩ ra một điều gì đó. Cuối tuần này tại sao mình không làm một chuyến đến Francisco. Mình còn một chỗ nữa cần phải đến đó ngay. Ở Post Street.

“Em không thích chỗ đó,” nàng nói. Hai người định đi nghỉ cuối tuần, gã gác máy gọi ngay Gladdie. Cô bước vào vẻ mặt lo lắng tay cầm tập ghi chép.

“Có chuyện gì không hay sao?” Gã ngước nhìn cô. “Sáu tháng qua, có sáu chuyến hàng bị Hải quan giữ lại.”

“Lẽ ra tôi không được thăm hỏi,” cô lo lắng thực sự, “thế còn bọn trẻ có được mạnh khỏe không?”

“Khỏe lắm, mà sao kia?” Gã ngạc nhiên thực. Có lẽ cô biết điều gì đó mà gã chưa hay. “Tôi được biết là bà Kingston vừa gọi điện cho ông. Tôi nghĩ là... không hiểu Jan và Paul...” Cô tỏ vẻ lúng túng khi định hỏi ông điều đó. Chuyện là hai người lấy nhau đã ba năm, chưa có con. Thế mà tiếng đồn xa

https://thuviensach.vn

tận L.A. Chắc là có chuyện chẳng lành, nên Amanda và Jack đang bàn chuyện đó.

"Không sao, bọn trẻ vẫn bình thường," gã đáp lại kèm theo một nụ cười khó hiểu, hai người nhìn nhau chợt Gladdie hỏi bâng khuâng. Không có ai gọi đến sau ngày lễ Noel chỉ trừ Amanda. Chả có ai đáng phải quan tâm, nếu có ai gọi gã sẽ bảo cô Gladdie trả lời "mấy em" là gã đang bận việc. Chỉ thoáng một phút, cô Gladdie đã nhìn thấy được bức ảnh.

"Thì ra" cô nói, chợt vẻ thích chí, Amanda có vấn đề gì đây. Gladdie sẽ chẳng bao giờ ngờ được... cuộc sống này thật lắm trò.

"Này Glad, cô phải bảo đảm là không cho ai hay nhé. Tôi không muốn cho bọn trẻ hay biết chuyện này đâu."

"Ghê gớm lắm sao?". Cô đã sống thân mật gần gũi bên cạnh ông bao nhiêu năm, chỉ có cô mới được hỏi những việc đó, ngoài ra không có ai. Chỉ có cô mới có được những thông tin đó. Gã ngập ngừng một hồi lâu mới nói được: "Có lẽ thế..." Thôi thì nói thiệt cho rồi. Gã yêu nàng như si dại. Gã chưa bao giờ chạm phải một người đàn bà kỳ diệu đến thế từ lúc lấy Dori, và Gladdie chưa hiểu gì về nàng cả... Cô chỉ biết qua một lô đàn bà đẹp đi qua đời ông từ khi cô về làm việc tại đây... "Vâng đúng như thế." Cô và gã nhìn nhau, gã gật đầu hài lòng, trông gã vui sướng, trẻ hơn những lúc trước cô nhìn thấy.

"Ái chà. Thật đáng để đời. Rồi bọn trẻ sẽ vừa ý, đúng thế phải không?"

"Tôi cũng đồng ý, sợ Amanda không chịu thôi. Ta phải chờ xem động tĩnh. Rồi sẽ cho bọn trẻ hay sau." Gã dặn dò cô đặt chỗ trước. Ở nhà Fairmont, rồi nhớ hẹn trước người quản lý nhà dành chỗ ở Post Street.

Chàng và nàng bay đến Francisco trưa thứ sáu, lúc đi ngang qua dãy phòng lộng lẫy khung cảnh thật mê hồn, Amanda tưởng chừng như mình đang

https://thuviensach.vn

hưởng tuần trăng mật. Đêm đầu tiên hai người cùng ăn tối tại nhà hàng Fleur de Luys đặt phòng trước cho ngày hôm sau. Thứ bảy hai người đến thăm khu thương mại, gã thấy choáng ngợp như bị cuốn hút vào đó. Viễn cảnh mở thêm một cửa hiệu ở San Francisco khiến gã nhức cả đầu, dù biết mình vẫn thích chưa Julie đến San Francisco, gã nói qua cho Amanda hay việc này.

“Ở cái tuổi của mình, còn tính đến chuyện điên rồ đó, thật là nhức cả đầu.” Rồi gã nghĩ về chuyện giá như mình nhỏ đi nửa số tuổi để được thoải mái yêu thương Amanda. Gã vẫn đeo đuổi cái ý tưởng tậu thêm một cửa hiệu mới, lối kiến trúc, cách trang trí, có nhiều mặt hàng lạ mang đến đây bày bán. Gã thấy mình nghĩ vớ vẩn như bọn trẻ, giá như ao ước được ở lại San Francisco.

Gã chưa có ý ở lại đó trừ khi có Amanda đi theo. Lúc trở lại khách sạn, hai người còn bàn tiếp chuyện đó. Chàng và nàng bước đi chầm chậm trên dốc đồi mệt muốn đứt hơi, nhưng lúc trở lại Fairmont, ai cũng cảm thấy phấn chấn tươi hơn. Gã cảm thấy sung sức hơn bao giờ hết, nàng cũng thế, cả hai cùng vào giường ngủ suốt buổi sáng hôm đó.

Nàng không thích ra về giữa trưa ngày chủ nhật. Đó là một kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời. Sáng thứ hai nàng ghé lại Bistro ăn sáng với mấy đứa con gái. Louise khỏe khoắn, còn Jan có vẻ xuống sắc, Amanda lo lắng bồn chồn chuyện Jan có thêm tin tức gì mới từ bác sĩ. Cả hai đứa đều khen mẹ khỏe ra, chưa kịp để mẹ hỏi han.

“Mẹ trông lạ quá nhìn không ra,” Jan nói trước, cô thấy không yên tâm, lo lắng chomẹ từ mấy ngày Tết. Buổi sáng hôm ấy thật đáng buồn. Mẹ có thái độ thật kỳ quặc.

“Mẹ cám ơn con, con vẫn khỏe chứ!?”. Jan nhìn mẹ, vẻ mặt buồn bã. Mấy đứa nhỏ đang ăn cơm trưa lại nghe mẹ hỏi chuyện đó.

https://thuviensach.vn

“Con vẫn khỏe, rốt cuộc Paul cũng phải lo đi bác sĩ,” Jan ấp úng nói, vừa khóc vừa nói tiếp. Amanda lại gần bên con nắm tay, cả Louise nữa giờ đây cũng thực sự lo âu cho nó.

“Thế rồi sao nữa,” Lousie nói xen vào “Nó không mong gì có con phải không?”

“Không phải,” Jan vừa nói vừa lau nước mắt, “Tình trạng sức khỏe tốt cả hai vợ chồng. Bác sĩ chưa giải thích được vì sao lại muộn quá, lời khuyên là ráng chờ ít lâu xem, hoặc có khi không thấy gì nữa. Cũng có những cặp vợ chồng khỏe mạnh mà lại không có con được. Chưa có ai biết rõ vì sao. “Con cứ nghĩ chuyện này coi bộ cũng hiếm có.” Vừa dứt lời cô lại òa khóc. Amanda rút bóp lấy khăn đưa cho con. Jan khịt mũi thở dài rồi kể lể tiếp.

“Chắc không bao giờ con dám nghĩ chuyện đẻ con. Con đã nói với Paul xin con nuôi, anh ấy bảo là thà rằng mình chịu cảnh không có con. Anh ấy chỉ muốn có một đứa con do mình tạo nên, không đếm xỉa chuyện xin con nuôi”. Nhìn Jan thiểu não, Amanda thương con xót xa. Rồi nó sẽ đổi ý, con ạ. Con vẫn có mang được mà, chắc chắn là được. Đôi khi mình phải ráng kiên nhẫn. Rồi biết đâu có lúc con đẻ một mạch bốn đứa không chừng. Đến lúc muốn ngừng cũng khó đấy chứ”. Cả hai mẹ con đều cùng muốn an ủi Jan, nhưng Jan vẫn không tin tưởng. Đêm đó, Amanda kể lại cho gã Jack, gã cũng thương hại hoàn cảnh hai con.

“Tội nghiệp con tôi. Lạy Chúa, thế mà mỗi lần nghe nó kể tôi cứ trêu nó. Chắc nó thù tôi lắm.”

Giọng Amanda trầm lắng: “Em không hiểu nó có rối rít như Jan hay không”. Amanda thấy lo cho con gái hơn bao giờ hết. Nàng buồn lắm, hầu như muốn tuyệt vọng.

“Rồi cũng có lúc bọn trẻ quên bẵng đi, chuyện đó cũng bình thường.”

https://thuviensach.vn

“Em cứ nghĩ lúc này anh phải lo lắng cho bọn nó. Em có bạn bè trải qua việc này”. Gã chỉ biết gật đầu, lại bàn sang chuyện khác. Có cả ngàn lẻ một lý do để nói. Gã gợi chuyện làm ăn ở cửa hiệu, hỏi nàng có ý kiến gì về thẩm mỹ, sẵn sàng góp ý làm lợi cho cửa hiệu. Nay thì gã đặc biệt quan tâm đến sự góp ý của nàng, gã có ý định mở thêm cửa hiệu ở San Francisco. Có thể sang năm khai trương hoặc muộn hơn, gã nôn nóng làm ngay.

Nàng có ý định đến khu Rodeo thăm gã, Gladdie thì hồi hộp mỗi khi thấy nàng ghé qua. Dĩ nhiên là cô thấy Amanda thật hấp dẫn, dù sao đó cũng là một phụ nữ, có lúc hai người trao đổi một vài chuyện. Gladdie là người chịu chuyện, nàng khoái nghe kể những chuyện thầm kín.

Một tháng ròng đã trôi qua. Chàng và nàng nghỉ hết kỳ cuối tuần ở Palm Spring, sang tháng Hai, gã đưa nàng đi chơi trượt tuyết ở Aspen. Đó là những ngày thần tiên, gặp mặt nhiều bạn hữu và họ nhận ra được nàng. Mọi người cảm động khi nhìn thấy hai người, có một điều gây cho nàng phật ý đó là một mẩu tin ngắn đăng trên báo ở Aspen.

“Em mong không có ai gọi đến L.A làm gì. Chẳng có cách nào liên lạc với bọn trẻ được.”

“Rồi cũng có lúc chúng ta phải cho bọn trẻ biết việc này.” Hai tháng nay, họ sống thân thiết với nhau. Họ né tránh báo chí ở L.A, không quan tâm các chuyên đề báo chí thường đề cập.

Vào lúc nàng đến ăn cơm trưa với Jan và Louise, Jan vẫn còn ấm ức, Amanda không hé môi cho bọn trẻ hay biết gì việc đó, mẹ chỉ nhắc đến hạnh phúc riêng tư trong lúc Jan thì đau khổ như thế quả thật là hẹp hòi. Mẹ chỉ cười tươi mỗi lúc nhắc đến cha Paul mà thôi.

“Paul cứ nghĩ là cha cậu ấy đang gặp một người bạn gái ngon lành. Cậu ấy yên chí lớn. Ông ta cứ nghĩ mình trẻ được nửa số tuổi, nghêu ngao như con

https://thuviensach.vn

mèo Cheshire. Nhưng tuyệt nhiên ông ta giấu kín tăm tích. Có thể là một con nhỏ cỡ mười chín tuổi vớ vẩn nào đó mà. Nhưng dẫu sao Paul vẫn cảm thấy vui vẻ, yên tâm hơn vì con nhỏ đó."

"Quen biết với Paul", Louise tỏ thái độ khinh khỉnh, "Con đó có năm chị em như nhau."

"Này con, kệ ông ấy... Ông ấy muốn làm gì cứ mặc ông ấy," Amanda nói như nôn nóng, người cứ cuống quít.

"Mẹ có thái độ dễ dãi với ông ta bao lâu rồi" Louise hỏi mẹ, câu chuyện lại xoay sang hướng khác. Amanda cảm thấy như nghẹn họng nhìn mấy đứa con, sững sờ. Không hiểu sao mình lại cho bọn trẻ biết việc này làm chi.

Tối hôm đó mẹ Amanda kể lại cho Jack nghe, gã nhìn nàng mà cười. "Em cứ tưởng bọn trẻ coi em còn gái tân".

"Tệ thật. Em là mẹ bầy trẻ. Anh hiểu ý em nói chứ. Không quan hệ, không bầu bạn, không lăng nhăng, chỉ có anh thôi".

"Bọn trẻ này lớn khôn rồi. Chúng nó cần biết việc đó".

"Cũng được". Lời nói của gã không đủ sức thuyết phục. Nàng biết tính con mình.

Mấy ngày sau chàng và nàng thường xuyên về ở Malibu, khí hậu ấm áp, bãi biển tuyệt đẹp, nàng thích thú được về đây sống với gã... Sau lần ăn nằm với gã, nàng xúc động, nàng thấy ở tại nhà vẫn còn bất tiện. Lúc ở nhà Jack, nàng thấy dễ chịu hơn. Mỗi sáng nàng tự làm món ăn, gã đến cửa hiệu rồi nàng về lại nhà mình.

Một tuần trước ngày lễ Valentine, nàng làm món bánh trứng, còn gã loanh quanh trong bếp.

https://thuviensach.vn

Hôm nay gã trông thấy nàng không vui.

“Có chuyện gì thế em?” Nàng chỉ vui lúc sáng, thế nên, gã ngạc nhiên lắm. Kẹp tờ báo dưới nách, gã lén hôn nàng, tay cầm tách cà phê.

“Chẳng có chuyện gì..., cũng chẳng sao... em hơi mệt.” Hôm qua nàng bị nhức đầu và cảm thấy buồn nôn. Nhưng rồi nghĩ lại từ nào đến giờ không có chuyện này. Nàng sực nhớ: Thân hình mình có vẻ khác. Mới chớm thôi, cũng đủ khiến nàng lo lắng. “Con của Louise bị cúm tuần vừa rồi, em có ghé nhà nó, có lẽ lây sang mình.” Nàng ngoái nhìn gã cười, “Không sao, sẽ khỏi. Em chịu được.”

“Anh mong em chóng khỏi”, gã vui vẻ thoải mái mời nàng một tách cà phê. Đặt tách cà phê xuống, nàng dọn bàn món trứng tráng, bánh mì nướng mời gã. Còn một tô trái cây tươi nữa, đang dọn ra, nàng nhai một mẩu bánh nướng, đến ngồi gần bên gã, tay cầm tách cà phê. Nàng nhấp một ngụm, hương cà phê ngào ngạt, gã để ý nhìn thấy: “Cà phê ngon, em thấy khỏe chứ?”

“Em khỏe. Nhưng cà phê có vấn đề. Cà phê còn dư lại đây phải không?”

Gã lắc đầu, cầm tờ báo xem: “Anh mới mua cũng một thứ thường ngày em vẫn mua về. Em thích chứ?”. Gã cảm thấy bực mình, muốn làm vừa lòng nàng, nên phải chiều ý nàng. “Em vẫn thích uống loại cà phê này. Đó là cà phê dành riêng cho em. Em cảm thấy dễ chịu ngay trong chốc lát”. Lúc gã đi làm, nàng nằm xuống ngay, vẫn còn thấy như buồn nôn trên đường lái xe về nhà sáng hôm đó. Thoắt cái đã đến tối khi gã lái xe đến đón, nàng thấy đỡ hơn. Qua ngày mai mới khỏe lại, tất cả chỉ vì do cúm mà ra. Sáng ngày mai, dù cà phê pha ngon, nàng mới trở lại vui vẻ bình thường. Mãi đến ngày hội Valentine, gã mua cho nàng một hộp sôcôla hai ký rưỡi. “Nhờ ơn trên. Ngốn cho hết hộp này chắc em mập được hai trăm kilo”.

https://thuviensach.vn

“Đúng. Em cần phải ăn món này”. Ngay buổi sáng hôm đó, gã gởi đến tặng nàng hai lố bông hồng cành dài, rồi mời đi ăn tối tại nhà hàng L’Orangerie lần này chả cần phải lo dù có đụng đầu bọn trẻ. Gã mở hộp kẹo mời nàng, nàng chọn cái ngon nhất thế mà vừa ăn vào đã mắc nghẹn, gã trố mắt nhìn nàng. “Em lại mệt nữa rồi phải không?”. Cả tuần vẫn khỏe, vừa uống cà phê xong tuần trước đến kẹo sôcôla hôm nay khiến nàng buồn nôn.

“Em vẫn khỏe”, nàng cố trấn an gã, ráng ăn cho hết miếng kẹo. Khi gọi miếng trứng cá caviar ở nhà hàng L’Orangerve cảm giác khó chịu lại xuất hiện, dù cố ráng ăn cũng không nuốt nổi món khoái khẩu nhất.

“Em nên đi khám bác sĩ ngay”. Gã nhìn lo ngại. Bình thường nàng khỏe khoắn hồng hào, lúc nghe nàng nói thấy khó chịu khiến gã sững sờ không biết nói năng sao đây.

“Mấy đứa con của Louise mắc phải chứng này kéo dài đến ba tuần lễ, nhưng rồi qua khỏi”. Trông nàng xanh xao, không ăn được một chút gì trong bữa cơm chiều.

Dù gã lo lắng cho nàng thế mà buổi cơm hôm đó lại vui vẻ dễ chịu. Hai người hòa hợp với nhau lắm, đêm ấy cả hai ở lại nhà nàng.

Sau buổi ăn tối, chàng và nàng về nhà ân ái với nhau, một kỷ niệm ngày lễ Valentine nàng nhớ mãi.

Sáng hôm sau lúc ở dưới bếp, nàng nghĩ nên nói ra cho bọn trẻ nghe chuyện của nàng. “Mình nên san sẻ với bọn trẻ chứ”, gã hỏi nàng. Chuyện của hai người thật kỳ diệu cũng nên cho bọn trẻ nó hay biết với chứ.

Nàng nhất trí, “Anh nói có lý”. Bọn trẻ nay đã thành nhân, hiểu đời nhiều. “Bọn trẻ rất xứng đáng. Rồi đây, mình làm ông làm bà cả, bọn trẻ mà không biết đối xử thì thật đáng buồn”.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa hôm đó, Jan báo cho Julie, Amanda gọi cho Louise và Jan cùng hẹn nhau đến nhà Amanda ăn cơm tối. Nàng tự tay làm món ăn, xong xuôi lúc mời rượu champagne nàng sẽ nói hết. Đến lúc này gã Jack muốn tỏ rõ từ đây không còn lén lút, cứ đi đứng tự nhiên. Chàng và nàng muốn cho bọn trẻ biết cuộc sống chung hạnh phúc sum vầy, chàng và nàng không hề nói đến hôn nhân. Amanda thừa hiểu gã không ưa chuyện đó. Bà vợ đầu tiên cho gã một bài học để đời.

Hai người hẹn hò tuần sau gặp lại, tiện cho cả đôi bên. Gã mang theo rượu champage, nàng chuẩn bị nấu ăn tối. Gặp gỡ lần này như báo hiệu một chuyện buồn, xót xa. Suốt trưa hôm ấy nàng vẫn chưa nguôi tưởng nhớ Matthew. Cuộc sống của nàng đã biến đổi. Nàng đã yêu thương chồng bao nhiêu năm tháng. Ông ấy ra đi mãi mãi chỉ còn mình nàng ở lại. Nàng phải sống. Thật khó mường tượng nổi sau một thời kỳ buồn bã, nàng đã thực sự yêu Jack Watson.

Suốt tuần lễ, nàng tất bật chuẩn bị buổi tiệc sắp tới, nàng cảm thấy như bị khủng hoảng thực sự. Cho đến khi Jack trở lại mang theo chai rượu, tất cả đã dọn bàn ngăn nắp, trông nàng thật đáng yêu.

“Anh muốn nói nhưng lại thôi, trông em chẳng giống má bầy trẻ chút nào cả. Càng không giống như lũ trẻ nhà mình”.

“Cám ơn anh”, nàng cười hôn gã, xem chừng như gã muốn ôm chặt lấy nàng. Nàng cười nhìn gã đang xem đồng hồ rồi quay lại nhìn nàng lắc đầu, “Có rảnh đâu giờ này, đồ quỷ ám”.

“Được rồi, nếu em cứ trần truồng chạy ra mở cửa giờ này, ta chẳng cần phải thanh minh gì với bọn trẻ. Em thử nghĩ lại xem”.

“Chờ chút nữa” nàng hứa hẹn, hôn gã một lần nữa. Gã vuốt ve khắp người nàng, người gã nóng bừng.

https://thuviensach.vn

Vợ chồng Julie và vợ chồng Louise đến vừa đúng lúc, Jan và Paul hơi trễ một chút. Ai nấy trông lịch sự, mọi người khen căn nhà đẹp. Amanda trang trí hoa khắp nơi, trông khung cảnh như ngày hội. Cả Jan và Louise ngạc nhiên trông thấy gã Jack có mặt hôm nay. Gã từ trong bếp bước ra, khui chai rượu chào mừng mọi người, bước đến hôn Jan, con gái Julie. Chỉ có Julie hiểu mọi việc. Suốt tuần qua nó rất đỗi ngạc nhiên khi được mời đi ăn cơm tối tại nhà Amanda, nó sinh nghi ngay. Sau lần này thật chẳng có gì gọi là khó hiểu đối với nó nếu gã kể lại việc vừa qua. Cái nó cần biết là hai người có tính chuyện lấy nhau không, nó ráng chờ hai ông bà công khai tuyên bố việc này trước mọi người.

Jan tỏ ra lạnh nhạt với gã, còn Louise tỏ thái độ ngạo mạn, thờ ơ. Tất cả mọi người có mặt đều tự nhiên chỉ có Julie có vẻ ngại ngùng.

Cô vốn luôn tỏ ra vô tư, dửng dưng nên mọi người ưa thích. Julie có cuộc sống gia đình êm ấm, con ngoan, biết yêu thương cha mẹ, dù ông ta hay tỏ thái độ xúc phạm người khác, Paul vẫn phê phán gắt gao, Julie cho rằng anh mình ghen tỵ. Paul tỏ ra hòa nhã hơn, nhút nhát quá và dầu đẹp trai, cũng chưa có được cái nhìn thu hút như cha nó. Paul đang ngồi tại phòng khách, anh tỏ ra bực tức, cả hai vợ chồng nhìn nhau hiềm nghi.

Cuộc hàn huyên tại bữa cơm chiều lại hóa ra căng thẳng khiến ăn mất ngon, cố nhiên là Amanda đang gặp rắc rối. Gã Jack cố cứu vãn tình thế, trổ tài ăn nói, xoa dịu khỏa lấp việc xích mích, lời qua tiếng lại, nhưng rồi chẳng khác nào gã đang kéo lê vật nặng sang một bên. Đến món tráng miệng, gã rót rượu champagne đảo mắt nhìn khắp gian phòng, gã và Amanda cho hay có đôi điều cần nói ngay tối hôm nay.

Louise nói lớn tiếng hơn cả: “Ô lạy Chúa, tôi không thể tin được”.

“Sao cô không đợi lát nữa sẽ nói sau?”, gã Jack nói với cô giọng nhỏ nhẹ

https://thuviensach.vn

thế mà cô cứ nhìn theo gã hằn học. Cô có ưa ông ta bao giờ đâu, cả mẹ cũng thế, cô thấy cần phải nhắc nhở mẹ ngay lúc này.

"Mẹ cô và tôi", gã liếc nhìn Jan và Louise rồi đến lượt Paul, rồi Julie. "Mẹ Amanda và ta thỉnh thoảng có gặp nhau. Đôi bên tâm đầu ý hợp, không gì hơn, ta muốn các con hiểu hai ta xứng đôi, ta biết rõ", gã cười nhìn người đàn bà mang lại niềm vui sướng cho mình hơn hai tháng qua, "các con sẽ chung vui với ta".

"Ông chớ nói", giọng Louise có vẻ chua cay, Amanda nhìn hai người sững sờ, "thật buồn cười. Ông mời chúng tôi đến chỉ để nói có thế? Là chuyện ăn nằm giữa hai người, chúng tôi đến đây chúc mừng chuyện đó sao? Khủng khiếp thật đấy chứ!".

"Con ăn nói như thế sao, Louise?" Amanda gằn giọng. "Ăn nói như thế không phải đạo". Nàng nhìn gã Jack tỏ vẻ có lỗi, rồi quay sang con gái.

"Con thấy việc này không đúng", Louise tỏ thái độ công khai giận dữ, "thật quá quắt, mời người ta đến nhà cha người ta, để nói chuyện yêu đương nhì nhằng thế sao được, Lạy Chúa tôi, mẹ vẫn còn giữ một chút ý tứ của đàn bà chứ. Cha con thì sao?"

"Cha của con?", Amanda nhìn thẳng vào mặt con. "Mẹ thương cha con vô cùng, con biết rõ. Cha nay không còn nữa, con ạ. Đau thương này không của riêng ai, mẹ càng đau khổ hơn. Năm qua đã có những lúc mẹ tưởng chừng như bỏ cuộc, kết liễu đời mình cho xong vì sống thiếu vắng cha con. Nhưng rồi mẹ nghĩ mình phải lập lại cuộc đời, ông Jack với mẹ thật tuyệt vời". Nàng nhoài người về phía trước dang tay liếc nhìn rồi nắm lấy tay gã. Gã cảm thấy bối rối, lúng túng. "Louise này, ông Jack là một người đàn ông khiêm tốn, là niềm hạnh phúc của mẹ".

"Thế sao mẹ không hề cho tụi con hay biết gì về chuyện giao du đó, chuyện xảy ra từ bao lâu rồi? Có phải trước lúc ba qua đời? Thời gian đó mẹ đã có

https://thuviensach.vn

quan hệ với ông ta rồi chăng?" "Này Louise, sao con lại ăn nói như thế. Con nên hiểu chuyện không phải như thế đâu. Mẹ gặp ông Jack khi Jan và mẹ đến dự buổi tiệc ở cửa hiệu Julie's".

"Ôi lạy Chúa tôi... Làm sao con tin được chuyện đó...". Thấy vợ bật khóc, Paul chán nản, giận dữ nhìn về phía cha. Jerry, chồng của Louise nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn, thà rằng đừng đến đây còn hơn. Không phải chuyện của mình.

"Chúng ta giữ bình tĩnh chốc lát không được hay sao, chỗ người lớn cả, có phải thế không?" Đó là tiếng nói hòa giải của Julie, Amanda bất chợt cảm phục nó dù ít khi được hiểu về Julie.

"Đúng là một sáng kiến hay", gã Jack phát biểu tranh thủ nói lúc mọi người ổn định lại trật tự, "ta uống chút đỉnh champagne cái đã. Gã tự tay rót rượu mời mọi người, tất cả đều ngồi lại tại chỗ im lặng. Gã nâng ly về phía Amanda "Chúc mừng em, cám ơn bữa cơm chiều nay". Nước mắt nàng lưng tròng, không ai đến cụng ly mừng hai người.

"Mẹ và ông ta định chừng nào lấy nhau". Louise nhìn hai người, công khai tỏ thái độ tức giận sôi sục.

Gã Jack trả lời thay: "Hai ta không định lấy nhau. Cũng chẳng cần phải lấy nhau. Ta không còn trẻ như con. Cũng không còn khả năng sinh đẻ nữa. Ta có thể sống êm đẹp không cần phải cưới xin". Julie chỉ mỉm cười, cô hiểu rõ ông, ông ghét nói đến chuyện hôn nhân. "Không có ai phải tốn đồng xu nào cả, nếu vì lẽ đó khiến cho cô phải bận tâm". Gã nói vẻ bực mình lắm, Amanda nghe được câu chuyện. "Chẳng có ai thiệt thòi. Cái mà có được là hạnh phúc người làm cha làm mẹ. Ta yêu thương các con, ta muốn san sẻ hạnh phúc ta có được. Chẳng có đòi hỏi chi cho lớn, muốn là các con chia sẻ hạnh phúc đó, trân trọng nó.

Gã tỏ vẻ tức giận trước thái độ của mọi người đều như một.

https://thuviensach.vn

“Mẹ định làm chuyện đó được sao?”, Jan hỏi mẹ nước mắt rơi lã chã. “Con *căm ghét* ông ta phải không?”, Amanda nói xong nhìn gã Jack, gã cười đáp lại, nắm lấy tay nàng.

“Ta không nghĩ như con đâu, Jan. Ta và mẹ con đều quan tâm đến hạnh phúc của con và Paul. Ta vẫn nhắc đến các con luôn... vì thế nên ta thấy cần phải nói cho con biết rõ.”

“Phải đấy, ông và mẹ tôi thật đáng chán và tệ lắm”, Louise cất tiếng nói rồi đứng dậy khỏi bàn. “Ông cứ cho là mọi người sẽ che giấu giùm ông việc đó, chỉ có trời biết! Cha tôi mới qua đời vừa đầy năm, chắc là mẹ hiền không thể nán chờ để được mời mọc yến tiệc này nọ”.

“Louise này”, Amanda tức giận đứng phắt dậy. “Con phải hiểu cho mẹ đau khổ chừng nào, các con có lo lắng cho mẹ không?”

“Thật tình tụi con chẳng biết gì mấy việc của mẹ khi đã bình thường trở lại”, Louise nói bóng gió mỉa mai, nhìn vào mặt chồng gần sát bên, “Quả là một buổi chiều đáng ghi nhớ, xin cầu chúc đôi bạn tình vui hưởng hạnh phúc”. Nói xong, cô bước vội ra cửa với tay cầm lấy chiếc áo jacket, đóng sầm cửa lại, Jan òa khóc sướt mướt, Paul ôm chặt vợ.

“Mẹ van con, Jan”, Amanda nói giọng buồn bã. Buổi tối hôm đó thật là kinh hoàng với mọi người, khổ sở nhất là hai người, gã Jack và nàng.

“Mẹ ơi, mẹ làm sao ra nông nỗi như thế? Mẹ nghĩ sao khi nói ra cho tụi con hay việc đó. Mẹ hiểu tụi con khó xử biết mấy. Tụi con chẳng muốn biết việc đó làm gì.”

“Tại sao lại không?” gã Jack hỏi vặn lại rất tự nhiên. “Phải để cho mẹ các con san sẻ hạnh phúc đó chứ. Các con cầu cho mẹ được hạnh phúc đấy chứ?”. Gã nói có lý khiến Jan nhìn gã, cầm nước mắt lại.

https://thuviensach.vn

“Mẹ không thể sống yên thân một mình được hay sao? Mẹ không thể nhớ đến cha con được hay sao?”.

“Vì con còn trẻ, xốc nổi, và đẹp nữa, Jan ạ. Sao mẹ phải ở vậy? Nếu chẳng may đi là hoàn cảnh xảy đến cho thằng Paul thì con cũng tính ở vậy?”.

“Chuyện đó khác.”

“Sao lại khác được, bởi vì con còn trẻ hơn ta. Những người cùng tuổi như ta ai cũng muốn sống có đôi lứa, có hạnh phúc, có tình thương...”

“Đó không phải là chuyện yêu đương”. Paul buồn bã nói. “Tụi con đều hiểu rõ việc của ba. Ba thấy có đúng không?”

“Con cũng chưa hiểu hết đâu, đừng có tưởng con ạ”.

“Con mừng cho ba”, Julie chậm rãi nói, vòng ra bên kia bàn, đến hôn cha, Amanda ngỏ lời cám ơn, nước mắt ràn rụa. Chỉ còn một Julie biết sống tử tế. Mấy người kia ai cũng khó chịu.

“Ta ân hận vì việc đó thật khó xử”, Amanda chậm rãi nói, lấy khăn chậm nước mắt. Nàng có thể khóc bất chợt lúc nào, cố dằn xuống mà không cầm được nước mắt. “Ta không muốn làm phiền các con, nhưng buộc lòng phải nói hết. Ta không muốn che giấu việc này”. Nàng nhìn Jan và lúc này nàng nhớ ra Paul đang liên tưởng đến một chuyện khủng khiếp sáng ngày đầu năm Tết dương lịch. Một người lạ đang có mặt tại nhà. Người đó là cha của Paul. Nàng nhắm mắt lại rùng mình khiếp sợ. “Ta mong các con sẽ quen dần”, gã Jack chậm rãi nói, Paul thì thầm riêng với Jan, hai vợ chồng đứng dậy rời khỏi bàn khoác chiếc áo choàng. “Tụi con xin phép về”, Jan vừa nói vừa trông như đứa trẻ cáu giận đứng ở thềm cửa. Đó là hình ảnh lúc xưa nó còn nhỏ lên năm tuổi dễ dỗi hờn.

https://thuviensach.vn

“Ta thương con”, Amanda nói khó khăn lắm mới đứng dậy khỏi bàn được, không kịp giữ con lại. Cánh cửa vừa khép nhẹ, rồi đến lượt vợ chồng Julie đứng dậy, đi vòng qua chỗ Jack, Julie là đứa con dễ thương, khuôn mặt giống cha.

“Con lấy làm tiếc, ba ạ. Mấy người đó khó tính”.

“Phải đấy”, gã liếc nhìn Amanda. Nàng biết trước việc này khó nói với bọn trẻ, nhưng cả hai người không ngờ bị đối xử tệ như thế.

“Bọn trẻ sẽ quên đi. Một phần cũng do kích động khi biết được một người đàn ông khác thay vào chỗ của người cha đã khuất”, nghe nói đến đó Julie mỉm cười, “và khó mà tin được hai người vui đùa... và rồi ân ái với nhau.” Cô thẹn đỏ mặt, “Những người như ba không câu nệ nguyên tắc, đâu phải là người bình thường”, cô nói ra điều đó khôn ngoan, gã nhìn con hãnh diện lắm. Nó là một phụ nữ trẻ bản lĩnh theo cách nói hiện nay, mấy đứa kia không có được tầm nhìn bao quát như nó.

“Đối với chúng nó như thế quá đủ rồi. Con nói đúng”. Gã liếc nhìn Amanda, “lẽ ra không nên cho bọn chúng nó hay”.

“Ta đã xử sự đúng”, Amanda nói ra điều này khiến gã Jack ngạc nhiên. Nàng đứng dậy khỏi bàn đến gần bên gã, có cả hai vợ chồng Julie. “Ta đã xử sự đúng, nếu bọn trẻ không thuận theo hoặc tìm cách đối phó, thì đó không phải chuyện ta phải quan tâm. Ta còn phải lo việc khác nữa ngoài trách nhiệm là bậc cha mẹ. Điều khiến ta khó chịu là thói ích kỷ của bọn trẻ, ta không đánh đổi cuộc sống của ta vì chúng. Chẳng phải ta không ở đây vì yêu thương chúng, còn giả sử chúng không ở đây bởi tại ta thì chúng chỉ thiệt thòi”. Julie đến gần ôm choàng lấy Amanda, cô khóc sướt mướt, thấy xót thương cho nàng. Buổi tối qua đi thật đáng chán làm sao.

“Anh lấy làm tiếc, cưng ạ. Thật là một lũ vô tích sự”, gã vừa nói vừa mỉm

https://thuviensach.vn

cười. Gã phát cáu vì bọn trẻ công kích nàng.

“Mấy đứa con anh thì ngoan, ít ra như là con Julie. Còn lũ trẻ nhà em khó coi quá”.

“Bọn trẻ nhớ cha. Chúng nó không nghĩ đến chuyện em cần chọn lựa cho mình cuộc sống với một người khác. Chuyện cũng đơn giản thôi. Chuyện đó anh không màng đến. Hiểu quá rồi. Anh chỉ giận cách bọn trẻ xử sự với mẹ chúng. Mọi chuyện sẽ đâu vào đó”.

“Được lắm”. Nàng cảm thấy chưa an tâm, dù sao cũng chẳng ân hận vì những điều bọn trẻ đã lỡ xử sự như vừa qua. Nó càng khiến nàng gần gũi với gã Jack hơn, sau khi dọn dẹp xong, dọn rửa chén bát, hai người lại đến vùng Malibu nghỉ đêm tại đó. Nàng thấy khó chịu ở lại nhà mình. Nàng thích ở lại nhà gã Jack, giường nệm rộng rãi, được ngả trong vòng tay gã, cố quên đi những chuyện vừa qua.

Đến tối, lúc nằm trên giường, nàng vẫn còn buồn. Gã ôm nàng trong vòng tay, hai người nói chuyện một hồi lâu, gã muốn làm điều gì đó xoa dịu tình thế.

“Để cho bọn trẻ có thời gian suy nghĩ, cưng ạ. Ở tuổi của chúng phải xem đó như là một bước ngoặt quyết định”.

“Bọn chúng vui vẻ. Sao mình dại gì không vui?”

“Vì em làm mẹ. Em còn nhớ những điều con Julie nói, làm cha mẹ đến độ tuổi này như chúng mình đây không nên ăn nằm với nhau nữa. Đó là do ý trời không muốn. Bọn trẻ cho đó là điều tồi tệ”.

“Bọn chúng chỉ có hiểu được bằng ấy... Có ngờ đâu càng già càng mặn nồng hơn khi ta còn trẻ”.

https://thuviensach.vn

“Ôi giời!... chớ có nói sàm, giữ mồm giữ miệng” gã bật nói, ôm hôn nàng thắm thiết, chẳng mấy chốc nàng cảm thấy toàn thân rạo rực, gã càng thèm muốn hơn, nàng hối thúc gã. Chàng và nàng ân ái vội vã, trong bóng đêm gã chợt nghe được tiếng cười khúc khích. “Em cười gì thế?”. Gã hài lòng thấy nàng vui vẻ hơn.

“Nhớ lại buổi sáng ngày Tết dương lịch, Jan trông thấy mẹ nó trần truồng, đứng ở trước cửa, em không cho nó vô nhà. Nó gặp phải một cơn khủng hoảng, em nghĩ mình thật có tội”.

“Em vẫn tuyệt vời đối với anh... ‘*Tội lỗi*’ không phải là dành cho em”. Thật sự ngày hôm ấy nàng cảm thấy mình có tọi, gã hiểu được điều đó. Nàng cảm thấy lo sợ.

“Thế nào rồi mình cũng phải gặp lại bọn nó”, nàng nói trong cơn ngái ngủ, ngả mình về phía gã đang ôm hôn nàng.

“Ý kiến hay đấy! Ta sẽ mời bọn trẻ đến nhà ăn cơm tối rồi nói chuyện sau”.

“Hừm... tuyệt lắm... anh mang rượu champagne đến ngay...” Nàng đã ngủ thiếp trong vòng tay gã hồi lâu, gã nhìn nàng mỉm cười. Dẫu nàng cũng chỉ là đàn bà thôi, gã không thể đổi nàng lấy một thứ gì khác hơn trên đời này, mặc kệ bọn trẻ cứ nói gì chăng nữa, có oán ghét gì chăng nữa, gã quyết giữ lấy nàng bằng bất cứ giá nào.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG TÁM

Thế rồi cả tháng Hai qua đi trong nháy mắt, sang đến tháng ba bọn trẻ cứ giữ thái độ lạnh nhạt với Amanda. Thỉnh thoảng chàng và nàng cũng nói qua về chuyện bọn trẻ, gã biết rõ bọn chúng nó quấy rầy chẳng làm gì được, cứ chờ đến lúc bọn trẻ có tạt ngang xem chúng hiểu được phải trái ra sao. Jan lâu lắm không gọi điện hỏi thăm mẹ, còn Louise thì thù ghét ra mặt, mỗi khi mẹ ghé thăm nhà. Chính bản thân cô cũng khó hiểu ra được hoàn cảnh éo le này, vì từ nhỏ cô có bao giờ được gần gũi thân mật với cha cô.

Những ngày kế tiếp cả Amanda và Jack đều bận rộn, lăng xăng rối rít. Có điều không thể bỏ qua được đó là nỗi đau mà nàng gánh chịu trước phản ứng của bọn trẻ. Suốt thời gian qua, nàng lại trở chứng đau dạ dày, khó tiêu. Gã vẫn nhắc nàng đi khám ngay.

“Cơn đau một hồi rồi thôi.” “Em nên đi bác sĩ khám kiểm tra sức khỏe. Có khả năng bị loét rồi đấy.”

“Chắc là thế,” suốt mấy tuần nàng không thể uống được một ngụm cà phê, mệt lả người kể từ sau đêm họp mặt buồn tẻ với bọn trẻ ở nhà nàng, nói cho đúng ra vì xúc động quá mức mới nên nỗi.

Nàng căm ghét vì bọn trẻ tỏ ra giận dỗi. Bỗng chốc nàng bị ám ảnh vì Matthew. Trong giấc mơ, ông ta đã buộc tội nàng chuyện này nọ, rồi các chuyên gia tâm lý sẽ cho nàng hay bị mặc cảm tội lỗi. Chừng ấy chuyện cũng không lay chuyển được nàng. Nàng yêu thương gã hơn bao giờ hết. Cuộc tình già đã bắt đầu nở rộ.

Sang đến tháng Ba, gã mời nàng tham dự buổi lễ phát thưởng điện ảnh. Buổi lễ diễn ra đầu năm, gã thường được khách hàng giàu có mời tham dự.

https://thuviensach.vn

Mấy năm qua, Amanda chưa trở lại đây từ lúc nhận được một giải thưởng, lần này được gã mời, nàng vui mừng biết mấy. Gã đặt riêng cho nàng một bộ đồ ở cửa hiệu Julie's. Một bộ sa tanh trắng nhãn hiệu Jean Louis Scherrer, hai cầu vài có núm đen, có đuôi áo chạm đất thật sang trọng. Đêm khai mạc long trọng sắp diễn ra, gã lái xe đón nàng, gã như muốn nín thở, gã nhìn thấy đó là nàng công chúa không sai một nét, hệt như ngôi sao điện ảnh năm xưa. Tuồng như trước mắt gã nàng hiển hiện lại hình bóng một thời. Mấy tháng qua, nàng đã sống lại với cái vỏ hào nhoáng một thời tiếng tăm.

"Ối chào," gã buột miệng trầm trồ nhìn ngắm bộ áo lúc gã mới nhìn thấy lần đầu chỉ đẹp bằng phân nửa. Nàng mặc nó vào trông thanh cao biết mấy, bộ áo sít sao với từng đường nét trên thân hình kiều diễm của nàng. Mái tóc vàng uốn theo phong cách Pháp nhẹ nhàng gom lại cho cao hơn trên đỉnh đầu. Nàng đeo xâu chuỗi nạm kim cương, vòng đeo tay cũng nạm hạt kim cương. Nhìn nàng thật cực kỳ lộng lẫy.

"Em đẹp không thể tả," Gã xuýt xoa khen ngợi. Làn da nàng trắng mịn như bề mặt lớp vải sa tanh.

"Mấy tay săn ảnh cuống cuồng vì em đấy!"

"Em không nghĩ như thế đâu," nàng nói khiêm nhường, nàng vịn tay gã hướng về phía chiếc limousine đang chờ sắn. Gã mang theo chiếc áo lông chồn trắng cho nàng.

Chàng và nàng bước xuống xe ngay tại thềm hội trường, đám đông reo hò mừng nàng đến. Mọi người nhìn ra nàng ngay, gọi to tên nàng, rồi như gã đã dự liệu trước một hàng rào những tay săn ảnh bao vây lấy họ. Gã nhận thấy bàn tay nàng khẽ run trong tay gã rồi gã nhìn nàng mỉm cười. Đã hơn hai mươi năm trôi qua, lão chồng ngăn cấm nàng không cho lui tới những nơi này rồi bỗng chốc nàng trở lại chốn xưa, ngỡ ngàng làm sao. Dáng vẻ sang trọng, đôn hậu càng tôn vinh vẻ đẹp quyến rũ của nàng.

https://thuviensach.vn

“Em vẫn bình thường chứ,” gã nhìn nàng vẻ lo lắng. Thật tình nàng hơi bối rối, nàng mỉm cười nhìn gã gật đầu.

Hai người lách qua đám đông nhà báo, khán giả quanh hành lang, chậm rãi bước đến chỗ ngồi ở hội trường nơi tụ hội của các ngôi sao điện ảnh, cả nước và trên khắp hành tinh này ngưỡng mộ chờ đón họ. Đám đông vẫy chào, gã Jack tươi cười đáp lễ những khách hàng. Gã trông bệ vệ thoải mái, rất dễ chịu khi được mời đến đây.

Và đến buổi lễ mở màn vẫn được xem là kéo dài đến vô tận. Máy truyền hình quay phim vờn quanh các nhân vật không hở tay, mọi người có mặt tại buổi lễ tưởng chừng như được sống trong cảnh này đủ một năm cho đến lúc bế mạc. Giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất trong năm thuộc về một gương mặt mới mẻ và giải nữ diễn biên xuất sắc lọt về tay một nữ diễn viên kỳ cựu đang giơ cao giải thưởng trong niềm vui sướng hân hoan, giữa đám đông đang đứng chờ đợi vang tiếng reo hò chúc mừng. *Kết cuộc,* nàng nở nụ cười rạng rỡ phát biểu: “Phải mất bốn mươi năm mới có được ngày hôm nay.” Đến lượt Amanda koong cầm được cảm xúc bồi hồi nhớ lại gần ba mươi năm trước cũng trong đêm này. Một đêm đầy cảm xúc dâng trào đến với nàng. Giờ đây câu chuyện tưởng chừng như xa xôi lắm vẫn còn ấm áp với kỷ niệm nhưng đã mất đi cái vẻ long trọng của một thời.

“Em thấy thế nào hả?” gã vui cười hỏi nàng lúc rời khỏi hội trường, đám đông vây quanh như muốn cuốn trôi họ đi... Thật còn khó vượt qua hơn lúc đi trong đường tàu điện ngầm ở New York.

“Không thể tả được,” nàng mỉm cười nói với gã, “em cứ tưởng như mình sắp nổ tung ra vì vui sướng. Mình chẳng bao giờ dám mơ tưởng đến lúc được nêu danh tính, chưa dám nói đến lúc được trao giải thưởng. Ngày đó em hai mươi hai tuổi... Thật khó tin được.” Một điều thú vị là nàng đã nhận ra được câu chuyện thật đậm đà ý nghĩa còn gã chẳng thích thú gì khi nghe nàng thuật lại sự kiện đó.

https://thuviensach.vn

Mất hết mười phút, hai người chỉ nhích được gần ba mét, mọi người đổ dồn về phía họ, để được nói chuyện bàn về giải thưởng mới được trao, và cũng chờ để được chào hỏi họ lúc rời khỏi nhà hát. Mấy tay nhà báo quấy rầy, ngăn lối đi các ngôi sao đang trở ra, phỏng vấn ngay tại chỗ đông người, bít kín cả lối thoát.

“Chắc là mình không thể nào rời khỏi nơi này trong đêm nay?” Jack Nicholson cất tiếng chào hỏi một diễn viên khi hai người chen lấn ngang qua trước mặt, Amanda chỉ biết mỉm cười lắc đầu. Nàng chưa hề gặp người diễn viên này, nhưng rất ngưỡng mộ.

“Em biết người đó chứ?” Gã Jack dò hỏi nàng.

“Không. Nhưng phim anh ta diễn thật hay.”

“Ta sẽ mướn phim do em diễn về nhà xem.” Gã nói. Từ trước gã không hề nghĩ đến chuyện đó, nàng chỉ nói sơ qua về nghề nghiệp của mình, Matthew thường dặn dò nàng như thế.

“Thật khủng khiếp,” nàng phá ra cười. “Em không thể tưởng tượng ra được hình dáng mình cách nay đã hơn ba mươi năm, giờ đây phải soi ngắm lại trong gương. Hơn nữa, mình đâu còn là một diễn viên điện ảnh thuở nào.”

Gã Jack lắc đầu nhìn nàng lặng lẽ, hai người chỉ nhích xa thêm được một khoảng nữa rồi phải dừng lại không thoát ra được, cái nóng và đám đông dồn lại như muốn ngạt thở. Nàng cảm như đang bị ép chảy ra nước, còn gã Jack thì cũng phải chịu đựng dưới sức ép của bộ đồ bó sát thân người. Dù không khí khó thở, mọi người vẫn phấn khởi, cười nói, mong chờ được vẫy gọi người quen từ xa. Vừa lúc gã Jack nhìn ra được một khách hàng quen thuộc đứng đó cách khoảng mươi mét, bỗng Amanda thấy hơi bị choáng. Gã đang lắp bắp nói được vài câu rồi tìm hướng đến lối ra, mắt gã tròn xoe, chợt Amanda nghe như tai bị ù, đầu nhức như búa bổ. Gã cứ thản nhiên đi

https://thuviensach.vn

tới. Một lúc sau, nàng cố níu tay áo gã, lúc quay lại nhìn sắc mặt nàng nhợt nhạt tái đi một hồi lâu, gã hoảng hốt.

Nàng thì thào: "Em không được khỏe lắm. Ở đây nóng quá... em lấy làm tiếc..."

"Em cứ ngồi lại đây nhé?" Gã không trách nàng. Gã cũng bối rối, ánh đèn camera cứ chĩa thẳng về phía hai người càng hại thêm chứ chẳng giúp ích được gì, cái nóng thật như nung người. Quay tới lại tìm chỗ ngồi cũng không được. Cả hai bị kẹt cứng ở cầu thang, muốn quay trở lại chỉ có nước bay bổng mới được. Vừa lúc nghĩ ngợi đến chuyện đó, gã liếc nhìn sắc mặt Amanda lần nữa. Không còn một màu tái nhợt, chuyển dần sang màu xanh lá, nàng chỉ nhấp nháy, mắt không còn nhìn rõ. Gã nắm chặt tay nàng, dìu ra khỏi cầu thang, lách qua đám đông, thật khó mà đi tới.

"Jack...," nàng gọi yếu ớt, mắt vẫn trông theo gã. Ngoái nhìn, gã thấy mí mắt nàng nhấp nháy, và rồi nhắm luôn, nàng thiếp đi. Gã cố dìu nàng chen vào đám đông đang vây quanh, một người đàn bà nào đó trông thấy há hốc mồm. Gã vẫn giữ chặt nàng, có người hét to mọi người nép qua một bên, tất cả không hiểu chuyện gì đã xảy ra, gã cảm thấy lo cho nàng.

"Hãy cho chúng tôi một chỗ thoáng hơn... Quý vị hãy lùi về phía sau." Người đàn ông đang đứng bên cạnh gã lớn tiếng: "Hãy gọi tổ y tế đến giúp." Một không khí chộn rộn quanh đó, Amanda vẫn bất động trong tay gã Jack. Gã che chắn cho nàng, nàng ngả đầu vào lòng gã cũng vừa lúc hai nhân viên trật tự từ xa đi tới mang theo viên muối amoni chữa ngất, một túi nước đá. Ngay lập tức, Amanda cựa quậy liếc nhìn gã, ngơ ngác không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

"Em bị ngất đó, cưng ạ... ở đây nóng bức... mà không sao cả..." Giống như một con nước đang rút xuống, đám đông chậm chân nhường chỗ cho gã dìu nàng đến tìm một chỗ ở hàng ghế, đặt nàng nằm xuống đó thật êm ái. Chỉ

https://thuviensach.vn

trong chốc lát, nhân viên tổ y tế đến chăm sóc, gã Jack trình bày sự việc nàng bị ngất.

“Bà thấy trong người ra sao?” nhân viên y tế hỏi thăm.

“Thật xấu hổ quá,” Amanda nói, nàng nhìn gã Jack mỉm cười yếu ớt, như thấy hối tiếc. “Thật tình do lỗi tại tôi.”

“Em chớ có nói như thế,” gã nhìn nàng bối rối. Nàng vẫn còn choáng váng, gã thấy rõ. Dù biết là chưa thể đứng vững, nàng cố gặng mà bước đi thử từ nhà hát trở ra ngoài.

“Sẽ có xe đẩy mang đến giúp cho bà,” một nhân viên trật tự đề nghị, trông Amanda như người mất hồn.

“Thôi... khỏi... Tôi đã khỏe... Chúng tôi sẽ ra về khi đám đông thưa đi bớt.”

Các nhân viên trật tự đề nghị nàng ra về lối cửa hậu, gã Jack muốn thoát ra khỏi đây cho nhanh. Nhân viên y tế bảo nàng có thể bước đi tự nhiên nếu thấy đỡ hơn trước, và nhớ đến khám bác sĩ sáng ngày mai, gã Jack đỡ cho nàng bước tới trước, vẻ mặt lo lắng. Trước đây một tháng, gã đã cho nàng hay tình trạng sức khỏe có vấn đề, nàng không nghe theo.

Gã choàng cánh tay rắn chắc ngang eo nàng, đi qua lối ra giữa những nhân viên giữ trật tự, một lát sau hai người ra đến ngoài sân, nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Lúc này nàng cố hít thở thật sâu, lấy làm hối tiếc về chuyện rắc rối do nàng mà ra. Điều nàng vui mừng nhất là thoát khỏi mấy tay nhà báo. Chẳng có tay nhà báo nào chực chờ, sau đó gã Jack để nàng ở một chỗ, nhờ nhân viên trật tự canh chừng rồi chạy đi tìm chiếc limousine quay lại chở nàng đi. Năm phút sau, hai người rời khỏi địa điểm. Nàng ngồi tựa lưng ở băng ghế sau, cảm giác vẫn còn mệt mỏi.

“Em lấy làm tiếc,” nàng đã nói ra điều này biết bao nhiêu lần. “Em không

https://thuviensach.vn

thể hiểu ra được sao lại có chuyện này." "Thế thì em nên đến khám bác sĩ." "Em cứ nghĩ mình ở chỗ đông người, trời lại nóng bức. Bỗng chốc em cảm thấy như ngạt thở," nàng nói xong hớp một hớp hết ly nước gã mang đến từ quầy giải khát trong xe ô tô. "Này Jack, chuyện mọi người bị ngất xỉu trong dịp tham dự lễ phát giải thưởng điện ảnh là điều bình thường. Em thật lấy làm tiếc năm nay lại gặp chuyện không hay đó."

"Hay đấy, lần sau chớ mà ngất xỉu nữa nhé." Gã trườn tới ôm hôn nàng. Nàng vẫn đẹp, dù nước da xanh xao. Giờ đây gã mới cảm thấy bối rối vì nàng. "Em làm anh suýt chết ngay lúc đó, dù sao cái đám đông quái ác đó cũng có lợi nên em khỏi phải té ngã xuống đất vì ngất xỉu. Ít ra em cũng thoát khỏi bị dập đầu hay chỗ nào khác trên cơ thể."

"Em cám ơn anh, Jack." Gã đã chăm sóc nàng tận tình, khi trở về nhà riêng của gã, nàng cởi bỏ quần áo, gã lôi nàng vào giường nàng, trông như cô gái mới lớn có đầu tóc kiểu kỳ lạ, mái tóc vàng óng, phấn son, đôi bông tai vẫn còn, rồi nàng cười khúc khích. "Em không ngờ mình lại như thế này."

"Thật y như đóng kịch," gã trách nàng, tháo chiếc cà vạt nhìn nàng mỉm cười. "Anh có thể mang đến cho em món gì đây? Em uống nước lạnh hay nước trà?" Nàng chợt cau mày khó chịu câu hỏi đó, nàng mỉm cười nhìn gã. Nàng đang giữ chế độ phải kiêng ăn.

"Ăn kem nhé?"

"Kem à?" Gã ngạc nhiên khi nghe nàng hỏi câu đó. "Em sẽ thấy dễ chịu ngay. Để anh phục vụ cho em món này, em thích mùi kem nào?"

"Hừm... mùi cà phê."

"Sẽ có ngay." Gã nghiêng mình cúi chào, rồi hai phút sau mang ra hai hộp kem đầy vun với một hộp dành riêng phần mình, gã đến ngồi cạnh giường cùng ăn với nàng. "Có lẽ em đang đói bụng." Gã nói hờ thế thôi, không

https://thuviensach.vn

nghĩ là như thế. Mấy ngày qua sắc mặt nàng vẫn nhợt nhạt, gã cố nhìn lơ đi. Nàng chỉ khỏe được đôi chút, rồi lại thấy mệt lả thì biết rõ ràng mệt do bọn trẻ quấy rầy, không để cho yên. Bọn trẻ khước từ không có ý kiến gì cả, cứ để mặc nàng quan hệ gắn bó với gã Jack.

Ngày hôm sau, tự gã quết định gánh lấy trách nhiệm. Sáng sớm thức dậy, gã hỏi số điện thoại bác sĩ riêng của nàng. Gã báo cho người y tá tình hình sức khỏe của nàng đêm qua, yêu cầu được đưa Amanda Kingston đến khám theo giờ hẹn sáng hôm nay.

“Thế ông là?” Cô y ta muốn hỏi cho rõ. Một nhân viên mới được bổ sung, không biết Amada là ai.

“Tôi là Watson,” gã nói, rồi lấy giấy ghi lại giờ khám.

“Thế ông là chồng của bà Kingston?”

“Dạ không... Tôi là bạn của bà ấy. Tôi sẽ đưa bà ấy đến.”

“Dạ vâng, thưa ông Watson. Ông nhớ đến vào lúc mười một giờ.” Nơi đến khám vùng Beverly Hills, gã mang trà đến và báo cho nàng biết chỗ, còn gã thích đi bộ một vòng quanh bãi biển. Sáng hôm đó, nàng thấy khỏe khoắn hơn lúc còn ở trên giường. Gã đoán không sai, nàng không thật khỏe như đã tưởng. Gã không trách gì chuyện đó. Hai người còn phải chờ để biết thêm nữa khi đến gặp bác sĩ.

Đang dạo chơi trên bãi biển, tâm trí gã nghĩ đủ thứ chuyện, gã bỗng bước vội như muốn dứt bỏ mọi ý tưởng ghê gớm vừa đến. Mọi việc đều có thể xảy ra... Hay là nàng đang bị khối u ở não... ung thư xương... cái gì đó đang lớn dần, bung ra như một chứng di căn mà cả hai đều mù tịt. Gã chỉ hình dung ra được tình huống tệ hại lúc dừng chân ngồi phệt xuống, gã thấy mình đang muốn bật khóc. Việc này cứ thế lặp lại hoài. Gã đã gặp được một người đàn bà trong vô số người yêu của gã, rồi bỗng đâu tai họa ập đến cho

https://thuviensach.vn

nàng. Gã khiếp sự vì nếu nàng chết mất, rồi nàng sẽ lặp lại số phận của Dori, nghĩ đến đó gã thấy nghẹn cổ, mất nàng gã làm sao chịu cho thấu. Gã cúi gầm, mặt úp xuống đầu gối.

Sợ hãi như trẻ con, gã không thể nhìn nàng đang mong chờ được an ủi. Gã lo sợ gây cho nàng tâm trạng hốt hoảng và hơn tất cả mọi thứ, gã e sợ để vuột mất nàng.

Gã bỏ đi mất cả giờ đồng hồ, lúc trở về nàng đã ăn mặc chỉnh tề đang chờ, sắc mặt thấy tươi tắn hơn mấy bữa trước, thế mà gã vẫn thấy chưa yên tâm. Gã còn phải chờ ý kiến bác sĩ chuẩn đoán để biết chắc tình hình sức khỏe của nàng không thuộc dạng ác tính hoặc trầm trọng. Gã thật sự khổ tâm. Bề ngoài gã vẫn cười nói vui vẻ với nàng, với tay khoác chiếc áo jacket, liếc xem đồng hồ. Gã phải đi ngay, sợ bị kẹt xe.

“Mọi việc ổn định cả chứ?” gã hỏi thăm vội vã. Giã không hiểu chuyện gì xảy ra, tuồng như mình đang đưa cổ vào máy chém, chắc hẳn đời mình chỉ có một lần này thôi, gã không dám nghĩ đến chuyện quay lại chỗ đó một lần nữa với tâm trạng không bình thường như thế. Gã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đón chờ tình huống xấu nhất, cũng vì lẽ gã đã yêu nàng.

“Cưng ơi,” nàng nói thật nhỏ nhẹ lúc rời khỏi phòng khám. Nàng nhìn gã, ruột gan gã như đứt ra từng khúc. “Em đã khỏe. Em biết chắc thế. Ở phòng khám, họ cho hay em có thể bị u xơ. Em cảm thấy hiện tượng này lâu năm lắm, từ lúc bọn trẻ hãy còn nhỏ, nhưng vẫn chịu được. Uống mấy viên thuốc lại thấy khỏe ngay, y như là thuốc tiên.”

“Lẽ ra ta phải đến khám từ mấy tuần trước kia,” gã trách móc nàng, hai người ra về đến nơi chiếc xe Ferrari đang đậu.

“Lúc đó em bận nhiều việc quá,” nàng nói nghiêm túc, bước vào xe ngồi bên cạnh gã. Nàng thích được gã lái xe đưa đi, thế mà sao sáng hôm nay ra

https://thuviensach.vn

phố, gã phóng xe nhanh cua gắt quá khiến nàng muốn lợm giọng, nàng không dám nói ra. Nói ra, gã nghe được càng phóng dữ hơn nữa.

Phòng khám của bác sĩ tư ở tại số 435 đường North Bedford lúc nào cũng chật ních. Gã Jack liếc nhìn qua mấy tờ báo, nàng ngồi đợi, đôi mắt nhắm nghiền. Gã vẫn theo dõi nàng, thấy ghét cái vẻ xanh xao, bất ổn trên gương mặt nàng. Gã hiểu nàng không có đau đớn gì lắm, gã có hỏi qua một lần vẫn cứ nói còn mệt. Lần này nàng không thể viện cớ do bị lây cảm cúm mấy đứa nhỏ con của Louise từ hồi tháng trước. Thật đúng chuyện kinh dị.

Có tiếng cô y tá gọi tên nàng, gã Jack nhìn theo cô, mỉm cười chào hỏi động viên lúc cô nhìn ngang qua chỗ gã đang ngồi. Cô cũng ra vẻ lo lắng, tất cả đều giữ vẻ tự nhiên kiềm chế. Nhưng chẳng có ai thật tình cả.

Amanda cũng phải thú thực là đến gặp được bác sĩ thấy mình khuây khỏa, vơi bớt nỗi đau. Đó là một vị lương y tử tế, đôn hậu, hai mươi năm là bác sĩ tư điều trị cho nàng. Ông ta cũng điều trị cho Matt, ông ta hỏi thăm nàng có cô đơn lắm không. Muốn kể về chuyện gã Jack cho ông ta nghe, nàng thấy ngượng ngùng, khi định nói, dù lúc này gã đang ngồi ở phòng đợi, rộng thênh thang, rồi nàng chỉ gật đầu khai rõ bệnh trạng của mình. Trước tiên là một cơn cúm hồi tháng trước rồi đến một cơn buồn nôn đột xuất, không uống được cà phê hoặc ăn sô cô la, nàng chắc là do bị u xơ gì đó.

Ông ta hỏi nàng đã đi khám bác sĩ phụ khoa, đã chụp hình vú và xét nghiệm ung thư tử cung chưa, nàng trả lời chưa. Có thể có hai nguyên nhân, một là do Matt mất đi một cách đột ngột, kế đến là từ đó nàng chẳng hề quan tâm đến sức khỏe của mình.

“Bà phải lo chuyện đó, nhớ cho rõ.” Ông ta lớn tiếng. “Ở tuổi của bà phải đi khám đều mỗi năm.” Nàng hứa hẹn sẽ chú ý việc đó ngay, ông ta lại hỏi nàng có thấy dấu hiệu mãn kinh chưa, nàng mới chỉ thấy có dấu hiệu mwois đây thôi. Ông ta gật đầu. Ở tuổi năm mươi mốt của nàng chẳng có gì lạ đối với ông ta. “Bà có thấy cơn bốc hỏa?”

https://thuviensach.vn

“Chưa thấy. Tôi chỉ mệt xoàng, vì thấy kinh không đều.” Nàng có bạn bè cũng than mệt hoài, với nàng thì hồi nào đến giờ chưa thấy gì. Mới đây thôi, nàng thường thấy mệt. Ban đầu nàng tưởng đó là dấu hiệu mối tình già mới gắn bó. Nhưng rồi mấy tuần qua, nàng lại không nghĩ như thế. Nàng không hề muốn làm cho ai chú ý.

Ông ta có hỏi nàng nhiều chuyện khác nữa, cuối cùng ông ta cũng phải nghe theo ý nàng. Có thể đó là dấu hiệu thời kỳ đầu mãn kinh, cũng có thể bị u xơ.

“Tôi sẽ đưa bà đến bệnh viện xin siêu âm,” ông ta nói rõ cho nàng nghe. “Để xem nó như thế nào, ta có thể biết chính xác, khi chưa xác định, ta chớ có mà nôn nóng. Ngày mai tôi muốn bà phải đến khám bác sĩ phụ khoa. Ông ta sẽ chọn cách trị liệu hormon, bà về sẽ khá lại ngay. Bà nên trình bày rõ với bác sĩ.” Nàng lắng nghe và nhất trí, ông ta đưa cho nàng một phiếu ghi dặn dò nàng đến chỗ Cedors Sinai. Ông ta còn nói rõ là ở đấy sẽ phát cho nàng phiếu kết quả của bác sĩ X-quang, hoặc sẽ gọi điện báo cho hay sau nếu phát hiện có u xơ. “Bà thấy khỏe chưa?” ông ta mỉm cười nhìn nàng rồi đứng dậy, đưa nàng ra đến cửa phòng khám. Ngay lập tức, nàng đi tìm gã Jack đang trầm ngâm đứng chờ, gặp lại nàng, gã cười tươi ngay. Trông gã như đứa trẻ đi lạc gặp lại mẹ. Nàng ở trong đó lâu gần cả một giờ đồng hồ.

“Bác sĩ đã cho em biết như thế nào?”

“Giống như em đã suy nghĩ, một chút... Ờ... Có gì là lạ trong người... có thể như một cái u xơ. Em muốn đi siêu âm ngay. Anh có muốn dừng xe lại trước cửa hiệu cho tiện đường? Em ngại làm mất thì giờ anh suốt cả ngày lo chuyện vớ vẩn.” Gã cứ theo nàng tới cùng.

“Anh đi cùng với em.” Gã nói nhất quyết, rồi thấy an tâm, chắc chẳng có gì tệ lắm đâu.

https://thuviensach.vn

“Bác sĩ đã cho em hay có chuyện gì phải lo không?” ra đến chỗ đậu xe gã mới hỏi, nàng chỉ lắc đầu, vẻ mặt hơi buồn.

“Ông nói em cần tiêm hormone. Thế cũng mệt đấy. Em cảm thấy mình như bà ngoại.”

“Này, cưng ơi... không sao đâu... em còn xuân mà.” Gã vẫn tìm cách trấn an, nàng gượng cười bắc vào hàng ghế sau chiếc xe Ferrari, gã rú ga thẳng hướng North Bedford ra đến khu Cedors Sinai.

Đến bệnh viện, gã cũng lại ngồi chờ đợi hàng giờ, rồi cũng đến phiên nàng, gã lại muốn cùng đi theo. Gã chẳng thích cái không khí ở bệnh viện, gã lại càng khó chịu phải để nàng ăn uống thiếu sự quan tâm chăm sóc. Một chuyên viên tại chỗ cho hay là kết quả sức khỏe nàng không có gì đáng ngại. Họ sẽ quấn gel quanh vùng bụng, đặt thêm cuộn băng truyền sau đó sẽ chiếu ra trên màn hình cho thấy nếu bên trong cơ thể có dấu hiệu khối u nang hoặc một dạng ung thư. Công việc chỉ có thế thôi. Gã cứ đeo sát theo nàng.

Nàng bước vô phòng thay đồ, được mặc một bộ đồ trắng, mang giày, trông kỳ quái, gã cười nhìn theo nàng đang nằm xuống. Họ mang đến cho gã chiếc ghế đầu ngồi phía sau, từ đây gã vẫn nhìn thấy chi tiết qua màn hình, và rồi gã nhìn thấy hình ảnh hiện ra giống như ảnh của sơ đồ thời tiết vùng Atlanta.

Họ thoa gel ở vùng bụng, chuyên viên phụ trách trải miếng băng truyền ra đặt quanh vùng bụng hình dạng như ống micro ấn nhẹ xuống. Một cảm giác mát lạnh, toàn bộ vật dụng đó khiến nàng hơi khó chịu. Cả hai người nhận thấy ông chuyên viên cau mày nhìn chăm chú quanh vùng bụng. Cái băng truyền đè trên bụng khiến Amanda hơi khó chịu vì phải nhúc nhích qua lại. Chuyên viên cho hay sẽ quay lại nhờ thêm một người nữa chuẩn đoán.

https://thuviensach.vn

Thêm một chuyên viên trẻ đến, tự giới thiệu với hai người, ông ta nhìn chăm chú vào màn hình siêu âm.

“Có việc gì không ổn?” Amanda hỏi, cố giữ vẻ thản nhiên. Nàng có cảm giác hoảng sợ. Cả hai người đều có vẻ bối rối, chuyên viên phòng khám đưa ra ý kiến giải thích thoải mái tự nhiên.

“Không thấy có dấu hiệu gì. Chúng tôi cần nắm vững các dấu hiệu qua màn hình. Bốn mắt vẫn chính xác hơn chỉ có hai mắt chúng tôi đã nhìn thấy rõ rệt tất cả. Thưa bà Kingston, bà thấy có kinh lần cuối lúc nào?”

“Cách nay hai tháng,” nàng trả lời giọng nghẹn ngào. Nàng biết rõ có chuyện không bình thường trong buồng trứng... hoặc chỗ tử cung... Sao chẳng thấy gì khác mọi ngày... đúng là ung thư rồi... Nàng không dám nhìn gã nói riêng với chuyên viên, ông ta có vẻ nghe theo.

“Cũng có lý đấy,” ông ta nói xong điều chỉnh màn hình siêu âm nhìn cho rõ hơn lần nữa, ông ấn nút, một hình hoa thị trắng hiện ra mấp máy bên trên một vật khác. “Đúng đây rồi.” Ông chỉ về phía hình hoa thị nhìn hai người mỉm cười: “Ông bà đã thấy gì chưa?” Nàng gật đầu, gã Jack thì trố mắt nhìn chẳng thấy gì.

“Đúng là cái chúng ta đang đi tìm. Thưa ông bà Kingston, ông bà có biết đó là cái gì không?” Với cả hai người đã luống tuổi, đã có gia đình, họ lại gặp nhau để tìm kiếm gì nữa đây?

“Một khối u?” giọng của nàng nghe khàn đục, gã Jack khiếp sợ nhắm nghiền mắt.

“Một đứa bé. Chắc khoảng hai tháng. Để xem, quý bà hãy ở nán lại chờ trong chốc lát, để tôi nhờ máy điện toán tính đúng ngày tháng.”

https://thuviensach.vn

“Cái ấy là của tôi?” Nàng ngồi bật dậy gõ vào băng chuyền đặt trên bùng. “Tôi mắc cái gì ấy?” Nàng ngoái lại tìm gã Jack, nghe có tiếng động ở phía sau, kịp lúc quay lại nhìn thấy gã trượt ngã từ trên ghế ngồi phệt dưới sàn. Gã lặng người. “Ôi, lạy Chúa... Có ai cứu giúp ông ấy không?” Nàng cứ để nguyên cái mông trần trụi, bật tung tấm áo choàng cúi xuống nhìn theo gã, gã rên ấm ớ, tay xoa đầu, chuyên viên phòng khám bấm chuông báo động, tổ y tế chạy ra. Gã đã tỉnh lại, Amanda sờ thấy chỗ bị sưng sau ót gã lúc nàng quỳ xuống bên cạnh gã. “Lạy Chúa. Em có lỗi thật... Anh có sao không?” Chuyên viên phòng khám cho tổ y tế lui ra, các kỹ thuật viên lo tìm nước đá, gã chậm rãi ngồi lại được.

“Anh chẳng sao cả. Anh vừa có ý định tự tử, chỉ có thế. Sao em lại ngăn cản?”

“Tôi cho đây là một chuyện đột xuất đối với ông bà,” chuyên viên phòng khám nở nụ cười tử tế. “Chuyện này đôi khi vẫn thường gặp ở những cặp vợ chồng hiếm muộn.”

“Hiếm muộn.” Amanda quay lại nhìn ông ta. “Tôi nghĩ màn kịch đến đây là hết.”

“Bà có biết mình đang qua thời kỳ mãn kinh hay chưa?” ông hỏi, nàng vừa gật đầu vừa giúp đưa gã Jack nằm xuống bàn. Gã nằm đó, nàng đắp túi nước đá do nhân viên kỹ thuật mang đến.

“Ông có thể cho đây là trường hợp bị chấn thương đầu?” nàng lo ngại, bác sĩ soi đèn xem mắt gã, không sao cả.

“Cũng may cho em, anh không bị đau tim.” Gã nhìn Amanda nói. “Sao lại có chuyện này?” Cả hai đều hiểu rõ mọi việc. Chàng và nàng không còn sử dụng bao cao su từ hồi tháng Giêng sau khi gã thử xong AIDS. Nàng biết chắc mình không thể mang thai. Làm sao lại có chuyện này được, không

https://thuviensach.vn

bao giờ? “Anh không tin chuyện đó,” gã kêu lên, mắt nhắm nghiền. Gã nhức đầu không hiểu tại sao.

“Em cũng chẳng hiểu nữa,” Amanda nói khẽ, mắt cứ dán vào hình ảnh lạnh lùng hiện ra trên màn hình, đó là con của mình. Và con chữ “ngày 3 tháng Mười” hiện ra trên màn hình, tất cả đã nhìn thấy rõ.

“Đó là ngày tháng được tính xong,” chuyên viên phòng khám vui mừng cho hay, gã Jack hăm hở muốn giết chết ông chuyên viên này cho rồi. “Chúng tôi sẽ thông báo đến bác sĩ của quý bà. Xin có lời chúc mừng.” Nói xong, ông ta sang phòng kế bên chăm sóc người khác, kỹ thuật viên trao cho hai người hình ảnh ghi lại trong máy vừa in ra tức thì.

“Đây là hình ảnh ban đầu cháu bé của ông bà.” Cô nhìn hai người và mỉm cười, kế đến cho máy làm ca kế tiếp. Hai người cần chỗ nghỉ, gã Jack đã choàng dậy được, nhìn sang Amanda.

“Anh không thể ngờ được,” giọng gã nghe khàn đục. Trông gã hốc hác lắm, tệ hơn nàng. Chợt nàng hiểu rõ ra là mình không mắc ung thư, u xơ gì cả, mà đó chính là hình ảnh đứa bé.

“Em cũng không ngờ nốt,” nàng liếc nhìn gã bối rối hơn. “Chờ em mặc quần áo.” Thoáng một cái nàng quay trở ra, hai người chậm rãi bước ra khỏi phòng khám, tay còn xách túi đá. Trong gã Jack như người bệnh. Cả hai lặng lẽ bước ra xe, gã dừng lại chăm chăm nhìn nàng. Gã cảm thấy dường như cuộc đời đang lướt qua trước mắt. Xưa kia gã đã từng chứng kiến cảnh ngộ tương tự, nhưng bây giờ lại khác, hồi ấy không phải cưu mang thêm một người đàn bà và cũng không phải đến nỗi ngỡ ngàng bàng hoàng như thế này. Ở tuổi tam thập, ta biết lúc nào phải đương đầu với khó khăn. Còn lúc ta đã quá ngũ tuần thì sao? ÔI, lại Chúa tôi. “Mình không ngờ đang mang thai.” Nàng vẫn giữ chặt lấy tấm phiếu ghi hình, gã nhìn theo.

“Thôi ném phứt nó đi cho rồi. Nó ám ảnh tôi.” Cái vật nhỏ xíu đang mấp

https://thuviensach.vn

máy đó là trái tim đứa bé và bác sĩ cho hay cái thai nhi vẫn khỏe mạnh. Ngồi bên trong xe, nàng giữ chặt lấy những hình ảnh đó. "Ta nên đi vòng quanh đâu đó nói chuyện một hồi được không anh? Hay là về nhà, rang mà nhận lấy nó về phần mình?" Gã hiểu giờ đây nàng phải trải qua một bước ngoặt quyết định, gã thấy thương xót cho nàng. Đó là nỗi sợ giáng xuống cả hai cuộc đời. Biết đâu rồi hoàn cảnh đẩy đưa gắn bó keo sơn, như đã có lúc gã từng nghĩ như thế.

Thế rồi gã quyết định. "Hôm nay anh có đến cửa hiệu không?" "Có lẽ phải đi. Nếu em cần có chuyện bàn sẽ gọi Gladdie. Em cần đi khám bác sĩ ngay." Nàng nghe theo, gã quay số gọi Gladdie ngay trên xe.

"Em không biết nói sao đây," Amanda nói khẽ, nhìn theo gã. Khiếp thật, nàng không thể nghĩ ra được đâu là đầu dây mối nhợ.

"Lỗi tại tôi," gã rầu rĩ nói, "lẽ ra mình phải đề phòng thì hơn... Vừa mừng rỡ ra khỏi được cảnh khốn nạn vài năm, những tưởng là thoát nợ... ai dè còn ngốc nghếch hơn."

"Em không thể nào ngờ có chuyện đó," nàng vẫn còn bị chấn động.

"Đúng thật, tuổi ngũ tuần mà có con mọn," gã nhìn nàng mỉm cười, nhô người tới trước ôm hôn nàng. "Anh yêu em. Anh thấy vừa lòng là em được bình yên vô sự, không có gì đáng tiếc xảy ra." Thế rồi gã như được trút bỏ mọi lo âu, nhưng vẫn xót thương cho nàng. "Thật rat a có thể sắp xếp ổn thỏa," gã tự an ủi với nàng lúc xe dừng tại chốt đèn giao thông, nàng liếc nhìn sang gã vẻ bối rồi.

"Anh tính nghĩ như thế nào?" nàng hỏi nhỏ nhẹ, giọng trầm xuống.

"Thế đấy, ở tuổi của em không nên đẻ con nữa. Kể cũng buồn cười. Mà thật ra hai ta chẳng muốn thêm đứa nào nữa. Nếu có một đứa nữa, ta sẽ tính sao đây?"

https://thuviensach.vn

“Còn thiên hạ thì thế nào.”

“Thiên hạ có người còn ít hơn ta đến hai mươi tuổi, họ lấy nhau.” Nói xong gã nhìn mắt nàng rồi tránh sang một bên. “Em đã nói là định giữ cái thai lại?” Nàng không trả lời, ánh mắt nàng nhìn khiến gã khiếp sợ. “Em có điên không. Anh đã sáu mươi, còn em năm mươi mốt. Hai ta chẳng hề lấy nhau, bọn trẻ nhà em lại không ưa chuyện đó. Em sẽ nghĩ như thế nào khi người ta hay được chuyện này?” Gã không tin chuyện đó. Và cũng chưa bao giờ gã nghĩ đến là nàng muốn có một đứa con.

“Đây là chuyện của ta, không phải chuyện thiên hạ... rồi còn đứa con, này Jack, có phải anh tính đến chuyện bảo em phải hủy cái thai này?” Nỗi buồn sâu trong mắt nàng.

“Khốn kiếp,” gã cao giọng nói cho nàng nghe, đó cũng là lần đầu tiên từ lúc họ biết nhau. “Anh yêu cầu em phải nghĩ cho kỹ. Lạy chúa tôi, em không thể tính đến chuyện giữ cái thai này.”

“Em sẽ không hủy cái thai.” Đến lúc này nàng cũng chưa dám nghĩ đến chuyện đó, bỗng chốc nàng nhận ra được, không còn nghi ngờ gì nữa, nàng không dám phá thai.

“Đó không phải là cái thai. Nó chỉ là một điểm nhỏ. Trên màn hình, dấu hiệu đó chẳng có nghĩa gì cả. Đó là điều tổn thương cho lương tâm của ta, cuộc sống của ta, em hiểu ra điều đó chứ? Ta không thể để như thế được.” Gã nói to trước mặt nàng, nàng chỉ chăm chăm nhìn theo gã không nói một câu. “Em không thể làm điều đó được. Sẽ không bao giờ, anh chớ có áp lực với em.”

“Anh đã từng trải, anh cũng không mong có con ở tuổi này. Anh muốn phá thai.” Gã muốn kéo giật nàng, nhưng không xúc phạm đến ngay thân thể nàng được, cho dù đang lúc tức giận.

https://thuviensach.vn

“Em chẳng muốn phải làm gì cả, Jack. Em chẳng phải là một con đàn bà xấu xa thúc ép, gạt gẫm anh đi đến hôn nhân. Tất cả đều không phải thế đâu. Em không muốn để mình bị ép buộc phải làm một điều không thể tin được, cũng vì anh quá nhu nhược khi phải đối đầu với một chuyện nhỏ nhặt như thế. Em đang có thai và cái thai này là của chúng ta.”

“Và em chỉ là một kẻ điên. Đó là những hạt hormone. Ôi lạy Chúa, tôi không thể tin được,” gã vừa nói xong gài số xe phóng thẳng về hướng Bel Air đến nhà nàng. “Này Amanda,” gã vừa nói, quay sang phía nàng cho xe phóng nhanh về phố Rodeo, “em cứ làm theo ý mình, nên nhớ anh không mang nặng đẻ đau. Anh không thức đêm lo cho con bú, ù tai, không phải ông bầu đỡ đầu cho trẻ con. Anh cũng không phải là thằng ngốc chờ đến ngày con mình tốt nghiệp đại học khi mình chín mươi tuổi.”

“Chỉ tám mươi thôi. Tám mươi hai thì đúng hơn. Rồi còn gì nữa, anh chỉ là kẻ hèn nhát.” Nàng nói xong, òa ra khóc. Gã tự kiềm chế, giải thích cho nàng nghe.

“Này cưng ạ... Anh hiểu em đang nghĩ gì. Một cơn chấn động. Ban đầu cứ ngỡ có chuyện rắc rối, hóa ra là em có thai. Em hiểu chưa hết chuyện. Chuyện phá thai là không nên. Anh hiểu rõ. Em nên tính chuyện về phần mình, chớ nghĩ đến anh. Em muốn quay lại từ đầu. Sáu mươi tuổi còn đi chung xe hay sao?”

“Em vẫn còn lái xe được. Anh biết là me còn có thể sử dụng bằng lái chín năm nữa, nếu còn sức khỏe. Nhưng không, em không muốn như thế, em không phải kẻ ngốc nghếch. Đó không phải là sự lựa chọn của anh, của em, sự việc đó do Chúa sắp đặt. Đó là quà tặng huyễn hoặc mà Chúa đã ban cho. Ta không có quyền quẳng nó đi...”

Nàng lại khóc, nhìn theo gã, cố đến gần bên gã. Nàng không còn trông

https://thuviensach.vn

mong gì nữa, chỉ biết cúi đầu rồi khóc nữa, “Jack, em không thể làm điều đó được.”

“Em có bao giờ cho anh hay là em có tín ngưỡng.” Gã buồn bã nói, trong nỗi hối tiếc phải chống lại ý nàng và thương xót cho nàng. Nàng không nên đối xử với gã như thế. Ngay cả Dori cũng chưa hề. “Em đã suy nghĩ kỹ về điều đó,” giọng nàng nhỏ nhẹ, khi về đến cổng nhà nàng, gã nhìn theo nàng.

“Anh cũng nghĩ thế, cưng ạ. Và không có một điều bí mật nào nói ra có thể thay đổi suy nghĩ của anh. Anh không can dự vào chuyện đó. Anh không muốn biết chuyện đó. Nếu em phá thai anh sẽ đến nơi đó vì em. Anh sẽ giúp em, cùng đau khổ với em. Tình yêu của anh dành cho em mãi mãi. Nhưng em nhớ là không thể buộc anh phải nhận một đứa con ở tuổi này.” Gã nói như đinh đóng cột.

“Người đàn ông cỡ tuổi anh đều thế cả. Nhất là ở vùng L.A này. Phân nửa những người làm cha, em được biết tại phòng khám phụ khoa có vợ ở độ tuổi ba mươi,” nàng nhìn gã, gã nhăn mặt, “đều già hơn anh.”

“Tất cả họ là ông lão cả rồi. Anh biết rõ cả. Anh không trong hoàn cảnh đó, Amanda, nếu em lỡ có con.”

“Thế thì giã từ,” nàng nói xong nhìn gã, bỗng dưng thấy căm ghét. “Anh muốn gì thì cứ việc, đó là quyền anh, còn đó là chuyện của tôi, thân xác tôi, con của tôi. Anh chẳng dính dáng gì, Jack Watson, anh chỉ là kẻ vô tích sự. Cứ quay về với những con mụ ngu xuẩn, làm cho bọn đó mang thai. Thế mới xứng cho anh.” Đúng lúc nàng bước xuống xe, đóng sầm cửa làm rung mọi thứ trong xe. Nàng chẳng hề ngoái nhìn, đi nhanh vào nhà mở cửa, biến mất dạng bên trong.

Năm giây đồng hồ trôi qua, nàng nghe tiếng xe Ferrari rú ga vọt mất, nàng ngồi ở gian nhà trước, sụt sùi khóc. Nàng đã mất luôn gã, mất hết cả... nhưng nàng không chịu thua. Nàng không còn cách lựa chọn nào khác. Vì

https://thuviensach.vn

nàng đã có con. Thế thì nhân danh Chúa trên cao, nàng sẽ ăn nói sao với bọn trẻ?

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG CHÍN

Ba ngày trôi qua là cả một cơn ác mộng cho cả hai. Lần đầu tiên từ mấy năm qua, gã quát tháo Gladdie. Cô không hiểu chuyện gì xảy ra, dù gì thì đây cũng là chuyện hệ trọng. Còn việc Amada không gọi điện cũng đáng quan tâm. Gã chẳng màng trả lời điện thoại trừ Julie và Paul gọi đến. Gã không muốn nói chuyện với ai cả.

Còn Amada thì tự giam mình trong nhà như lúc còn để tang. Louise dắt con đến thăm, nàng không cho vào nhà. Nàng cho hay đang bị cảm cúm, nàng đau ốm thật. Trông thiểu não.

“Mẹ có đau ốm gì không?” đó là câu hỏi Louise gọi cho Jan xem có biết chuyện gì của mẹ không. Jan chỉ biết là bố chồng cũng không nói gì với Paul cả. “Có lẽ hai người đã cắt đứt, chỉ vì tình. Ôi lạy Chúa, có đúng thế không nữa?”

“Ô này, Lou,” Jan có ý quở trách chị. Louise lấy làm ngạc nhiên.

“Sao kia, có nghe theo họ à?”

“Không phải thế, chị nên hiểu, đó là chuyện người lớn, cha mình không còn nữa. Hai ông bà muốn làm gì thì mặc, miễn sao cho khéo.”

“Thôi đừng nói chuyện đó. Chuyện xấu xa đó mà.” Louise thẳng thắn nói. “Dù có gì xảy ra với chuyện người lớn từ lúc cha mình mất đi, với chuyện mẹ tự quyết cho đời mình, rồi cả những chuyện đó nữa thì sao? Phận con cái mình không can dự vào chuyện đó được, dù có bất đồng cũng không nên có ý kiến. Điều gì khiến ta phải chịu miệng tiếng?”

https://thuviensach.vn

“Khốn kiếp, này Jan, em tìm gì ở đó? Tìm thần tượng? Đó là mẹ của em. Mẹ ăn ở nhếch nhác thật. Mẹ có tình nhân.”

“Mẹ vẫn sống độc thân, ngoài năm mươi rồi còn gì. Mẹ có quyền tự quyết đời mình. Ta đối xử với mẹ thật không phải mỗi khi không nghe mẹ nói chuyện.”

“Thật ra chị không hề nghĩ như thế. Chị chỉ mong lão ta để mẹ yên.”

“Mẹ bỏ ông ấy thì đúng hơn.”

“Cũng y như thiên hạ thôi.”

Ngày lễ trôi qua, Amada chẳng nói gì với ai, cũng không có ai gặp mặt. Hai đứa con gái bối rối, đâu biết nàng ngồi khóc suốt ngày, vì xót xa, vì đã để mất gã Jack, rồi cái giọt máu kia. Nàng ngờ rằng cuộc đời đến đó là hết. Rồi cũng lúc này có một ý tưởng mới chiếm cả tâm hồn nàng, tưởng chừng nàng đang sống lại một cuộc đời mới. Nhưng rồi cuộc sống mới không có Jack thì đâu nghĩa lý gì. Từ hôm đó đến nay nàng chưa gặp lại gã, gã cũng chẳng thèm gọi điện.

Tại cửa hàng, gã la toáng trước một nhân viên đi ngang qua, tất cả phải làm việc đến nửa đêm. Về đến nhà, gã ngồi thừ người trên ghế, nhìn vào cõi xa xăm, cố quên nàng, vì sao nàng phản bội gã... Làm sao gã tin được chuyện đó? Nàng đối xử với gã thế nào? Đó không phải lỗi tại nàng, vì nàng đang có thai, hoàn toàn không, đúng ra nàng không thể chối bỏ được nên gã cho đó là sự phản bội tất nhiên, thế rồi, gã hiểu là mình giận nàng đến mức nào, chợt nhớ lại những điều nàng từng nói với gã, từng bộc lộ cho gã thấy... hoặc cả những lúc gã làm tình với nàng, những lúc thức giấc sáng sớm, gã lại thấy thương nhớ nàng quá đỗi, nhớ đến mức muốn tự sát. Thế rồi gã quyết không thèm gọi nàng.

https://thuviensach.vn

Và những gì gã nghĩ ra được, mơ tưởng hoặc viết ra được, thèm muốn được đó chính là nàng Amada. Nàng đang làm cho gã điên tiết. Gã đi dạo trên bãi biển Malibu suốt mấy tiếng đồng hồ sáng chủ nhật. Gã bơi lội, chạy bộ, ngồi lại ngắm nhìn biển, nghĩ đến nàng, chịu không nổi. Phải gọi cho nàng ngay.

Gã tự phấn đấu kiềm chế cả buổi trưa hôm đó, tám giờ tối, gã gọi cho nàng. Chẳng biết nên nói sao đây. Gã những mong được nghe giọng nàng. Dù chỉ một phút gã cũng không đến gặp nàng. Không có lý do. Gã chẳng dại gì lao vào cái chuyện rồ dại nàng giăng ra trước mắt.

Khi gã gọi đến, nàng không màng đến chuyện nhấc máy. Nàng đâu ngờ gã vẫn gọi liên tục đến sáng hôm sau, kiểm tra máy mới hay. Có bao giờ nàng bận tâm đến chuyện kiểm tra. Mấy bữa đầu, nàng kiểm tra từng giờ. Cuối tuần nàng bỏ quên. Hôm nay là ngày thứ tám. Cuối cùng gã đi tìm nàng. Nàng không ngờ. có lúc nàng nghĩ gã không còn vương vấn gì nữa. Nàng nhấc máy nghe, giọng gã mệt mỏi, bức xúc. Gã chỉ hỏi thăm nàng có bình yên không, gã gác máy. Nàng xóa dòng nhắn tin và đi ngủ. Nàng đang thèm ngủ. Mệt lắm. Nàng hồi tưởng lại lúc có thai mấy lần trước, lần này không ổn. Chỉ thêm mệt thôi. Nàng tự hỏi phải chăng vì tuổi tác hay là đúng thật gã Jack bỏ rơi nàng. Dù sao, nàng cần phải ngủ đủ tám tiếng một ngày.

Nàng không trả lời cho gã, chờ đến thứ ba, gã không hiểu nàng đã được tin chưa. Có lẽ máy nhà nàng bị hỏng. Lần này gã gọi cho nàng từ chỗ cửa hiệu lúc đang có cuộc họp. Gã cũng nói những lời như lần vừa qua. Đến khuya nàng mới nhấc máy nghe, thắc mắc vì sao gã gọi đến. Tại sao quấy rầy nàng? Gã tự khẳng định mình? Nàng không muốn gặp lại gã nữa, cũng không trao đổi gì cả. Nàng khóc lúc nhấc máy nghe, trở vào giường nằm ăn cả bát kem. Đó là thức ăn của nàng lúc này.

Chỉ có hai đứa con gái liên lạc được với nàng, trên máy. Nàng không muốn con ghé nhà, nên đành phải gọi cho bọn trẻ hay tin. Nàng cho hay đang bị

https://thuviensach.vn

nhiễm khuẩn phải uống kháng sinh, khi nào khỏi sẽ đến thăm con. Bọn trẻ không tin chuyện đó là thật.

“Mẹ nói dóc,” Louise báo cho Jan hay tin đó hôm thứ ba. “Mẹ vẫn khỏe re. Chắc mẹ bị khủng hoảng tinh thần không chừng.”

“Sao lại để mẹ một mình thế được,” Jan nôn nóng. Buổi tối đó, cô nói lại với Paul có lẽ hai người đã cắt đắt. Anh cũng nghĩ thế. Cha mình ứng xử như một loài hoa Godrilla.

Trưa hôm đó, anh chợt gặp cha. Trông gã tóc tai bù xù không chải cả tuần rồi thì phải, bộ dạng như muốn giết người. “Anh nghĩ là bà bỏ ông đi rồi.”

“Ông bỏ bà thì đúng hơn,” Jan buồn rầu nói, “không biết có phải do lỗi bọn mình chăng,” cô cảm thấy có tội. “Mẹ em có điều gì không đúng, cha cũng không nên xử sự như tình hình hiện nay.”

Lúc người giúp việc đến, cô ta thấy Amada đang xem chương trình truyền hình mỗi sáng. Nàng đang say sưa xem chương trình phỏng vấn truyền hình kể lại cảnh mấy bà vợ la khóc vì mấy ông chồng đi ngủ nhà hàng xóm. Nàng vừa theo dõi chương trình vừa ăn kem.

“Tôi đang béo phì ra,” nàng chỉ cho cô giúp việc xem TV, rồi lại ăn thêm một bát kem nữa. “Có sao đâu?” cô kia đáp lại. Thật sự nàng trông càng ngày càng béo phì và những người lịch sự không ai nói tới chuyện đó với nàng nữa. Còn gã Jack, một tên vô lại. Gã đang quay về ấp ủ mấy cô đào trẻ. Tại cửa hàng gã còn gắt gỏng với Gladdie, khiến mọi người khổ sở vì gã.

“Thưa ông, ông hãy giúp tôi một việc,” Gladdie nói với gã sau hai tuần lễ căng thẳng vì lối cư xử kỳ quặc của gã. “Cuối cùng rồi ông có thể nói chuyện với bà? Hy vọng hai ông bà sẽ tìm được lối ra. Còn nếu không,

https://thuviensach.vn

chúng tôi sẽ khổ vì ông thôi. Cả cửa hiệu này sẽ là những người dự tuyển cho Prozac, vì ông. Hãy gọi điện đến cho bà ấy."

"Làm thế nào cô biết tôi không nói chuyện với bà ấy?" gã gượng hỏi, không hiểu được vì sao Gladdie biết hết mọi chuyện. "Cô nghĩ là tôi mắc bệnh tâm thần chăng?"

"Ông thử nhìn lại mình mấy ngày qua có gì khác lạ chăng? Hai tuần lễ mới cạo râu. Chỉ có trời biết ông hớt tóc từ bao giờ. Ba ngày ông mặc nguyên một bộ đồ cũ. Nhìn ông như một kẻ bụi đời. Hãy tin những điều tôi nói, người kinh doanh không thể để bề ngoài như thế được."

"Tôi xin lỗi. Tôi đang gặp chuyện lôi thôi." Gã nói với vẻ thiểu não. Trông còn khổ sở hơn lúc Dori chết đi. Nàng Amada vẫn còn đó, cách đây chỉ một đoạn đường, gã vẫn còn yêu thương nàng. Khổ sở thật. Còn gã cư xử như một con quái vật, nên nàng không thèm trả lời điện thoại... Gã gọi lần thứ tư. "Rồi, nàng không muốn nói chuyện với tôi," gã buồn rầu nói. Gladdie vỗ vỗ vai gã như một người mẹ an ủi con. "Cứ tin đi, bà sẽ gọi đến. Trông bà còn khổ sở hơn ông. Ông có cách gì tránh bà?" Cô nghĩ là do lỗi tại gã, hay là gã không nghĩ ra mình sai lầm.

"Cô không nên biết chuyện này," gã ngượng ngùng nói.

"Thật không nên," Gladdie nhận ra. "Thế sao ông không đến gặp bà?"

"Nàng không cho tôi vào nhà. Tại sao thế? Tôi bỏ rơi nàng lúc nàng cô đơn... tôi dọa dẫm nàng. Gladdie... tôi chỉ là một tên vô lại hoàn toàn."

"Bà đã yêu thương ông nhiệt tình. Đàn bà đều thế cả. Họ bao dung, rộng lượng ngay với những kẻ bỏ rơi họ. Mà quả thật, họ cũng yêu thương cả những kẻ đó. Ông hãy đến gặp bà."

"Không thể được." Trông gã như một đứa trẻ, Gladdie lắc đầu ra vẻ sốt

https://thuviensach.vn

ruột. “Tôi sẽ lái xe đưa ông đi. Ông nghe tôi đi.”

“Được, được rồi. Ngày mai tôi sẽ đi.”

“Đi ngay bây giờ.” Cô nói, “xếp sổ sách của ông lại. Ông không còn vui vẻ với ai nữa. Ở đây không có ai chịu nổi. Ông hãy tỏ thiện chí cho mọi người thất. Đến gặp bà ấy ngay, nếu không tôi sẽ có ý kiến.”

“Cô mới thật rắc rối làm sao.” Gã càu nhàu rồi đứng dậy. Bây giờ trông gã đỡ hơn. “Tôi mến cô,” gã nhìn cô trìu mến. “Cám ơn cô. Nếu nàng đóng sầm cửa hoặc không cho tôi vào nhà, mười phút sau tôi quay lại đây.”

“Tôi sẽ thắp nến,” cô nói, gã bước ra cửa nôn nóng đến nơi gặp nàng, kể hết những suy nghĩ, dẫu sao nàng phải gặp lại gã. Năm phút sau, gã lái chiếc Ferrari đến nơi. Gã nhấn chuông mãi không thấy nàng trả lời Không hiểu nàng có ở trong nhà hay không? Nhà xe khóa cửa, nên không trông thấy xe nàng. Gã đi vòng quanh, đến gõ cửa sổ buồng ngủ.

Nàng đang nằm trên giường xem chương trình Oprah, nghe thấy tiếng động. Tưởng đó là tiếng chân mèo, nàng lo lắng hốt hoảng. Chắc có kẻ trộm dò la trong nhà. Nàng định quay 911, rồi đi lại chỗ cửa sổ buồng tắm vén màn nhìn xem. Nàng rón rén qua buồng bên cạnh, tay giữ núm báo động an toàn, rồi nàng trông thấy gã. Trông gã dễ sợ, cứ gõ hoài cửa sổ.

Nàng mở cửa sổ buồng tắm, thò đầu ra ngoài. “Anh định làm gì ở đó?” Trông nàng cũng bệ rạc không kém gì gã. Tóc cũng bù xù biếng chải, bới ngược ra phía sau ót cột dây thun, cũng không phấn son. “Ngừng tay lại,” nàng lớn tiếng. “Anh sắp phá hư tấm cửa sổ đó.”

“Thế thì để anh vào nhà,” gã nói mỉm cười nhìn nàng. Gặp nàng thật may, nàng đang lắc đầu. Trông nàng mệt mỏi, khuôn mặt đầy đặn hơn. Phải nói là càng đẹp hơn.

https://thuviensach.vn

“Tôi không muốn gặp anh,” nàng nói, đóng sầm cửa sổ, gã đứng đợi ở dưới cửa sổ buồng tắm, hai người nhìn nhau qua khung cửa kính. Nàng không thể nghĩ được còn yêu gã, trông thấy gã nàng mừng biết mấy. Nàng tự trách mình về chuyện đó. “Về đi,” nàng chỉ nói thầm, ra dấu, gã dán mắt vào khung kính trông nét mặt dị hợm, nàng đành đứng nhìn gã cười.

“Thôi nào, Amanda, xin em đấy.” Gã van nài, nàng suy tính một lúc, rồi biến mất. Gã không nghĩ ra được cách gì, Một phút trôi qua, nàng lại vòng ra cửa sau, chân đất, còn mặc áo ngủ, nhìn thấy nàng, tim gã muốn vọt ra ngoài. “Vì anh yêu em, anh là thằng ngốc... Gladdie bảo anh như thế.” Gã cười ngây dại, nói cho nàng biết. “Cô ta bảo không ai chịu nổi anh. Anh thật là khó chịu. Vì sao em không trả lời trên máy?” Trông gã khổ sở, nàng chỉ nhún vai với tay mở tủ kem.

“Anh muốn ăn ít kem không?” nàng lơ đãng nói. Nàng chỉ nói đùa nhưng gã thấy vui vui. Nó gợi nhớ lúc gã với nàng cùng ăn kem trên giường. Hai người thích mùi cà phê. “Chỉ còn kem vani thôi.”

“Anh cảm động lắm. Hai tuần vừa qua, em ăn uống ra sao?” Gã lo lắng hỏi, nàng chỉ lắc đầu, bày ra hai bát kem vani. “Ăn như thế có hại cho thai.”

“Anh mà lo gì?” Nàng nhìn ngay mặt gã nói thẳng. “Anh đạo đức giả vừa thôi, phải thế không? Anh đã từng bảo tôi phải giết nó đi.” Nàng mang bát kem ra, hai người ngồi vào bàn dưới bếp. “Anh có muốn em giết nó đâu. Thật tình anh chỉ muốn giữ thanh danh của mình, còn cuộc sống của chúng ta nữa... vì em...” Gã buồn bã nói hết lời. “Anh là thằng ngốc, anh thật có lỗi, cưng ạ.” Gã gạt bát kem ra chỗ khác, ngồi đối diện ở đầu bàn, nhìn theo nàng. “Anh bị khủng hoảng, thật không ngờ.” Đấy cũng chỉ giả vờ thôi, luôn luôn là thế, nàng mỉm cười nhìn gã. “Em cũng nghĩ thế,” rồi cùng lúc nàng mất gã, được đứa con, không chờ không đợi mà lại đến. “Anh tha lỗi cho em, Jack.” Gã nhoài người tới trước nắm lấy tay nàng. “Em không có lỗi... hoàn toàn không...?”

https://thuviensach.vn

Gã nhận ra nàng đã hiểu lầm gã. Từ trước đến nay không hề có chuyện này, không đến nỗi phải lớn chuyện nàng đã có thai. Hai người không nói chuyện đó nữa. “Em thấy trong người ra sao?” “Thấy mập phì,” nàng cười, “tăng thêm năm pound vì ăn nhiều kem.”

“Không thấy mập chút nào.” Gương mặt nàng có làn da mịn, ánh mắt khác hơn trước. Gã nhớ lại hình ảnh người vợ cũ lúc có thai. Một nét mặt lạ lùng. “Em đẹp hơn.”

“Do khác kiểu tóc thôi,” nàng cười buồn. Bây giờ nhìn nàng, gã nhắc lại những ngày nhớ mong. Nàng không hiểu vì sao gã đến đây, rồi nàng tự nghĩ, mình nên chia tay, tránh xa khổ lụy. Ít ra đó cũng là một cách giải quyết dứt khoát. Rồi có lúc dù không muốn, gã cũng phải đến thăm con.

“Anh thấy ngại liệu em muốn đi ăn cơm tối với anh... ở nhà hàng 31 Flanvers hay Ben & Jerrry,” gã gượng hỏi nàng.

“Thế sao? Chuyện đến đâu rồi?”

“Vì anh nhớ em, hai tuần vừa rồi anh sống như kẻ điên rồ. Cũng may, mọi người không bỏ anh một mình.”

“Em đâu có nghĩa lý gì. Ngủ suốt cả ngày, chỉ ăn kem. Rồi xem chương trình truyền hình ban ngày.”

“Anh mong được đến nhà em.”

“Em cũng nghĩ như anh,” nàng nhỏ nhẹ, tránh không nhìn gã. Nhìn thấy nàng đau khổ thật, gã đứng dậy bước quanh bàn.

“Anh yêu em, Amanda... Anh muốn trở về nếu em thấy cần có anh. Anh cam kết không phải là kẻ rồ dại nữa. Anh sẽ chiều theo ý em. Em sẽ sinh

https://thuviensach.vn

con. Anh sẽ sắm giày cho nó. Anh mua kem cho em ăn. Anh không muốn mất em.” Nước mắt gã lưng tròng, nàng ngước nhìn gã, khó mà tin được những điều vừa nghe.

“Anh có thật tâm không?”

“Chuyện mua kem cho em ăn? Anh hứa chắc... Phải rồi anh nói thật. Anh không thể bỏ em một mình chịu trận. Anh nghĩ em rồ dại, nhưng mà anh yêu em, thương con anh, lạy Chúa phù hộ. Em chớ cười những lúc anh bối rối vì anh mắc chứng Alzheimer không kiểm soát được. Em kiếm giúp anh một hộ lý, khi nào anh cần.”

“Em giúp anh mọi việc anh yêu cầu,” nói xong, nàng đứng dậy, gã ghì chặt lấy nàng. “Em yêu anh nhiều lắm, em sẽ chết mất nếu không có anh.”

“Anh cũng thế,” gã nói, ôm chặt nàng hơn nữa. “Trời đất, Amanda, anh không muốn mất em.” Rồi gã ấp úng hỏi nàng có muốn hai người làm đám cưới.

“Anh khỏi phải lo chuyện đó,” anh vừa nói vừa lắc đầu chậm rãi bước qua phòng ngủ. “Em không ham đâu.”

“Không, bọn trẻ nó yêu cầu. Ta nên tính lại.”

“Em nghĩ mình sẽ có con gái.”

“Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Em chỉ khiến anh cuống cuồng. Ta làm đám cưới nhé?” Gã định sắp xếp ngay lúc có nàng ở đây, mặc kệ, nàng đã gây cho gã cú bất ngờ.

“Thôi khỏi. Ta không cần phải tổ chức. Không có quy định nào ràng buộc ta chính thức lấy nhau. Cứ để rồi tính sau. Xem sự thể nó ra thế nào với hai ta.”

https://thuviensach.vn

“Em quá hiện đại, Kingston phu nhân.”

“Thôi đi, em yêu anh.” Hai người vào đến buồng ngủ, gã choàng tay ôm lấy và hôn nàng. Gã đã quay về, nàng không để cho gã ra đi nữa, và khi hiểu ra chuyện đó cả hai đã cởi bỏ hết quần áo quăng xuống sàn, dìu nhau vào giường, cũng tại nơi này, lần đầu họ ân ái với nhau và rồi đứa bé đã được hình thành ngay từ lúc đó. Bây giờ là chiếc giường của riêng gã, của cả hai người, không còn của Matthew hoặc của ai khác, gã với nàng cùng ân ái, lần này gã hiểu ra đúng là gã yêu nàng hơn bao giờ hết.

Hai người quấn quýt nhau suốt đêm đó, nhắc đến chuyện ngày mai, chuyện ăn nói ra sao với bọn trẻ.

“Anh không chờ mãi được,” gã phá ra cười. “Nếu em còn nhớ đến bữa ăn tối lần trước chẳng ra gì, thì bù lại đêm đây.” Nghe đến đây, nàng cũng cười, “Mọi chuyện tùy ở anh.” Nàng quay sang nhìn gã, hỏi gã đã từng yêu nàng đến cỡ nào. “Anh yêu em hơn bao giờ hết, hơn cả những gì trên đời này. Thế em nghĩ thế nào?”

“Em vẫn thắc mắc, nếu anh yêu em chỉ cần đơn giản là mang đến đây một bát kem.” Gã nhìn nàng cười, chống mình trên khuỷu tay.

“Anh cảm thấy ta cần phải dời tủ kem vào trong buồng ngủ.”

“Một sáng kiến hay.” Nàng nhìn gã cười. Gã hôn nàng lần nữa, và mãi một lúc sau, hai người mới sực nhớ ra bát kem.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG MƯỜI

Đến lượt hai người không còn tự đánh lừa mình nữa, định sẽ cho bọn trẻ biết tin vui của mình. Amanda bàn bạc sắp xếp cùng Jack nhất trí không dãi cơm tối. Chỉ tổ chức một buổi tiệc cocktail. Tổ chức sao cho gọn, coi bộ khó thật. Rồi sẽ cho các con biết rõ nàng đang có thai. Đất trời sụp đổ. Lần này hai người chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

Đúng sau giờ mười lăm, mọi người có mặt đông đủ. Julie đến đầu tiên, thật dễ thương. Cả Jan và Louise đều có vẻ căng thẳng, còn Paul lại vui vẻ hơn mọi khi với cha. Tất cả đều đã đoán chừng câu chuyện, chuẩn bị tư tưởng. Ai cũng nghĩ gã Jack và Amanda sẽ báo tin hai người làm đám cưới. Không có ai hài lòng, Louise cố khuyên can mẹ nên dẹp đi. Cuối cùng, ai cũng chờ xem.

Đông đủ mọi người ngồi trong phòng khách, gã Jack mang đồ uống ra. Gã rót cho mình một ly Scotch, khách uống rượu vang. Amanda không uống. Louise dùng nước lạnh, sẵn sàng ứng phó mọi chuyện bất trắc, những người khác chờ đợi tử tế.

“Hay đấy,” Louise nói, vẻ tự nhiên, “bao giờ định ngày cưới đây?”

“Không làm đám cưới,” Amanda trầm tĩnh. “Chúng ta không định chính thức lấy nhau, ít ra là lúc này. Ta còn chờ một thời gian nữa. Ta muốn các con biết một chuyện, ta đang có thai.” Ngay lúc này một cây kim rơi xuống đất cũng nghe được, nét mặt Louise trắng bệch, cô nhìn mẹ chăm chăm.

“Mẹ chỉ nói đùa. Nghe như câu chuyện Ngày Cá tháng Tư, con quên xem lịch, chắc là mẹ không nói câu đó.”

https://thuviensach.vn

“Mẹ nói thật. Chắc các con ngạc nhiên vì sốc. Giờ chuyện đã rồi. Không có gì phải giấu giếm. Tháng mười này sinh.” Nàng liếc nhìn Jack. Gã ra dấu ngón cái, tốt. Mọi chuyện êm đẹp, chỉ mất có năm phút đã thông tư tưởng mọi người.

“Con nghĩ là mẹ không nên phá thai.” Louise thường là đứa có tiếng nói đại diện cho hai chị em. Còn Jan bị sốc tới mức lặng thinh. Hôm nay Julie đổi tính cũng lặng thinh. Paul nhìn cha, nét mặt hằm hằm.

“Không, mẹ không phá thai. Hai ta đã bàn bạc chuyện này,” nàng nói có phần không đúng thực tế. “Ta không muốn làm chuyện đó. Bằng tuổi ta, phải xem đó là một món quà được ban tặng, ta muốn giữ lấy nó. Ta vẫn biết các con khó mà chấp nhận chuyện này, ngay cả bản thân ta cũng bàng hoàng. Rồi các con biết đó... ta cũng là người như bao người khác.” Đôi mắt nàng ướt đẫm, gã Jack bước vào ngồi cạnh và quàng tay quanh nàng.

“Ta nghĩ là mẹ con có lòng can đảm. Những phụ nữ cùng tuổi với mẹ không thể chịu được.”

“Con cho là mẹ điên.” Louise nói và bật dậy đồng thời ra dấu cho chồng, anh chàng ngơ ngác đứng dậy.

“Mẹ điên quá, mẹ ạ. Mẹ và ông ấy già rồi, còn quấy rầy tụi con nữa. Con cũng không cần phải suy nghĩ những điều cha con đã nói về việc này. Thật quá sức tưởng tượng.”

“Đúng, Louise con, cha không còn nữa để suy nghĩ chuyện đó. Chuyện đời tư của mẹ, mẹ hay.” Amada nhỏ nhẹ.

“Còn về phần tụi con, để tụi con lo.” Trước khi dứt lời, mọi người đều nghe rõ tiếng Jan khóc, cô vẫn đứng đó, nhìn mẹ đầy tức giận.

https://thuviensach.vn

“Con không ngờ mẹ đối xử với con như thế, mẹ ạ. Con không có con được, mẹ còn cho mọi người hay mẹ vẫn còn đủ khả năng đẻ thêm đứa nữa. Mẹ ác độc làm sao! Xấu xa biết chừng nào! Mẹ đối xử với tụi con như vậy hay sao?” Nét mặt Paul lộ ra vẻ đồng cảm với vợ. Vợ chồng mấy đứa con gái lặng lẽ ra về. Jan uất ức đứng tựa lưng chồng. Amada cố vươn tới gần con, Paul đã ngăn lại.

“Sao mẹ không để bọn con được yên, mẹ cứ giữ lấy tin mừng cho riêng mẹ thôi có được không? Mẹ cần gì ở bọn con? Một sự cảm thông? Những lời chúc tụng? Được, mừng cho hai ông bà. Mẹ nghĩ sao những điều Jan nói?”

“Mẹ hiểu nó đang nghĩ gì về mẹ, Paul ạ.” Amanda nói, ràn rụa nước mắt. “Điều còn lại trên đời này mẹ mong muốn là hại đến nó. Nhưng chính mẹ phải nhận chuyện đó. Vì đó là lẽ sống của ta, việc của ta, con của ta.”

“Được, cầu cho mọi sự bình yên. Ngày thôi nôi đừng mời chúng con. Ba nhớ cho.” Nói xong, Paul giận dữ liếc nhìn gã Jack. “Chúng con không đến đâu.” Cánh cửa đóng sầm lại. Amanda cầm tay gã Jack khóc lóc. Julie đứng nhìn. Hôm nay nó lại lặng thinh, chờ đến lúc Amada hồi tỉnh, nó mới trình bày với hai người. Amanda vẫn chưa hết bàng hoàng.

“Con lấy làm tiếc, ba ơi. Con có lỗi với mẹ. Thật khó ăn nói. Đối với tụi con đây là một trở ngại khó vượt qua. Nhưng rồi biết đâu mai kia sẽ là một ân huệ. Cầu Chúa.”

“Ta đồng ý.” Gã Jack từ tốn đáp, liếc nhìn Amanda. Nàng thực sự đang gặp khó khăn khi tự mình quyết định, nàng hiểu việc mình làm. Cả hai người làm cha, mẹ hiểu là khi nói ra chuyện riêng tư bọn trẻ sẽ thấy khó chịu. Nghe xong, hai vợ chồng Julie lặng lẽ ra về. Chỉ còn lại nàng và gã Jack nhìn nhau lặng thinh.

“Em hiểu ra cơ sự là thế đó.” Gã ôn tồn nói.

https://thuviensach.vn

“Em hiểu,” nàng sụt sịt. “Anh lúc nào cũng nghĩ không nên để chuyện đó xảy ra. Bọn trẻ leo trên đầu trên cổ cha nó như hồi còn con nít, vòi vĩnh đòi hỏi cha nó, thế là xong, bọn trẻ cứ nghĩ cha nó là nhất trên đời. Nhưng bây giờ nó đang phê phán, trách móc cha nó, mọi việc cha nó gây ra đều là lỗi lầm làm hại con cái. Đó là vì bọn trẻ xem cha nó như bù nhìn. Làm khác đi bọn trẻ chỉ biết oán trách cha nó mà thôi. Dù cho bọn trẻ đã đến tuổi lớn khôn thì cũng chẳng bao giờ chúng thương xót đến cha mẹ sinh ra chúng.”

“Có lẽ ta không xứng đáng,” gã mệt mỏi tiếp. “Có lẽ chúng nghĩ ta sống ích kỷ. Cũng có lúc cha mẹ tự thấy mình ích kỷ, Đó là quyền cha mẹ. Ta đã ban cho bọn chúng thật nhiều thuở chúng còn bé bỏng rồi đến lượt ta cần, chúng ngoảnh mặt đi. Chúng cho là chuyện đó không có. Ta không có cách nào khác. Còn về phần bọn chúng, ta luôn sẵn sàng. Anh nghĩ là em đã làm đúng theo ý mình, tự lo cho mình. Nếu bọn trẻ hòa hợp được thì tốt. Còn không, cứ để mặc chúng xoay xở. Ta không phí những ngày còn lại vì bọn trẻ. Điều duy nhất khiến ta chán nản là phải lặp lại từ đầu. Ta đang ở thời kỳ về chiều lại gặp những đứa con vô tích sự gọi ta là thằng ngốc nghếch, làm hại đời nó vì ta đang chung sống với mẹ nó. Rồi em sẽ thấy, có đúng như thế không. Anh đã sắp xếp ăn ở với em cho đến ngày bọn trẻ mang cuốc xẻng đến xúc anh đi và nếu em lỡ có thai lần nữa, anh xin thề sẽ không ăn nằm với em nữa. Từ đấy cho đến lúc tam mươi tuổi anh khuyên em phải nhớ dùng thuốc ngừa thai.” Nghe xong nàng không nhịn được cười. Trong câu chuyện cũng có phần sự thật. *Bọn trẻ trong gia đình nào cũng có tư tưởng cha mẹ mắc nợ chúng, còn chúng chẳng nợ gì cha mẹ.* Một ý tưởng nghe ra hay thật đấy.

“Em thấy lo cho Jan,” nàng nghiêm giọng. Nàng nói ra một lời nghe thật xao xuyến lẫn lo âu.

“Anh cũng thế. Thằng Paul thì lúc nào cũng như muốn có dịp để giết chết anh. Sự thể là anh còn có thể gieo giống được, nên thằng Paul nó cảm thấy tủi thân. Lạy Chúa, ta sẽ làm mọi cách giúp cho nó sinh được một đứa con.”

https://thuviensach.vn

“Em cũng nghĩ thế,” nàng nói, rồi để xua đi ý nghĩ rối loạn, gã mời nàng đi ăn cơm tối, và lúc này hai người không thích ăn món Thái nữa. Nghĩ đến món đó, Amanda thấy nóng ruột.

Đến tối, hai người nói chuyện rất lâu trên giường. Nghe kể chuyện, gã lăn ra ngủ, nàng vẫn thức. Nàng đi pha sữa, xong uống trà cúc, tâm trí vẫn quay cuồng. Nàng lo cho Jan, suy nghĩ mãi câu chuyện con nói ra. Rồi nàng ngủ thẳng giấc suốt đêm, sáng thức dậy trong lúc ăn điểm tâm, nàng nhìn gã Jack, lòng dạ buồn rầu.

“Em muốn nói với anh chuyện này,” gã ngước nhìn nàng vừa dưt câu. Trông nàng mệt mỏi. “Em thấy trong người khỏe chứ?” Gã lúc nào cũng lo lắng cho nàng, giờ gã cũng lo cả đứa bé sắp chào đời. Thật quả là điều gã không muốn.

“Em vẫn khỏe.” Nàng trấn an. Gã quay đi. Trông nàng thiểu não. “Em đã suy nghĩ hồi đêm qua.”

“Tình trạng của em đáng quan ngại. Có lẽ em định báo anh mua hết cổ phần hàng Haagen-Das hay hãng Ben & Jerry’s.”

“Em nói thật.”

“Anh nghe theo. Anh mua hết cổ phần của hai hãng. Em thuộc khách hàng tiêu thụ nhiều kem nhất ở miền Tây Rockies này.” Nàng lên tám pound lúc thai ba tháng. “Thế được rồi. Anh sẽ làm đúng. Mà chuyện gì thế này?”

Nàng òa khóc chưa kịp nói hết, gã hiểu câu chuyện không đơn giản. Rồi nàng nói tới việc của Jan, của Paul, chuyện bàn bạc tối qua, nàng có vẻ đau khổ lắm.

“Thôi đừng làm rối anh nữa, cưng ơi. Ta biết làm gì bây giờ, cứ chờ xem,

https://thuviensach.vn

cứ ráng mà chịu thôi.” “Không ráng nổi đâu. Đó chỉ là ý kiến của em. Anh không thương con chút nào, Jack. Và rồi ta đã quá nhiều tuổi. Có lẽ đây là món quà mang nhiều ý nghĩa, ta đem cho bọn trẻ thôi. Biết đâu vì chuyện đó mà mình lại mang bầu.” Gã ngẩn người ra nghe nàng nói hết câu.

“Em nói thật đấy chứ? Em định cho bọn trẻ đứa con mình mang nặng đẻ đau?” Nàng gật đầu khóc, gã choàng tay ôm nàng.

“Anh đâu có ngờ em dám làm chuyện đó. Con của em. Con của chúng ta. Không thể nào chấp nhận được em đem cho con một khi em đã lỡ mang nó.”

“Em không màng chuyện đó. Em vì con mà thôi, cho con Jan và thằng Paul. Anh đồng ý chứ.”

“Em muốn thì cứ tự ý. Đó là việc hệ trọng, thiên hạ sẽ bàn tán, phải đề phòng. Nhưng ai đứng ra lo đây? Nếu đó là ý muốn của em, của bọn trẻ thì cứ thế mà làm.”

“Em cần phải hỏi ý anh trước.”

Gã đồng ý. “Anh nghĩ đó là món quà cao quý cho bọn trẻ, bởi thằng Paul nó không chịu xin con nuôi, đó là một cách giải quyết vấn đề huyết thống. Anh cũng mong em an tâm mà thực hiện ý nguyện.”

“Em hiểu việc em làm. Em vẫn mong thế. Nếu không trở ngại về phần anh, em cần nói qua với Jan nội sáng nay. Anh gọi giùm Paul nhé?”

“Được rồi, anh sẽ mời nó đến ăn trưa tại nhà, nếu nó cảm thấy cần gặp anh.”

“Em sẽ gọi Jan, nhắn cho nó hay việc này, nói cho nó biết một việc hệ trọng.”

https://thuviensach.vn

“Em là một phụ nữ tuyệt vời, cưng của anh. Em đã mang đến nhiều bất ngờ lý thú và những món quà vô giá.” Cho đến khi ra về, đến cửa hiệu gã vẫn còn bàng hoàng. Cho đến lúc này, nàng cũng chưa báo Jan hay. Cô lái xe qua nhà mẹ trên đường đến phòng tranh, lúc ấy mới vỡ lẽ dù từ trước giờ vẫn chống đối. Jan mở cửa bước vào nhà. Đến lúc Amada báo cho con hay mọi việc đã xếp đặt, cả hai mẹ con ngồi khóc. Trước tiên Jan bị một cú sốc, cô khước từ chuyện đó, khi nghe Amada kể lể tâm sự, cô thấy ham lắm.

“Mẹ thực sự vì con mới quyết chuyện này. Phải không?”

“Đúng. Ta đã quyết.” Amanda nói giọng chắc nịch, lau sạch nước mắt, nhìn con mỉm cười. “Mẹ không ham muốn gì hơn nữa.”

“Nếu chẳng may mẹ đổi ý thì sao? Hay là có khi ba Jack đổi ý không chừng?”

“Không đâu. Ta đã nói một lời là một lời. Cả hai ta đều mong như thế. Rất mong là khác. Ta mong sao hai con thuận theo ý ta.”

“Con sẽ cho anh Paul hay,” Jan phấn khởi chạy đến bên máy điện thoiaj, nó vừa hay là gã Jack đã gọi đến nhà Paul, anh còn đang hoang mang vì sao gã lại muốn đến thăm con. Jan nói hết cho Paul hiểu rõ câu chuyện, cô khóc trên máy.

Anh không ngờ hai ông bà đã quyết định việc đó nên chỉ nói thầm vừa đủ nghe. “Tại sao?”

“Ba mẹ thương mình.” Jan nói, nói lại khóc nữa. Amada đến bên cạnh nó. “Mẹ bảo mình cứ đến nơi lúc đứa bé chờ sinh ra, đó là con của chúng ta kể từ giờ phút này.”

“Còn đến lúc đó ba mẹ đổi ý thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Em không nghĩ có chuyện đó đâu, Paul. Mẹ đã quyết rồi.”

“Ta sẽ bàn sau.”

Đến trưa, anh gặp lại cha, và tối hôm đó, anh bàn bạc với Jan, qua bữa sau hai vợ chồng gặp lại cha mẹ nhận lời. Cả hai mừng rỡ, mẹ Amanda đã cống hiến một cơ hội quý giá, thật kỳ diệu, không hề hối tiếc.

“Anh không ngờ được,” gã Jack nói, nể phục nàng. “Anh nghĩ em không còn gì để hối tiếc nữa.”

“Không bao giờ. Em đã quyết. Em không nghĩ đến chuyện thương yêu đứa bé lúc sinh ra, đó là con của bọn trẻ. Anh nói có phần đúng. Đến lúc sáu mươi tuổi quá già để đi chung một xe.”

“Em lúc nào cũng khôn khéo. Em muốn gặp con em vào bất cứ lúc nào.” Đại khái là như thế. Chuyện xem ra không phải dễ, gã chợt nhớ ra một điều. “Ta nên đi đâu đó khỏi chỗ này. Chỉ có hai ta, đi nghỉ mát qua Paris chẳng hạn?”

“Tuyệt, em thích Paris.” Còn nhớ mùa hè vừa rồi bọn trẻ đề nghị nàng đi Paris, lúc đó nàng chưa nghĩ tới chuyện du lịch. Bây giờ nàng nhận ra không còn gì hơn là được đi một chuyến sang Paris cùng Jack Watson. Tháng sáu, hai người sang Paris lúc nàng có thai được năm tháng rưỡi. Hai người ở lại khách sạn Ritz tận hưởng những ngày thần tiên. Ăn cơm tối ngoài khách sạn, mua sắm, thăm bảo tàng Louvre, trường múa ballet, đi dạo phố Paris. Nàng vẫn không thấy khỏe hơn. Dù còn thích kem cũng không mấy lên cân, gã Jack nhìn thấy nàng khác lạ. Chuyện đàn bà có thai trông đẹp ra so với nàng quả đúng thực. Có điều nàng thấy tiếc là không mua được nhiều bộ đồ vừa ý của đàn bà có thai.

“Ta hứa sẽ trở lại đây vào tháng Mười Một,” gã cứ ngại nàng sẽ xuống tinh

https://thuviensach.vn

thần. Gã cứ nghĩ việc nàng cho đứa con mới là chuyện khó xử, tuy thế nàng không hề nao núng dù chỉ phút chốc khi quyết cho đứa con về tay vợ chồng con gái mình.

Hai người đã sống qua những ngày tuyệt diệu trên đất pháp, khi về ghé qua Luân Đôn. Tháng bảy, gã đưa nàng về vùng núi nghỉ mát Lake Tahoe. Qua tháng Tám, bác sĩ bảo nàng không được đi xa, nàng đang có thai bảy tháng rưỡi, sắp sửa làm mẹ. Đứa bé to, bác sĩ cho biết có thể đẻ sớm.

"Mấy đứa trước lại đẻ chậm," nàng thổ lộ, bác sĩ nhìn nàng nở nụ cười thông cảm.

"Ngày đó bà bao nhiêu tuổi."

"Được rồi, không hề gì. Tôi chịu được."

Đứa bé khỏe mạnh, con trai, trước lúc đi du lịch Châu Âu nàng đã thăm thai. Jan và Paul muốn giành đặt tên. Louise cứ lặng thinh chỉ nói với mẹ vài câu qua loa.

"Rồi mẹ các con sẽ vượt qua được." gã Jack đoán chắc với cô. Gã mong nàng yên tâm. Gã tìm mọi cách cho nàng thư thái. Còn nàng cứ mải lo cho đứa bé. Nàng mua sắm đồ mặc cho nó, đồ chơi trẻ con đủ thứ, một đống tã lót. Hôm nào cũng đi mua sắm, lúc rảnh nàng gọi cho gã đi theo.

"Thiên hạ nghĩ sao, lạy Chúa tôi? Trông mình giống ông nội có khác." Mỗi lần đi mua sắm gã thấy mình xấu hổ, gặp ai hỏi, gã trả lời sắm đồ cho thằng cháu nội.

"Rồi anh sẽ như thế nào? Còn mấy đứa con gái?"

Tám tháng nay, gã không gần gũi nàng, mọi chuyện gã chẳng thèm nghe.

https://thuviensach.vn

Nàng không màng đến chuyện gì khác chỉ nghĩ đến đứa con. Nàng nhắc nhở gã Jack đi theo đến phòng khám bác sĩ.

Lần đầu đến đây, gã mắc cỡ, chỉ muốn chuồn ran gay, muốn đeo mặt nạ không cho ai biết. Không có, gã lấy tờ báo che mặt, giả vờ không hay biết vợ mình.

“Anh không vào đâu,” gã nói khẽ, trên mặt còn che tờ báo. Phòng đợi có trên chục người. Không khí như buổi cắm trại của mấy bà mẹ trẻ. Đó là những cô gái vùng Beverly Hills tóc vàng, ăn mặc đồ ngắn ngủn. Ngồi sắp hàng như cảnh chờ phát bánh kẹo.

“Anh nói lạ thật. Người ta chỉ theo dõi nhịp tim. Thú vị lắm,” nàng quay lại cũng nói nhỏ để gã vừa đủ nghe cạnh tờ báo. Phía trước mặt có một thằng nhãi mặc đồ jeans, trông nó giống như diễn viên nhí.

“Lát nữa em kể lại cho anh nghe. Anh ra ngoài xe ngồi chờ.” Gã nhất quyết. Nàng trông theo gã, thất vọng, gã đành ngồi lại, có vẻ xấu hổ, thằng nhãi mặc đồ jeans hỏi gã có phải là con đầu lòng. “Con cái của ta lớn hơn chú mày nhiều lắm.” gã nói nghe thấy thương. Thằng nhãi tự giới thiệu nó hai mươi ba tuổi, lần này là đứa thứ hai. Cha và bà mẹ kế mới đẻ một đứa năm rồi.

“Cha của cháu sáu mươi lăm.” Nó cười to.

“Vẫn sống chứ?”

“Vâng. Đẻ sinh đôi. Trong ống nghiệm. Thử qua hai năm. Mẹ kế của cháu bốn mươi tuổi.”

“Phước chủ may thầy,” gã giễu cợt, rồi quay lại tìm Amada đang ở trong phòng xét nghiệm nói cho nàng hay người ta loạn cả rồi. “Già sáu mươi lăm

https://thuviensach.vn

còn ham có con mọn. Lại tạo ra 'trong ống nghiệm'. Kể ra ta dư sức làm chuyện đó."

"Anh muốn thử lần nữa phải không?" nàng trêu, nhìn mắt gã tròn xoe. Đến lúc bác sĩ đưa ống nghe cho gã nghe nhịp tim của đứa bé, gã ngây người. Một điều gì đó rất đỗi bình thường, mắt gã rớm lệ.

"Nó là cháu nội của tôi!" gã nói lớn vì tai đang đeo ống nghe, cũng ít nghe gã lớn tiếng.

"Cha của bà đấy hả?" bác sĩ hỏi xong thấy ngượng. "Tôi cứ nghĩ đó là chồng bà?"

"Vâng, thật ra chồng tôi đã mất một năm rưỡi nay." Nàng thổ lộ, ông bác sĩ nhìn nàng mỉm cười khoan dung. Hầu hết dân sống ở vùng Beverly Hills cũng như mấy người tại đây đều thích sống lập dị.

Đứa bé khỏe mạnh, gã không ngớt kể về nó suốt quãng đường đến cửa hiệu Julie.

"Lần sau nhớ gọi Jan và Paul cùng đi," gã đề nghị, Amanda nghe theo, mừng vui vì gã có vẻ thích thú thằng bé lắm. Mỗi tuần nàng phải đi khám một lần. Bác sĩ theo dõi rất sát vì có thể đẻ sớm, gã Jack nhìn bụng nàng lớn vượt. Gã không còn nhớ hai đứa con trước của mình có to cỡ đó không. Amanda mảnh khảnh nên bụng thấy căng hơn.

Rồi đến lần tệ nhất, lúc gã tham dự các lớp hướng dẫn Lamaze tổ chức giữa tháng Tám. Có khoảng mười hai cặp vợ chồng, mặc ngắn, để râu, mang dải đeo Birkenstocks nằm la liệt dưới sàn phòng hội nghị khách sạn Cedars Sinai. Jack đến nơi sau buổi họp ở cửa hiệu, gã mặc bộ đồ kiểu Brioni sơ mi, cà vạt, mọi người nhìn như thể gã từ ngoài hành tinh đến. Amanda đến trước chờ, thoải mái trong bộ quần trắng, áo thun hồng, mang sandal. Móng chân mới làm nhìn như người mẫu. Những người tham dự đều trẻ tuổi

https://thuviensach.vn

không ngờ xưa kia Amanda có thời là một ngôi sao điện ảnh. Ngoài trời nóng rực, đến nơi Jack đổ mồ hôi, uể oải.

“Anh xin lỗi vì đến trễ, em yêu. Anh chật vật lắm mới thoát khỏi mấy tay buôn hàng dệt từ Paris sang. Những người bạn hàng thích nói dai.”

“Được rồi,” nàng khẽ cười, “họ chỉ mới bắt đầu.” Sơ đồ trên tường ghi lại diễn tiến cổ tử cung. Jack mới nhìn qua kinh ngạc.

“Cái gì thế?”

“Cổ tử cung. Giãn ra. Bình thường thôi. Chả sao.”

“Trông khiếp quá.” Lúc sinh ai đứa trước, gã vào quán uống say khướt với một người bạn. Thời đó mấy ông chồng chỉ trình diễn màn tặng hoa sau khi vợ sinh xong.

Gã đảo mắt quanh phòng, toàn những người đáng tuổi con mình. Rồi sẽ quen dần. Cái mà gã chưa hòa hợp được đó là các hình ảnh biểu đồ hoặc cuộn phim ghi hình buổi thực tập sẽ được giao lại. Gã tỏ vẻ bực bội.

Cái đoạn gã thấy coi bộ chấp nhận được tuy có đôi chút chán nản là các thao tác tập co giãn chân, tập cho sản phụ thở đều. Một bà ngồi phía trước cứ nói mãi về cái đau đớn lúc chuyển dạ. “Cái đó nghĩ là sao?” gã hỏi, nàng nhắc mấy lần, gã nói lạ còn to hơn, cô y ta nghe được.

“Đó là lúc khó nhọc nhất của công việc đỡ đẻ,” cô nói lẫn với tiếng cười giễu cợt, “ông đi từ đây...” cô chỉ vào sơ đồ “...và tới chỗ này. Nó giống như mình lật ngược về phía đỉnh đầu.” Cô nói tiếp qua câu sau.

“Em có thấy sợ không?” gã hỏi khẽ Amanda.

“Không, em ổn.” nàng khẽ đáp. “Em đã trải qua chuyện này rồi.”

https://thuviensach.vn

“Sinh thế này không cần thuốc men gì sao?” Cũng người đàn bà ngồi phía trước nhắc nhở, lo đến chuyện có thể phải gây mê, mấy bà “quen dạ” thì chả cần gì thuốc men.

“Khỏi, khỏi cần.” Amanda nói qua hơi thở. “Người ta muốn giúp được anh gì không?” Gã không ưa những người tham dự buổi thực tập hướng dẫn hôm đó, cái nhìn, lời ăn tiếng nói, hỏi han ngớ ngẩn của những người đó. Mà lạ thật, ngay cả những tên ngốc nghếch cũng biết. Nhưng gã lại ghét nhất cô y tá hướng dẫn hôm đó.

Cho đến lúc thông báo phim chiếu hôm nay là ca đỡ đẻ phẫu thuật bụng, gã hướng mắt ra cửa.

“Anh cần uống nước, em yêu.” gã đột nhiên nói. “Trong này nóng quá.” Thật ra máy lạnh vẫn chạy đều, mát lạnh nữa là khác.

“Anh nhắm mắt lại. Em chưa nói được.” Chủ đề bộ phim nhắc đến trường hợp sản phụ phải chịu thủ thuật Cesar đỡ đẻ, người chồng phải có mặt tại chỗ, sẵn sàng. Nếu gặp trường hợp đó, người chồng nào được cấp giấy chứng nhận khóa thực tập sẽ được phép có mặt tại phòng mổ theo dõi. Trường hợp khác, phải chờ bên ngoài, cùng với những người yếu bóng vía. Jack lại nghĩ khác, mình chẳng nên vào đấy làm gì, không cần phải chứng kiến cảnh đánh thuốc mê.

“Chút nữa anh quay lại,” gã nói khẽ mà nghe rất rõ.

“Anh đi đâu?” Amanda hỏi lại.

“Phòng dành riêng cho đàn ông,” gã nói cho nàng đủ nghe.

“Tới lượt ông Kingston,” tiếng thông báo vang lên trong gian phòng. “Xin

https://thuviensach.vn

mời có mặt.” Gã lặng lẽ nhìn hướng về ‘bà xã’ rồi quay trở lại năm phút sau.

Và rồi, họ chiếu hình, gã nhìn, cảm thấy lặng người đi. Gã từng phục vụ quân đội hai năm như một tân binh, đã được xem phim huấn luyện quân sự nhưng chưa thấy hình ảnh nào khủng khiếp hơn ở đây. Ngay cả hình ảnh người bị hoa liễu so với cảnh cưa đôi một người phụ nữ cũng khiến gã khó quen được. Nàng xem xong bật khóc, tưởng như chính mình cũng đau đớn theo, máu me khắp nơi, lúc đèn chưa bật, gã nói nhỏ với Amanda nghe thấy gã muốn buồn nôn.

“Em nói anh rồi. Đừng ngó mấy chỗ đó.”

Nàng bấu tay gã, gã nhoài tới ôm hôn. “Ông Kingston!” Tiếng gọi quái ác xuyên suốt gian phòng. “Ông bà có chú ý không? Sẽ có một câu hỏi ngắn cho đề tài đang trình chiếu.”

“Rõ khỉ. Vì sao ta phải theo dõi cảnh phẫu thuật bệnh trĩ.”

“Suỵt...” Amanda che miệng cười. Gã cảm thấy bất mãn. Họ đi ra không quay lại nữa. Nàng muốn đẻ bình thường, nàng đã chịu đựng khoảng một giờ khổ sở khi sinh Louise, hiểu thấu được hoàn cảnh.

Còn mấy tuần nữa đến ngày sinh, nàng thấy bắt đầu khó chịu. Cuối kỳ nghỉ lễ lao động, cái thai đã được tám tháng, mệt muốn chết. Cả hai rủ nhau đi xem phim, ăn đồ tàu, đi dạo bãi biển Malibu, không được dễ chịu như mấy tháng trước. Sức khỏe tốt, người thấy chậm chạp mỗi ngày nặng thêm.

Hai người ngồi ghế uống trà đá, nghe điện thoại Paul gọi. Anh hỏi thăm Amanda, hai vợ chồng xin phép gặp. Jack gác máy, cho nàng hay coi bộ Paul lăng xăng lắm.

“Có chuyện gì sao?” nàng hỏi bối rối.

https://thuviensach.vn

“Không có gì đâu. Hai đứa lo lắng cho em bé ấy mà.”

“Vâng,” nàng thấy chưa yên tâm, suốt ngày vẫn cố bình tĩnh. “Cái bụng lớn quá, qua cửa thang máy không lọt.”

“Con trai thường to hơn,” gã đùa, “lúc mang thai Paul cũng lớn. Mẹ nó giận luôn sáu tháng. Bà ấy cũng là một phụ nữ đáng yêu.”

“Chị ấy sinh cho anh mấy đứa rất tuyệt.” Amanda nhắc chuyện cũ, tha thứ bỏ qua. Gã tròn mắt nhìn. “Chớ có ngây thơ. Bà ấy là phù thủy thì có, anh nói thật đấy.”

Chiều đó Paul và Jan đến trễ. Jan pha đồ uống, mọi người ngồi ghế tựa cùng Amada ngắm hoàng hôn. Một thời điểm đẹp vô cùng. Amanda chợt thích bơi.

“Em bé khỏe chứ mẹ?” Jan lo lắng hỏi thăm. Bụng to trông phát khiếp, Amada chẳng để ý. Nàng vẫn thong thả.

“Em bé khỏe mạnh. Nó mong con đó, con yêu ạ.” Amanda cười nói, Jack mang ra nước uống Sangrila cho mọi người. Hai mẹ con uống một hơi rồi tiếp. Gã không biết có chuyện gì.

“Chuyện gì thế?” gã gợi chuyện, cả hai vợ chồng lắc đầu không nói, trông như mấy đứa trẻ mắc lỗi, rồi cả hai phá ra cười, hết nhìn mẹ rồi tới gã.

“Dạ không có gì,” Paul đỡ lời, Jan nôn nóng “Con muốn báo một chuyện... phải nói hết mới được. Người đầu tiên nghe được chuyện này...”

Jan chen vào, mắt ướt đẫm “Mẹ, con đang có thai. Mới được sáu tuần. Con thấy chắc mới báo mẹ hay. Bác sĩ khám nói con vẫn khỏe. Con mới đi siêu ấm, thai tốt. Con mang hình siêu âm đây.”

https://thuviensach.vn

“Ta hiểu rồi” Jack nói, nhìn mấy đứa. Gã chỉ nói thế. Còn gì nữa, gã đợi xem đi tới đâu, ra sao.

Cả hai vợ chồng trẻ cùng thở ra, nhìn hết mẹ đến cha. “Tụi con hiểu là chuyện này sẽ làm thay đổi kế hoạch của ba mẹ, biết nói sao... tụi con không ngờ... không biết có nên...”

Gã Jack tiếp lời. “Con không nhận con của ta nữa.” Nét mặt Amanda bàng hoàng, nàng nhìn con, lắc đầu rồi hiểu ra vấn đề.

“Trừ khi hai con không nhận nữa. Nếu thực sự con không muốn, hẳn nhiên là...” Paul tỏ ra biết điều với cha mẹ, nhưng nay vợ chồng anh đã có được con, đành không nhận con của mẹ. “Tụi con rất tiếc.”

“Ta hiểu rồi, con ạ.” Jack nhỏ nhẹ. “Mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy cả thôi. Các con cứ đi đi.” Gã nhìn con dâu chúc mừng rồi ôm hôn.

“Ta sẽ nói chuyện với mẹ con.”

“Con hiểu, chuyện này xem ra cũng khó xử với ba.” Bọn nó còn non dạ chưa hiểu đời, mình cũng chẳng trách làm gì. Rồi gã cũng chẳng nghĩ đến chuyện hối tiếc.

“Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, con ạ.”

Hai đưa về sau mười phút đó, Amanda cảm thấy như bánh xe xì hơi. Nàng cần nghĩ khác đi, trước nàng nghĩ đủ điều không vướng bận đến con mọn, giờ lại quay về với mình rồi, phải tính lại thôi.

“Chà, tình thế khác rồi. Ta phải chung vui với bọn trẻ.” Nàng ngồi đó nhìn Jack, xem gã có phản ứng gì không, tuyệt nhiên không. Mọi việc đều ổn cả, gã thấy rõ. Mọi việc đã an bài, gã phải biết lo. “Ta làm lại từ đầu.”

https://thuviensach.vn

“Biết đâu được,” gã đáp nước đôi. “Thôi bỏ qua ít hôm cho rảnh trí, rồi nói chuyện sau.” Gã gợi ý, nàng cũng thấy hay hay, một sáng kiến. Cả hai cần thời gian để nghiền ngẫm, dù xưa nay đó là cung cách giải quyết mọi việc cấp bách của nàng. Nhưng chuyện lần này khác. Chuyện cả đời. Hoặc không có gì để lo nữa. Còn bốn tuần là tới ngày sinh. Bây giờ đâu còn gì mà quyết. Nàng đã mua sắm đủ thứ cho thằng bé, giùm con gái. Phải nhận lại hết về mình, trước mắt là thế. “Đi dạo bãi biển thôi.” Nàng im lặng, chẳng có ý kiến gì hơn, dạo một vòng, nàng ngồi nghỉ. Ở nhà thoải mái hơn. Hai người vui hưởng những ngày hạnh phúc qua lại nhà nhau. Cuộc tình già nảy nở đã vưa đủ chín tháng nếm đủ mọi vị.

“Em ngủ một giấc cho khỏe nhé?” Gã gợi ý, bước vào buồng đứng sau lưng nàng.

“Em muốn ngủ, mệt quá.” Sau cú sốc nhận được từ con, nàng bức xúc, vừa mừng vừa tủi, và còn phải lo đề phòng xem Jack có giở trò gì không. Vì đã có cách giải quyết nên hai người yên tâm. “Anh có định bỏ đi nữa không?” nàng hỏi, cố nén xúc động, bên ngoài mặt trời đang dần lặn qua khung cửa sổ phòng ngủ. “Anh không đi đâu hết. Anh yêu em... thương con... đầu xanh vô tội, số phận nó như quả bóng đưa qua đưa lại.”

“Anh ngồi yên một chỗ, cảm nhận nó đang ném trả những cú bóng.” Gã thích thú tưởng tượng nó chạy nhảy vui đùa xung quanh. Có lúc nàng tựa lưng gã ngủ ngon lành, gã mỉm cười tuồng như nó đang bên cạnh. Nàng không có cảm giác thế. Giờ gã mới sực nhớ sao lúc đầu gã lại đối xử với nó tệ thế.

Gã nằm kế nàng, hôn nhẹ. “Bây giờ anh được làm tình với em thì đúng điệu quá phải không?” Hai tuần qua không gần nhau, cả hai lại đòi hỏi thôi thúc dữ. Nàng mỉm cười đáp lại.

“Bác sĩ nói ta còn ái ân với nhau được ngay khi chở vào bệnh viện, nếu anh

https://thuviensach.vn

thích.”

“Anh vẫn thích.” Nàng nghe lời đáp của gã.

“Anh thật đúng là thô bạo.” nàng nói thầm bên tai gã, nàng mỉm cười, gã lấy tay xoa quanh bụng nàng. Ngay lúc đó em bé đạp mạnh, cả hai bật cười.

“Chắc con nghe được câu anh vừa nói với em, nó không ưa chuyện đó.” Nằm kế nhau hồi lâu, gã ôm ghì lấy nàng, lập tức cơn thèm khát dâng trào. Rất nhẹ nhàng và chậm rãi hơn cả những gì được mong chờ. Rồi Amanda lăn ra ngủ say bên gã. Với tay lấy bộ áo tắm mặc vào người, gã quay trở ra bãi biển. Có nhiều việc phải toan tính. Gã nhìn nàng, mỉm cười, bước ra cửa.

https://thuviensach.vn

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tối hôm đó, gã Jack làm cơm tối cho nàng ăn. Tự nhiên gã ít tiếng hẳn. Nàng lo vì có thể sự việc của Jan và Paul đã khiến gã rồi bời. Khi nàng hỏi gã nói không sao cả. Gã vẫn bình thường, tự tin, hai người ngồi xuống ghế vải cùng ngắm sao, gã nắm tay nàng nhoài người tới trước, ôm hôn nàng. Một buổi tối êm ả.

"Anh có vài điều hỏi em," suy nghĩ hồi lâu, gã mới nói. Nàng không nghĩ ra được chuyện gì. Nàng ngoái nhìn, hơi nhíu mày. "Cả chiều nay em suy nghĩ. Nói thật, gần đây em nghĩ nhiều lắm. Chuyện sắp xếp cho Jan và Paul nhận đứa bé thật dễ dàng. Để anh quyết việc đó càng dễ dàng hơn." "Ta muốn giúp bọn trẻ đó mới là chuyện hệ trọng." Nàng không vừa ý. Nàng không hiểu nổi mình đang nghĩ chuyện gì.

"Đúng rồi. Em làm được việc đó thật quá sức tưởng tượng. Nhưng không phải lúc nào cũng đúng. Có thể dù cho có thiên sứ trên cao hiểu rõ chuyện này, giúp Jan có thai được đứa con." Gã ngưng ít phút. "Anh muốn mình giữ đứa bé... anh thấy rất cần có nó." Mắt nàng ngấn lệ long lanh, trong đêm tối nàng không hay biết.

"Anh nói thật sao?" đã hai lần cùng trong ngày nàng thấy yếu đến độ chỉ quệt nhẹ cũng té ngã. "Anh đã chắc chưa?"

"Anh cam đoan chắc chắn. Anh chán cái lối sống tân thời này lắm rồi. Anh muốn cưới em. Ngay bây giờ. Ngày mai cũng được. Nhanh đi. Anh không muốn thấy thằng bé là đứa con ngoài giá thú."

"Anh phải chờ bốn tuần nữa." Nàng Amanda nhìn gã cười. Không biết gã

https://thuviensach.vn

có nói thật không hay là gã làm ra vẻ như vậy. “Anh chả phải yêu cầu điều đó. Ta yêu thương nhau đến thế thì cũng như đã lấy nhau từ lâu rồi.”

“Thế càng hay. Sao không thu xếp cho xong. Cứ lặng lẽ sắp xếp. Anh ở Malibu, em ở Bel Air, cứ mỗi cuối tuần gặp nhau, được chứ? Anh muốn gần em để chăm sóc con, cho tới khi nó chập chững biết đi, rồi mọc răng cho đến khi tóc em đổi màu, và rồi...” Gã cười nhìn nàng. Nàng đáp.

“Em ghét không muốn nói anh nghe, anh quên mất rồi. Mười năm rồi anh còn nhớ chứ?”

“Thế thì anh phải nhớ hết phần còn lại. Anh không hiểu mình đã nghĩ gì nữa. Anh biết lo cho riêng mình suốt hai mươi năm, quên lo chuyện của em. Cái đáng trách nhất anh đã quên cái ý nghĩa cao quý của cuộc sống. ANh không muốn chia cắt cái khoảng thời gian đó, cuộc sống đó. Anh muốn ôm trọn tất cả. Mỗi lúc em đau ốm có anh ngay, chia sẻ buồn vui. Rồi anh lại muốn em đến với anh những lúc thiếu vắng em. Nếu anh có khao khát thì nó cũng theo y như bố nó.” Gã sờ nhẹ tay trên vùng bụng căng đầy, nàng kéo tay gã đặt trên môi hôn.

“Em cũng muốn đến cùng với anh,” nàng nhỏ nhẹ. “Anh cũng phải có mặt tại chỗ.” Bất chợt nàng thấy lo. “Anh không nên lo xa, hãy còn quá sớm phải không?” Lần này được nghe tiếng cười to của gã.

“Amanda, anh yêu em. Có bao giờ em nhìn lại mình chưa? Chỉ mới thấy một nửa. Không, chưa phải là quá sớm. Đừng để trễ phút nào. Tuần sau ta làm đám cưới. Anh sẽ báo tin cho bọn trẻ, nếu có đứa nào phiền trách điều gì, ta sẽ truất quyền thừa kế, ta nói cho bọn nó thế. Kể cả con Louise. Đến đây thì bọn nó phải ra tay giúp sức để có qua có lại dù là một việc đơn giản thay vì cướp đi niềm vui của em hoặc buộc em phải nghe theo bọn nó. Và hãy báo bọn trẻ biết chỉ nên nói những điều có lợi mà thôi. Ta chỉ muốn nhìn thấy những nụ cười, nghe lời chúc tụng. Bọn chúng nợ ta điều đó.” Nàng nhìn mắt gã, rõ ràng không có đùa, nàng thương gã ở chỗ đó.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau gã ra tay ngay. Gã cho gọi bọn trẻ đến báo tin đám cưới của gã với Amanda. Tổ chức thứ bảy tuần sau. Gã nhờ một bạn cố tri, ông quan tòa, đứng ra chủ lễ. Lễ cưới tổ chức tại cửa hiệu Julie's, khách mời ăn mừng có đến hai trăm, Jack và Amanda đứng ra tổ chức. Phần lớn công việc không kham nổi, nàng nhờ gã lo giùm vì quá mệt.

Gã tìm mua cho nàng một bộ áo lụa Gazar màu kem mặc vào phất phơ như cánh hoa thật đẹp. Nàng cài hao trên tóc, tay cầm bó hoa ly ly, lan,... Hai đứa con gái cho hay sẽ đến chúc mừng. Gã Jack còn đề nghị chúng tới cửa hàng chọn đồ dự tiệc. Jan nhận lời cọn Louise tuyệt nhiên không nhận. Cô ta chỉ trả lời qua điện thoại, sẽ dự lễ cưới. Cô bực vì gã báo tin qua máy. Đáng lẽ Amanda nên gọi. Cô lúc nào cũng bực dọc đủ chuyện.

Ngày cưới đến, Jack và nàng dạo một vòng bãi biển Malibu rồi về thay áo cùng các con. Hai đứa phụ nàng. Nàng cũng cảm động như bao cô dâu trẻ, tay run run mặc áo cưới. Thợ tóc tới tận nơi làm theo kiểu tóc búp yêu thích của nàng, một cô dâu lộng lẫy mang thai tám tháng rưỡi.

"Mẹ đẹp lắm ạ." Louise đứng sau lưng nàng. Nhìn qua gương, Jan xuống nhà xem hoa.

"Cám ơn con." Nàng nói và hướng về con gái. "Con không giận mẹ nữa chứ?" Dù biết con giận, Amanda vẫn cứ sống theo ý mình.

"Con không còn giận mẹ. Con nhớ thương cha thôi. Cho dù phải ngậm đắng nuốt cay." Cô khóc. Đến giờ thì cô đã bỏ qua mọi chuyện rồi.

"Mẹ cũng thương cha con, Louise." Amanda ôm con gái một lát rồi buông ra. Nó tuy khó tính, nhưng tính nó đàng hoàng. "Mẹ cũng yêu thương cả Jack nữa."

"Ông ta cũng dễ chịu." Louise cảm nhận được điều đó, cô khóc thầm. Cô có

https://thuviensach.vn

thắc mắc "Mẹ vì Jan mà tính chuyện đó phải không? Ý con là mẹ sẽ đem cho đứa bé nếu Jan không sinh được nữa." giờ thì câu chuyện chuyển sang dằn vặt nàng.

"Dĩ nhiên là mẹ đã hứa cho. Mẹ muốn cho tụi con, đứa nào cũng được." giọng Louise nấc nghẹn. Amanda cảm động nghe con tâm sự.

"Con mẹ thật ngoan. Cả hai đều đáng yêu. Mẹ thương hai đứa. Hẳn nhiên là mẹ cũng vì các con mà làm như vậy. Sao con lại nghĩ là mẹ không hứa được."

"Con cho thật là chuyện ngớ ngẩn. Jerry chồng con nói rằng mẹ thuận cho Jan khi mẹ biết chuyện của Jan"

"Thế thì nó giỏi hơn con."

Louise ngỡ nàng khi nghe mẹ nói. "Con thấy yên tâm là mẹ vẫn giữ nguyên ý định. Rồi mẹ thấy mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi. Mẹ còn trẻ lắm, hoặc lú lẫn cả rồi."

"Biết đâu cả hai," Amamda cười ra nước mắt. Jan vào phòng, Amada nắm tay Louise, hai mẹ con nhìn nhau hiểu ý. Đó là chuyện lạ từ xưa nay mới thấy. Amamda quay sang nhìn hai con hỏi đến ngày sinh có lại thăm không. "Mẹ không chắc Jack có ghé không. Hồi tham dự lớp Lamaze ông cũng bỏ."

Louise cười vui vẻ, nghe mẹ mói, cô thấy tự hào. "Có anh Jerry chồng con được rồi. Nếu không bận anh sẽ ghé ngay. Biết đâu Jack sẽ ghé lại."

"Không hiểu Jack có bận rộn gì không." "Mẹ yên tâm, bọn con sẽ ghé thăm." Jan dang tay vòng quanh chị nó, cả hai nhìn mẹ cười.

"Các con chứ chờ hai ba tuần nữa thôi, mẹ sẽ cho hay đúng ngày tháng."

https://thuviensach.vn

“Mẹ đừng lo.” Hai đứa cùng nói, bên ngoài xe limousine đã tới, có nhiếp ảnh viên đi theo. Không ai nhớ cầm theo bó hoa. Nàng cuống quýt như nín thở trông càng đẹp lộng lẫy. Bao nhiêu người giúp nàng bước vào xe, thật buồn cười sao mà khó lọt. Giờ thì đi lại khó khăn.

Khi mọi người đến trước cửa hiệu Julie’s, cả ba đều bị hoa mắt. Những bó hoa rực rỡ giăng mắc dày đặc trên đầu. Hoa lan, hồng, ly ly. Khung cảnh huy hoàng từ trước đến giờ Amanda mới thấy, nàng đứng cạnh gã Jack, ông quan tòa, con cái vây quanh nàng, một tâm trạng vô cùng xúc động. Một ấn tượng mạnh mẽ nàng cứ tưởng là cưới lần đầu. Nàng nhận định sáng suốt hơn, diễm phúc bên cạnh gã. Một lần trong đời hai kẻ yêu nhau xứng đôi vừa lứa tuyệt diệu.

Quan tòa công nhận hai người từ nay thành vợ chồng theo ý nguyện của gã, mọi người đều vui cười, chúc mừng ngày cưới với thành tâm trọn vẹn. Cả gia đình chụp ảnh kỉ niệm, cùng nâng ly rượu mừng champagne. Amanda chỉ uống nước ngọt. Hai mươi phút sau khách mời đến. Một đám cưới linh đình.

Mọi người tham dự đến nửa đêm. Amanda quá mệt, lả người. Jack không dám để nàng lâu hơn nữa. Nàng tung hoa, Gladdie bắt được. George Christy ghi tên người tới dự. Tay nhà báo Jack mời riêng. Khi đám cưới xong ra xe về, khách mời tung những cánh hoa đầy người đôi vợ chồng. Đám cưới xong, vợ chồng nghỉ gần đó. Ở lại Bel Air hai ngày, cách nhà nàng hai dãy phố, không kịp về nhà, nàng thay đồ cưới ngay. Hôm đó là ngày vui sướng nhất đời, nàng mệt quá sức tưởng tượng. Jack phải đỡ nàng một tay mới ngồi xe được. Gã năn nỉ nàng qua bên chiếc Ferrari đỏ, trang trí bóng bay, nơ satanh trắng, dòng chữ bằng bọt xà phòng cạo râu “Tân hôn.”

“Anh thấy trẻ lại như thuở nào.” Mặt tươi rói, gã vô cùng thích thú.

“Em thấy mình như bà ngoại.” Nàng bật cười, “một bà lão béo phệ. Anh và

https://thuviensach.vn

Gladdie góp nhiều công sức. Thật tuyệt vời. Em nôn nóng được xem ảnh cưới."

Gã cho gọi sâm panh lên phòng, gọi thêm nước ngọt cho nàng. Có sẵn cả đống phim bộ video, bồi phòng đi, gã giúp nàng thay đồ cưới. Nàng không nhúc nhích được, còn mặc nguyên vớ dài, cả nịt vú. Cơn đau lưng hành hạ nàng mấy giờ lên, nàng chỉ ngại làm hỏng cuộc vui và không nói cho gã hay. Nàng nằm ngửa người trên giường thở dài, vui sướng tựa đầu êm ái trên đống gối nhồi lông chim.

"Lạy chúa tôi... Mình chết rồi, được về thiên đàng..." nàng mỉm cười nói một mình, gã cúi nhìn nàng, gã sung sướng. Gã thỏa mãn tất cả. Quên đi tất cả chuyện quá khứ.

"Em có cần anh mang gì đó đến?" gã tháo cà vạt xong hỏi nàng.

"Một chiếc xe nâng," nàng thì thào. "Chắc em không ngồi dậy nổi, làm sao bước vào buồng tắm."

"Anh cõng em đi." Gã lịch sự đáp.

"Em giết anh mất thôi."

Gã quăng bộ vét xuống ghế, đến nằm bên nàng, uống sâm panh, ăn nấm cục, dâu tây để sẵn cạnh giường. "Em ăn thử một món," nói xong gã bỏ vào miệng nàng miếng sô cô la. Nàng rên khẽ thích thú, gã đang bật video. "Có xem phim con heo không?"

"Em không thích lắm. Coi thử xem còn tùy." Nàng bật cười.

"Xem phim ngay tối nay." Gã trông có vẻ đăm chiêu.

"Ta không cần phải xem ba cái thứ đó. Đã cưới rồi." Gã lẩm bẩm, tìm một

https://thuviensach.vn

bộ phim, cả hai nhìn nhau cười. Gã đang âu yếm nàng, nàng nhìn vẻ mặt gã đăm chiêu. “Cưng ơi, em muốn ngay, mà làm sao cởi hết đồ ra đây.”

“Để anh giúp,” gã mầy mò, đã thấm rượu ngà ngà, nàng gạt tay, loạng choạng bước ra giường tới phòng tắm. Đêm nay nàng thấy mệt mỏi, nằm trên giường lưng vẫn đau nhức, tưởng đâu có khá hơn chút đỉnh.

“Ta phải tắm một chút,” đứng trước cửa buồng tắm nói nàng nói một mình.

“Tắm giờ này có nên không?” Một giờ sáng rồi, nhưng phải tắm cho dễ thở một chút, nàng thấy mệt quá sức. Mới đám cưới xong mà mệt mỏi thế này coi bộ không hay, sau mà ngày dêm cứ dài mãi ra thế. Nàng đứng đó hàng giờ như đứng trên sân bóng cỏ.

Tắm được nàng thấy khỏe hơn, trở lại phòng ngủ, TV còn mở, gã ngáy đều. Nàng ngồi xuống nhìn gã đang ngủ, nghĩ ngợi cuộc sống thật lạ lùng. Cuộc sống gắn chặt những con người qua từng thời điểm, họ đã có lúc hoàn toàn xa lạ nhau.

Nàng nghĩ mãi không ra vì sao mình gắn bó với gã mà không phải ai khác.

Gã cựa nhẹ lúc nàng ngồi xuống cạnh gã, một lúc sau tắt hết đèn, TV, nàng mới đặt lưng xuống giường, nghe bé cựa quậy trong bụng. Đêm như dài thêm, nàng ngẫm nghĩ. Nàng nằm đó lâu hàng giờ, không sao chợp mắt được. Cơn đau lưng vẫn còn hành hạ, nàng như phải chịu một sức nặng ở đầu thằng bé đè xuống. Bỗng chốc đau nhói ở bụng dưới khiến nàng nhớ lại chuyện cũ. Nàng đang chuyển dạ. Cơn đau nhói đang diễn ra ở dạ con.

Lúc đầu còn dễ chịu. Cách mười phút lại thấy đau một lần nữa. Đau chậm, khó chịu cứ đều đều như thế, đến ba giờ sáng nằm bên cạnh gã nàng cảm thấy nhức nhối từng lúc năm phút một. Có nên đánh thức gã dậy hay không. Còn sớm quá, nàng thấy không tiện. Gã nghe tiếng chân nàng vào buồng tắm.

https://thuviensach.vn

“Em có sao không?” Gã lẩm bẩm, hay còn ngái ngủ lúc nàng trở lại giường nằm.

“Chắc sắp sinh rồi,” nàng nói khẽ, gã ngồi phắt dậy “Đẻ liền? Ở nhà hay sao? Để anh gọi bác sĩ.” Gã bật đèn, mắt nhắm mắt mở.

“Chưa tới ngày đâu.” Nàng vừa nói, lại thấy đau nhức nhối nghiến răng ôm bụng nằm bên gã. “Chỉ đau chút xíu thôi.”

“Em điên à? Em định đẻ ở nhà sao?” Gã phóng ngay xuống đất mặc quần áo. Nàng nhìn gã cười, lại thấy đau nhói thêm lần nữa. Lần này cứ hai phút lại thấy đau.

“Em chưa lấy đồ trong vali ra. Em tính ở lại đây chờ một đêm thôi.” Nàng vừa đau vừa nói.

“Đẻ xong anh chở em lại đây. Em muốn về lại lúc nào báo anh. Còn giờ thì nhấc cái thân nặng nề xuống giường tới bác sĩ ngay kẻo không lại đẻ ở đây.”

“Dường như em không mặc cái gì trên người cả.”

“Nhìn xem đang mặc cái gì trên người kia?”

“Thôi còn cả bộ đồ cưới trên người thế này sao mà đi bệnh viện được. Trông kỳ quá!”

“Thì có nói ra người ta mới biết, lo gì. Cứ mặc thế này, em. Ôi lạy chúa, em đang làm gì thế kia...”

“Em đang đau bụng đẻ,” nghiên răng nàng nói. Vừa nghe thì gã cũng ôm bụng.

https://thuviensach.vn

“Anh bị ngộ độc rượu sâm panh.”

“Anh cũng bị chuyển bụng à?” nàng hỏi khi vừa dứt cơn đau. “Anh gọi Jan và Louise.” Nói xong nàng bò ra khỏi giường. Thật khó đứng thẳng được.

“Để anh gọi xe cấp cứu.”

“Em không cần loại xe đó.” Bây giờ dở khóc dở cười, lại thêm cơn đau. “Anh lái xe đưa em đi.”

“Không được. Anh đang say mèm ra đây. Em không thấy sao?”

“Có say sưa gì đâu, em có thấy gì đâu. Thôi để em tự lại. Anh nhớ gọi Jan và Louise.”

“Anh không nhớ số, nếu em không chịu mặc nguyên đồ cưới để đi, anh sẽ gọi cảnh sát đến giải em đi.”

“Càng tốt.” giọng nàng như nghẹn thở, tay ôm bụng. Vừa xỏ giày, nàng thấy chân sưng phù. “Thôi đi chân không cho xong,” nàng nói thiểu não.

“Trời... lạy chúa... Amanda... xin em...” gã quăng vali xuống giường, lục đồ. Lạ thật còn một đôi dép. “Em mang dép đi.”

“Cái gì thế, anh thật chu đáo quá? Em đi chân không cũng được có sao đâu?”

“Trông chẳng ra sao.” Hai người đang đứng giữa cửa, bốn giờ sáng, một cơn quặn đau dữ hơn, nàng tựa lưng vào cửa. nhìn nàng gã lẩm bẩm, nàng choàng tay qua người gã bước chậm ra khách sạn có xe chờ sẵn. Đi mãi không tới. Phải mất đến mười phút ra xe, chắc đẻ tới nơi rồi trước khi tới được chiếc Ferrari.

https://thuviensach.vn

Nàng bước ngay vào buồng lái, dang tay về phía gã, lo gã có nhớ mang chìa khóa xe không nữa. Không được chậm trễ dù chỉ một phút. Đây rồi, chìa khóa trong túi, gã cầm lấy đưa cho nàng rồi leo vào xe ngồi sát bên. Chiếc xe lao nhanh khỏi bãi đậu, phóng về hướng Bel Air, nàng đưa số máy nhà Jan, gã gọi ngay.

"Anh bảo nó báo Louise hay tin. Cả hai đứa đến viện ở lịa lúc chuyể dạ cho tới lúc sinh. Năm phút nữa mình tới ngay." "Chắc sau này bọn trẻ nó gởi tôi vào nhà dưỡng lão."

"Thôi nghỉ cho khỏe, chò đến lúc tỉnh táo," nàng mỉm cười nhìn gã. Tuần trăng mật sao mà khủng khiếp thế. Thằng bé chào đời ít phút nữa thôi. Đau quá chịu không nổi, nàng cho xe dừng lại lề đường chờ qua cơn đau.

"Ôi chúa ơi," gã kêu, "em đang làm trò gì vậy?"

"Em cố giữ cho chiếc Ferrari của anh đừng vụn nát đi mất, em đang đau bụng lần nữa," trông nàng như khuôn mặt cô gái trong phim The Exorcist chớ không phải vợ mới cưới, gã lại càng khiếp sợ hơn khi nhìn kỹ mặt nàng.

"Rõ khỉ. Tưởng đâu sắp đẻ rồi!"

"Anh đừng nói tới chuyện đẻ, gọi ngay đứa con gái quỷ sứ giùm cho em." "Được rồi... được rồi... Con quỷ con ở bệnh viện đang nói chuyện với anh... nó nói bà ấy đối xử như kẻ xa lạ rằng bà ấy chưa hề gặp vụ chuyển dạ nào thế cả!" Nàng không biết có nên cười hay giết chết gã cho xong. Bây giờ thì đã gọi được cho Jan, cho hay mẹ nó đang chuyển bụng.

"Ba có nói đùa không?" Jan hỏi lại, nó còn buồn ngủ nên không nghe rõ đầu đuôi. Quả thật gã uống nhiều rượu trong đám cưới.

https://thuviensach.vn

“Ta không đùa,” gã hét to, như điên. “Mẹ gần đẻ, ta đang đến viện đây. Mẹ đang chuyển dạ, mẹ đau đớn không phải như mọi ngày.”

“Có chắc không đấy?” Jan không tin, còn ngờ ngợ.

“Thật đấy chứ, mẹ còn đang mặc nguyên đồ cưới mà. Con nhớ tin cho Louise. Nhanh kẻo trễ.”

“Mười phút nữa tụi con đến ngay!” nó gác máy. Amanda cũng vừa thắng gấp chiếc xe ở lối vào bệnh viện, mở toang chiếc Ferrari, nói với người gác cổng.

“Anh đậu xe vào trong. Tôi vội. Nhớ đừng để trầy sơn, chồng tôi giết anh đấy.”

“Buồn cười thật, bà ơi. Quá ư buồn cười, bà là ai đây? Chẳng khác gì bà nhà tôi,” hắn ta trao đổi với bảo vệ, lắc đầu ra hiệu dẫn xe Jack vào bãi đậu. Gã nhận ra mấy tay này đang say thuốc. ở vùng LA đa số đều thế cả. Amanda đã ở ngoài phòng đợi, đang trên xe lăn. Nàng trình giấy bác sĩ, có dự lớp Lamaze, nàng mệt thở không ra hỏi, con đau càng dữ hơn.

“Em còn chờ gì nữa?” gã sững người nhìn nàng chợt nhớ ra. “Anh bỏ quên cái đồng hồ bấm giờ.” Y tá vừa đến đưa nàng đi xe lăn đến cầu thang. Tay nắm thành xe, nàng khiến gã một phen bối rối.

“Này cưng, em vẫn khỏe chứ... anh hỏi thật đấy.”

“Xem này, trông em giống cái gì đây?” Vừa đau vừa nói đủ nghe, trông nàng khá hơn, đã đến giờ chuyển bụng.

“Sợ thật,” gã thú nhận, “Còn tệ hơn thế nữa.”

https://thuviensach.vn

“Mà thật thế đấy. Cũng khổ như người ta lấy cưa máy xẻ bụng em ra.”

“Còn cái gì trông là lạ ở môi trên của em.”

“Để tính sau.”

“Không thể chậm được nữa.”

Xe lăn đẩy nàng vào phòng sanh trên tầng thứ ba để nàng thay đồ, gã Jack được phát một cái mũ tắm, bộ pyjama xanh.

“Cái này để làm gì?” gã kinh ngạc.

“Để ông dùng nếu muốn vào thăm con.” Y ta nói, cô cho mời bác sĩ đến khám.

Chỉ hai phút sau bác sĩ đến ngay phòng sinh, gã Jack đã thay đồ. Amada đọc được tám centimet có chiều hướng tăng nhanh. Xong xuôi đo lại chín centimet.

“Thuốc tê,” nàng xin, tay bấu chặt thành giường... “Cho xin morphin... Demerol... cái gì cũng được... một ít cũng được.”

“Bà Kingston, trễ rồi,” y ta an ủi. “Lúc vào đây đo được bảy centimet mới tốt.”

“Tôi bận việc, phải tự lái chiếc Ferrari mắc dịch của chồng tôi tới đây.” Nàng bật khóc, không phải chuyện đùa. Nàng nhìn quanh tìm y tá. Bác sĩ nội trú vẻ hoảng hốt. “Này Jack, có phải cô ta cho hay nếu đến sớm hơn nửa giờ thì may ra họ tiêm thuốc tê được? Lỗi tại anh đó.” Nàng khổ sở nói cho gã nghe khi gã bước ra từ phòng thay đồ.

https://thuviensach.vn

“Anh có lỗi gì đâu? Ồ đó...” gã nhìn cái bụng to tướng, “Tôi thấy nó rồi này. Mà này,” gã quay sang bác sĩ, “người này không là bà Kingston.”

“Bà ta không phải là...” ông ta há hốc, tay cầm tờ bệnh án ghi chi tiết. “Đúng rồi trong giấy ghi bà Kingston.”

“Phải ghi bà Watson.” Gã sửa lại, giọng ngà ngà say vì sâm panh từ tiệc cưới.

Phải mất mấy tiếng, có khi cả ngày mới tỉnh được, Amada biết rõ quá rồi.

“Chẳng cần biết tôi là ai. Cho tôi gặp bác sĩ. Ông đâu rồi?”

“Có anh đây, Amanda,” Một giọng khàn khàn phía ngoài cửa.

“Được, cho tôi thuốc, không ai cho thuốc cả.” Gã trao đổi với bác sĩ nội trú.

“Cho một ít morphin được chứ?”

“Khiếp quá.” Chuyên viên đặt máy kiểm tra, tiêm mọt mũi chỉ không tới năm phút. Nhìn thao tác đó, gã buồn nôn. Gã ngồi lim dim mắt tựa lưng ghế đặt cuối dãy quan sát.

“Mang cà phê tới mời ông Watson, ông dùng cà phê đen nhé?” Bác sĩ nói xong, y tá nhướng mày nhìn, “cho tiêm tĩnh mạch được không?”

“Được.” Jack chỉ nhìn một mắt, Amanda đau nhói, nhờ morphin thấy đỡ hơn.

“Ai cũng la hét om sòm cả, sao thế?” gã phàn nàn từ bên ngoài. Jan và Louise đi thẳng vào phòng, đến ngay bên mẹ.

https://thuviensach.vn

“Các con đừng vào chỗ này” nàng nói, thở hổn hển. Mùi morphin gây buồn ngủ.

“Mẹ nói không vào được là sao?” Jan sờ quanh má mẹ rồi vuốt tóc, còn Louise đi tìm bịch nước cho mẹ. “Cố đến khi chuyển bụng, lúc đó muốn sao cũng được.”

“Con cũng sẽ đẻ một đứa. Đáng sợ lắm.” Nàng nói thêm câu gì đó rồi nhắm mắt một lúc. “Mà cũng đáng tội, mẹ thương con, con à,” nàng thủ thỉ với nó rồi nằm xuôi ra đó, Louise mang bịch nước đá quay lại. “Mẹ cũng thương con Louise,” vừa nói vừa đưa tay nhận bịch nước. Gã Jack đang ngồi góc phòng uống cà phê.

Lúc năm giờ, bác sĩ đến kiểm tra lại. Cho nàng vào phòng sinh, thuốc morphin đã hết, một cơn đau nữa.

“Tôi thấy khó chịu... sao mà khó chịu quá thế...?”

“Mẹ còn mang nặng,” Louise xen vào, Jack bước lại bên nàng. Gã đã bớt say.

“Em thấy sao rồi, cưng?” gã hỏi thăm lời lẽ nghe cảm động.

“Em thấy khó chịu.”

“Em qua khỏi được.” Gã nhìn y tá, vẻ buồn bã.

“Nhờ cô cho thuốc, sao cô không để bà ấy mê luôn, lạy chúa!”

“Bà ấy còn đứa con trong bụng, khác trường hợp phẫu thuật, chờ đến giờ đẻ.”

https://thuviensach.vn

“Không, tôi căm ghét chuyện đó. Tôi căm ghét mọi chuyện trước mắt.” Thuốc morphin làm nàng choáng, giờ còn đau đầu.

“Xong rồi, sẽ khỏe thôi,” gã vừa nói vừa bước theo sau nhân viên y tế cùng vào phòng sinh, cứ ngẩn ngơ không hiểu sao mình vướng phải chuyện này. Gã lúng túng nửa không muốn nhìn, nửa không muốn bỏ nửa chừng. Hai đứa con gái của nàng bám sát sau. Nhìn thấy dụng cụ y tế, gã muốn chóng mặt. Mỗi người ngồi một chỗ gần đầu nàng nằm. Nàng nằm tư thế ngồi, thẳng chân đặt lên bàn đạp. Cuối giường đặt chiếc nôi có treo đèn sưởi cho bé. Gã nhìn thấy như cảnh thật. Mọi người có mặt hôm nay đều có nhiệm vụ. Một việc hệ trọng sẽ diễn ra trước mắt. Mọi người không phải chỉ đến để thấy cảnh đau đớn của nàng.

Vài giây sau, gã mới hiểu ra vì sao phải có mặt hôm nay. Nàng trải qua hai giờ vẫn chưa sinh được. Tổ đỡ đẻ thì thầm với nhau. Bác sĩ nhìn đồng hồ. “Ta sẽ chờ thêm mười phút.” Gã Jack nôn nóng, tai vẫn nghe rõ tiếng nói xung quanh.

“Cái gì vậy?”

“Ông Jack này” bác sĩ nói. “Bà Amanda còn mệt nhiều. chúng tôi phải giúp bà ấy.”

“Giúp cái gì?” Gã hoảng hốt. Gã biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhớ lại đoạn phim. Đó là cảnh phẫu thuật đỡ đẻ. Trông y hệt cảnh cưa đôi người đàn bà. Gã khiếp sợ nhìn bác sĩ. “Phải làm thế nào hả ông?”

“Để xem. Chưa cần thiết, nếu bà làm theo đúng chỉ dẫn.” Trông Amada khổ sở thật, khóc thét, nắm chặt tay lại, hai đứa con gái lo ngại. Jack trông thảm thương hơn. Năm phút trôi qua chưa thấy gì. Tổ đỡ đẻ đứng quanh chờ đợi một cơn đau nữa, tiếng chuông réo. Cả phòng xì xào, mọi người nhảy bổ tới nàng.

https://thuviensach.vn

“Cái gì thế? Chuyện gì thế?” Gã hốt hoảng, tỉnh cả rượu.

Máy dò thai. “Thằng bé sinh khó.” Bác sĩ giải thích không kịp nói thêm, vội vã. Thông báo phổ biến rộng rãi, chuyên viên gây mệ nói đôi điều riêng với Amanda đang rên khóc.

“Gặp khó khăn kiểu như thế nào?” gã Jack nôn nóng muốn biết, chẳng có ai nói ra.

“Yêu cầu quý vị rời khỏi phòng, tất cả,” bác sĩ nói rõ từng tiếng, xong ông quay sang chuyên viên gây mê. “Ta còn đủ thời gian gây tê ngoài không?”

“Tôi ráng thử xem.” Chuyên viên đáp lại. “Nhanh chân, làm theo lệnh.” không khí ồn ào khắp nơi, Amanda với tới nắm lấy tay gã Jack như một con thú bị thương đang nằm đó. Hai đứa con bước ra ngoài, gã Jack không thể rời xa nàng lúc này. Gã không thể nào làm như thế được.

“Tôi có tham dự lớp hướng dẫn.” gã cứ nói ai nghe cũng được. “Tôi có tham dự lớp hướng dẫn Lamaze được xem đoạn phim C-section, phẫu thuật đỡ đẻ...” Chả có ai muốn nghe, tất cả chăm chú vào chiếc máy thăm dò, mọi thủ thuật lấy đứa bé ra chưa được.

Bây giờ đến lúc phẫu thuật. Bác sĩ nghiêm mặt nhìn Jack. “Ông ngồi xuống đây, rồi nói chuyện với bà.” Trước mặt nàng có gắn màn hình, gã có thể theo dõi cuộc phẫu thuật, chỉ thấy cùng mặt, chuyên viên gây mê làm việc không kịp trở tay, dụng cụ phẫu thuật nhìn ở đâu cũng thấy, gã thì cố tránh nhìn đi nơi khác, gã chỉ còn nhìn thấy cặp mắt, khuôn mặt của nàng rồi cả nỗi sợ hãi in sâu lên đó. “Em cứ an tâm có anh ở đây. Mọi chuyện êm xuôi ngay. Họ sẽ cứu thằng bé, chỉ ít phút nữa thôi.” Gã âm thầm cầu nguyện, không hề nói dối.

“Nó bình yên chứ? Thằng bé ấy mà, Jack?” Nàng vừa khóc, vừa nói, không

https://thuviensach.vn

còn cảm thấy đau đớn nữa, nàng chỉ nghe tiếng giật, kéo đâu đó. Rồi đến lượt gã Jack dõi mắt nhìn theo nàng, gã yêu thương nàng biết mấy.

"Thằng bé khỏe," gã nói tiếp, mong sao nó phải như thế, gã cầu nguyện cho mẹ tròn con vuông. Không có điều gì xấu. Nàng đã trút gánh nặng. Thằng bé được vuông tròn. Rồi tổ phẫu thuật sẽ nhắc mãi. Mồ hôi trên khuôn mặt gã Jack nhỏ xuống tấm vải, phẫu thuật hòa quyện những giọt nước mắt ướt đẫm của nàng, hai người đã chờ điều này từ lâu. Tiếng xì xào dường như kéo dài không dứt khắp gian phòng. Rồi đột nhiên bầu không khí im phăng phắc, chỉ nghe rõ tiếng rên khẽ của nàng. Chỉ có nàng mới hiểu mới nghiệm ra có điều gì đó khủng khiếp lắm sắp tới, gã phải tỏ ra yêu thương nàng hơn nữa. Nhưng liệu gã có còn yêu thương nàng đến thế nếu chẳng may thằng bé chết đi. Gã hiểu ra là dù gì đi chăng nữa, gã không được cư xử tệ. Gã quay sang nhìn nàng, nhưng thằng bé phải sống được, bất chợt nghe có tiếng trẻ con khóc vang khắp phòng, mắt nàng tròn xoe kinh ngạc.

"Nó bình yên chứ?" nàng mệt lắm rồi, chỉ còn mỗi ước mong được biết nó thế nào, chờ bác sĩ xác nhận lại.

"Nó khỏe." Nó được cắt rốn, đặt trên bàn cân. Gã Jack đến nhìn thằng con trai bé bỏng. Cân được chín pounds mười hai ounces. Xấp xỉ mười pound. Gian nan lắm con ạ. Đôi mắt xanh mở to, nó ngước mắt nhìn vì được chào đời sớm. Sự thật là nó đã chào đời. Đẻ sớm hơn ba tuần lễ.

Nó được tắm sạch sẽ, quấn trong tấm chăn đặt cạnh mẹ nó, tay nàng còn buộc chặt vào thành giường chưa ôm con được. Gã Jack bước đến giữ con, nước mắt đầm đìa, dõi theo Amanda mới vừa được nhìn thấy con mình. Nàng dụi má vào mặt nó. Gã xúc động như chưa từng thấy bao giờ một người đàn bà được gã yêu thương vô cùng, cả hai cũng chưa từng mong đợi đến thế giờ phút đứa con được sinh ra. Một giấc mơ bé bỏng có thực, một hy vọng lớn lao cho tương lai của trời cho. Gã chợt cảm thấy mình trẻ ra, nhìn quanh mọi người. Một món quà kỳ diệu cho mai sau. Như ta đang mở toang cửa sổ đón ánh nắng mặt trời.

https://thuviensach.vn

“Nó đẹp thật,” nàng nói thầm, ngước nhìn gã. “Nó trông giống hệt anh đó.”

“Không dám đâu.” Gã nói xong nước mắt ràn rụa cúi xuống hôn nàng. “Cám ơn em” gã nói cho nàng nghe “... đã không bỏ rơi nó... muốn giành lấy nó, vậy mà anh đã chối từ.”

“Em yêu anh,” nàng nói trong cơn buồn ngủ. Tám giờ sáng, thằng bé vừa chào đời được mười phút.

“Anh cũng yêu em,” gã nói nhìn nàng lăn ra ngủ, đứa bé giao cho cô y tá giữ trẻ, để người ta chăm sóc mẹ nó. Gã ngồi chờ rất lâu, theo dõi nàng được đưa trở lại chỗ cũ, sau một đợt hồi sức nàng còn say ngủ, gã vẫn còn ngồi đó, mọi người vẫn còn chờ đợi, tất cả đã được báo tin. Paul đã đến nơi. Mọi người vui vẻ.

“Xin chúc mừng,” Louise là người đầu tiên ngỏ lời, nó nói với tất cả tấm lòng.

HẾT

https://thuviensach.vn